உ

ஆன்ம போதம்

....ஞானத்தை தேடி....

ஆதி சங்கரர் அருளியது

அழகு தமிழில் இரமண மஹரிஷி

==

ஒருவன் ஆத்ம ஞானத்தை அடைய வேண்டுமென்றால் அதற்கு வேதங்கள்தான் இறுதி நிலையில் இருக்கிறதென்றால், “பிரஸ்தானத் த்ரயம்” என்று சொல்லப்படும் பகவத் கீதை, பிரம்ம சூத்திரம், உபநிஷத் இவை மூன்றும் அதற்கும் முந்தைய நிலையில் இருந்து நமக்குப் பல விவரங்களைத் தருகின்றன.

இதற்கும் முன்பாக “பிரகரண கிரந்தங்கள்” என்னும் முதல் நிலையில் ஆதி சங்கரர் இயற்றிய ஆத்ம போதம், தத்வ போதம் போன்ற நூல்கள் நாம் எளிதில் ஞானத்தை அடைய உதவி செய்கின்றன.

சாதாரண மக்கள் புரிந்துகொள்வதற்கு இவை மூன்றையும் ஆராய்ச்சி நூல் (Thesis or Reference book), பாட நூல் (Text book), வழிகாட்டி அல்லது கையேடு (Guide or Monograph) என்று மூன்று நிலைகளில் இருப்பதாக ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

அனைவர்க்கும் புரியும்படியாக இன்னும் கொஞ்சம் விவரமான உதாரணம் கொண்டு விளக்கவேண்டும் என்றால்,

பல கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்ட ஒரு அறையில் நாம் சென்று நின்றதும், அங்கே ஒவ்வொரு கண்ணாடியிலும் நம் ஒரே பிம்பம் பல பிம்பங்களாக காட்சி கிடைப்பது எப்படி மாயத்தோற்றம் என்பதை நம் புத்தி கொண்டு புரிந்து கொள்கிறோமோ அதுபோல, இன்று நாம் காணும் இந்த பிரபஞ்சத்தின் பல்வேறு தோற்றப் பாகுபாட்டில் காணுகின்ற ஆத்மா ஒன்றே என்பதனை விளக்கி அந்த காணுகின்றவனும் காணப்படும் பொருட்களும் ஒன்றே என்பதனை போதிக்க வருகின்ற வேதம் நம்முடைய புத்தியிலேயே நமக்கு புரிய வைப்பதற்காக பல வழிமுறைகளை கையாளுகிறது.

அது போல, வேதத்தில் “பிரம்மம் ஒன்றே” என்று சொல்லியிருந்தால், அடுத்த நிலையான “பிரஸ்தானத் த்ரய” ங்களில் அதை விளக்கி “பிரம்மம் என்பது எங்கும், எப்போதும் இருக்கும் ஆத்மா. அது நீரில் நனையாது, நெருப்பில் எரியாது, வெயிலில் உலராது. அதை வெட்ட முடியாது, அதைப் பிரிக்க முடியாது.

அது பிறப்பதோ, இறப்பதோ இல்லை. அதனால் அது என்றும் அழியாதது. அது இருப்பதால்தான் நாம் எல்லோரும் இப்போது இருக்கிறோம்.

நம் கண்ணுக்கு வெவ்வேறாகத் தெரிவது உடல்களே... மேலே சொல்லப்பட்ட குணங்கள் உடலுக்கு இல்லாததால் உடல் ஆத்மா அல்ல. ஒவ்வொரு உடலின் உள்ளும் இருந்து அதை இயக்கிக் கொண்டிருப்பதுதான் ஆத்மா. ஒவ்வொரு உடலின் உள்ளும் என்று சொன்னாலும், உடல்கள் வெவ்வேறு போல் ஆத்மா வெவ்வேறு அல்ல, ஒன்றேதான். இயக்கும் சக்தி ஒன்றேயாதலால் நாம் அனைவரும் ஒன்றே" என்று இப்படியாக மேலும் விளக்கிச் சொல்லும்.

அதற்கும் அடுத்த நிலையில் இருக்கும் "பிரகரண கிரந்தங்கள்" இவையெல்லாவற்றையும் எளிதில் விளக்க, தினப்படி வாழ்வில் பலருக்கும் மிகவும் அறிமுகமான சாதாரண உதாரணங்களைக் கையாளும்.

இருளை நீக்கும் ஒளி, கயிற்றில் தெரியும் பாம்பு, சூரியனை மறைக்கும் மேகம் என்ற உதாரணங்கள் எல்லாமே இப்படி அறிமுகம் ஆவது தான். ஒளி வந்தவுடன் இருள் தானாக விலகுவதுபோல பிரம்மத்தை உணர்ந்தவனுக்கு அதைப் பற்றிய அறியாமை தானாக விலகுகிறது.

அதனால் பிரம்மம் ஒளி போன்றது. பாம்பு என்ற எண்ணம் இருட்டு இருக்கும் வரையில்தான். அங்கு ஒளி வந்ததும் அது கயிறு என்று தெரிகிறது. எங்கோ, எப்போதோ பார்த்த பாம்பு என்ற எண்ணத்தை இங்கு, இப்போது இருக்கும் வேறு ஒரு பொருளின்மேல் படரவிட்டாலும், ஒளி வரும்வரை பார்ப்பவனுக்கு அது பாம்புதான்.

இப்படியாக பலப் பலவாக இருப்பதைப் பார்க்கும் அறியாமை இருக்கும் வரை, எல்லாம் ஒன்றாய் இருக்கும் பிரம்மத்தை உணரமுடியாது. எப்போதும் இருக்கும் சூரியனை மேகம் மறைப்பதால் சூரியன் இல்லை என்று சொல்வது எப்படித் தவறோ, அதே போன்று பிரம்மத்தைப் பற்றி அறியாததால் பிரம்மம் இல்லை என்று சொல்வது தவறு. மேகம் மறைந்தவுடன் தானே ஒளிரும் சூரியன் தெரிவது போல, தானே தானாய் இருக்கும் பிரம்மம் நாம் செய்யும் கர்மங்களால் இடையில் வந்த நமது உபாதிகள் மறைந்ததும் தானாய் ஒளிரும். இப்படியெல்லாம் உவமானங்களை வைத்துக்கொண்டு மேல் நிலை உண்மைகளை "பிரகரண கிரந்தங்கள்" விளக்கிச் சொல்லும்.

இப்படியான உண்மைகளும், உவமைகளும் எந்த நிலையில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், நிலைகளில் மேலிருந்து கீழே வர வர விவரங்களும், விளக்கங்களும் மிகுதியாக இருக்கும்.

அதாவது எந்த நிலையிலும் இருக்கும் சங்கதி ஒன்றுதான்; அதன் விளக்கங்களில்தான் அளவிலும், விவரங்களிலும் அந்தந்த நிலைகளில்

சொல்லப்படுபவை மாறுபடுகின்றன என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

பகுதி - 2
****

மங்கலம்

ஆன்மாவின் போதம் அருள் ஆசானாம் சங்கரன் அவ்
வான்மாவுக்கு அந்நியன் ஆவனோ – ஆன்மாவாய்
என்னகத்தே இருந்தின்று தமிழ் சொல்வானும்
அன்னவன் அன்றி மற்று யார்.

- ஸ்ரீஇரமணமகரிஷி

ஆதி சங்கரரின் “ஆத்ம போத”த்தை ரமண மகரிஷி தமிழில் மொழிபெயர்த்து “ஆன்ம போதம்” என்று வெண்பா வடிவில் எழுத நேர்ந்தபோது, மேற்கண்ட வெண்பாவை மங்கலச் செய்யுளாகத் தொடுத்துக் கொடுக்கிறார்.

இனி நாம் சங்கராரின் ஆத்ம போதம் என்ற சமஸ்கிருத செய்யுளுடன் ஸ்ரீஇரமண மகரிஷியின் தமிழ் செய்யுள்களையும் இத்துடன் சேர்த்து பார்ப்பது தமிழ் படிக்கும் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் படித்து புரிந்து கொள்ளும் பாக்கியமாகும்.

இச்செய்யுளில் “ஆத்ம போதத்தை நமக்கு அருளிய ஆதி சங்கரர் ஆன்மாவின் வடிவே அல்லாமல் வேறு என்னவாய் இருந்து நமக்கு அதை அருளினார்?

இன்று அந்த ஆன்மாவே என்னகத்தில் இல்லாது போனால், அதைத் தமிழில் சொல்வதும் அதுவன்றி வேறு யார்?” என்று ஸ்ரீஇரமணர் கேட்கிறார்.

மிகவும் கூர்ந்து யோசிக்க வேண்டிய கேள்விக் கணைகளை நம்மைப் பார்த்து ரமணர் தொடுத்திருக்கிறார். எப்போதும் எல்லாமுமாய் இருப்பது ஆன்மாவே என்று தெரிந்தும் புரியாதவர்கள், முன்பு சம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதிய சங்கரர்தான் இப்போது தமிழிலும் இயற்றிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம், அல்லது ரமணரே முன்பு சங்கரராய் இருந்து (அதாவது ஆன்மாவாய் இருந்து) முன்னதைத் தந்தார் என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆன்மாவே எல்லாம் என்றிருப்போருக்கு அன்றும் இன்றும் என்றும் ஆன்மாவே தானாகவும் இருக்கிறது; தன்னைப் பற்றிச் சொல்லாமலும் சொல்கிறது என்று புரியும். அதாவது ஆன்மா இல்லாது வேறு என்னதான் இருக்கிறது என்பதே இங்கு அனைவரும் காண வேண்டிய உண்மை.

ஒரு நாள் ஸ்ரீஇரமண மகரிஷி வேங்கடரத்தினத்தைக் கூப்பிட்டு, சங்கரர் நாகரி லிபியில் எழுதியுள்ள ‘ஆத்ம போத”த்தைக் கொண்டுவரச் சொன்னார். அதை அடிக்கடி புரட்டிப் பார்த்து வந்தார். பிறகு ஒரு காகிதத்தில் இரண்டு பாட்டுக்களை தமிழில் வெண்பாவாக எழுதினார்.

இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த குர்ரம் சுப்பராமையா என்னும் ஆந்திர பக்தர் (ரமணர் ‘கீதா சாரம்’ எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாய் இருந்தவர்தான்) பகவானை நோக்கி, “என்ன, பகவான் ஏதோ புஸ்தகத்தைத் திறப்பதும், படிப்பதும், மூடுவதும், எழுதுவதுமாக இருக்கிறதே! அது என்ன புஸ்தகம்?” என்று கேட்டார்.

அப்போது பகவான் தான் எழுதிய ‘ஆன்ம போத’ சுலோகத்தின் தமிழ் அனுவாதமான இரண்டு பாடல்களை அவரிடம் காட்டினார். அதைப் பார்த்த அவர், “இப்படியே மீதி சுலோகங்களையும் எழுதினால் நன்றாயிருக்குமே” என்றார்.

பகவான் அதற்கு “சரி சரி, அதெல்லாம் எதற்கு?” என்று சொல்லி தட்டிக்கழித்து விட்டார். அதெல்லாம் எதற்கு என்று சொல்லளவிலே தட்டிக்கழித்தாரே ஒழிய, உள்ளே ஏதோவொன்று தூண்டிக்கொண்டே இருந்திருக்க வேண்டும். இரண்டு நாட்களில் இன்னும் சில பாடல்கள் எழுதி வெங்கட்ரத்தினத்திடம் காட்டி “நாம் எதற்கு எழுத வேண்டுமென்று சும்மாயிருந்தால் இது நம்மை விடாதுபோல் இருக்கிறது. ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக எதிரே வந்து நிற்கிறது. என்ன செய்கிறது!” என்று சொன்னார்.

மேலும் சில பாடல்கள் எழுதியபிறகு, வெங்கடரத்தினத்தை பார்த்து

“இனிமேல் இது நம்மை விடாது ஓய்! புஸ்தகம் தைச்சுக் கொண்டு வாரும்!”

என்று சொல்லி தான் எழுதிய மங்கல வெண்பாவையும் அவரிடம் காட்டினார்.

பிறகு சில நாட்களுக்குள்ளாகவே நூல் முழுவதும் 69 சுலோகங்களும் தமிழ் வெண்பாக்களாக எழுதி முடிக்கப்பட்டன. பிறகு அங்கிருந்தவர்களைப் பார்த்து “நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் முதல் சாமானாக ஏற்பட்ட, அந்த சின்ன மலையாள நோட்டுப் புஸ்தகத்தில் இது இருக்கிறது. அப்போ அதற்கு தமிழில் எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணமே உண்டாகவில்லை” என்று கூறினார். “எதற்கும் காலம் வரவேண்டாமா?” என்று ஒரு பக்தர் சொன்னார்.

அதற்கு பகவான் “ஆமாமாம்! இப்போ இது ஒன்று எழுதியதும் இன்னொன்று தோன்றிக்கொண்டே வருகிறது. முன்னே எப்பவோ படித்த மாதிரியும் இருக்கிறது.

இதற்கு முன் யாரும் இதை எழுதவில்லையே? என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார் பகவான்.

“வெண்பாக்களாக இதுவரை யாரும் எழுதவில்லை” என்று எதிரில் இருந்த முருகனார் கூறிவிட்டு, மேலும் சொன்னார்; “பகவானுக்கு ஒன்றன் பின் ஒன்று தோன்றுவதில் என்ன ஆச்சரியம்! ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்கள் பிரம்மாவிற்கு எதிரில் தோன்றுமென்பதுதானே புராண வரலாறு. இதுவும் அதைப் போன்றதுதான்!” என்று கூறினார்.

அதற்கு பகவான் சிரித்துக்கொண்டே, “அது சரிதான்! ஜயதேவர் கதையில் வருவதுபோல யாராவது வந்து நான்தான் எழுதினேனென்று சண்டைக்கு வருவார்களோ என்னவோ!” என்று சொல்லி முடித்தார்.

இப்படி (முஸ்லீம் அன்பர் ஒருவரால் உந்தப்பட்ட) ஒரு ரசமான பின்னணியுடன் இந்த “ஆன்ம போதம்” தமிழில் உருவெடுத்தது. பகவான் எழுதிய ஒவ்வொரு நூலுக்கும் பின்னணியில் காரணம் இருக்கிறது. பகவான் தானாக எழுதியவை மிகக் குறைவு. அந்த சம்பவங்களெல்லாம் யாரும் எழுதி வைக்காததினால் நமக்குத் தெரியவில்லை. ஏதோ சிலவற்றிற்கு மட்டுமே அவை எழுதப்பட்ட காரணங்கள் நமக்கு கிடைத்திருக்கின்றன.”

பகுதி - 3
****

நூல்:

இந்த நூலில் மூல சம்ஸ்க்ருத சுலோகத்தை முதலில் கொடுத்துவிட்டு, அதன் கீழேயே அந்த சுலோகத்தினை படிக்க ஏதுவாக தமிழிலும், அதன் பின் ரமணரின் மொழிபெயர்ப்பான தமிழ் வெண்பாவும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ்ச் சொற்களும், மூலத்தில் போல் அல்லாது, படிப்பதற்கு எளிதாக இருக்கும் வண்ணம் முடிந்த வரை சொற்கள் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எடுத்த எடுப்பிலேயே சங்கரர் இங்கு நமக்குப் பல விஷயங்களைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இது அக்காலத்திலேயே சொல்லப்பட்ட முறை, இக்காலம் மட்டுமன்றி எக்காலத்திற்கும் பொருத்தமானது. ஒன்றைச் சொல்லும்போதும், எழுதும்போதும் என்ன சொல்கிறோம், எப்படிச் சொல்கிறோம், எவருக்காகச் சொல்கிறோம், ஏன் சொல்கிறோம் என்று விவரமாக முதலில் சொல்லிவிட்டால் எல்லோருக்கும் நல்லதுதானே?

இந்த இலக்கணப்படி என்ன சொல்கிறோம் என்பதில் சொல்லப்போகிற தகவல்களின் குறிப்பு கிடைக்கிறது, எப்படிச் சொல்கிறோம் என்பதில் ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக வரும் வாதங்களின் தொகுப்பு கிடைக்கிறது. எவருக்கு

என்பதில் கேட்கப்போகிறவரின் தகுதிகள் என்னவாக இருந்தால் சொல்லப்போவது நன்கு விளங்கும் என்று தெரிகிறது. ஏன் என்பதில் சொல்வதைக் கேட்பதால் கேட்பவருக்கு என்ன பயன் என்று மிகவும் தெளிவாகிறது.

முதல் ஸ்லோகத்திலேயே இந்தப் படைப்பின் தலைப்பு “ஆன்ம போதம்” என்று குறிப்பிட்டு, இதைப் படிப்பவர்களுக்கு வேண்டிய தகுதிகளையும், அதாவது யார் படிக்கலாம் என்றும், அவர்கள் படித்தால் என்ன பயன் விளையும், மேலும் ஏன் படிக்க வேண்டும், என்றும் விவரமாகச் சொல்கிறார்.

தகுதிகளைப் பற்றி நாம் மேலும் விவரமாக ஆராயலாம். இதைப் படிப்பவர்களுக்கு ஆன்மாவைப் பற்றிய ஞானம் (போதம்) கிடைக்கும் என்பது இதன் பயன் என்பதை அந்தத் தலைப்பிலேயே கொடுத்துள்ளார்.

மேலே இருக்கும் முதல் செய்யுளில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் தகுதிகளைப் படித்துவிட்டு வாசகர்கள் தனக்குத் தானே எடை போட்டுக்கொண்டு, தான் இதைப் படிக்கும் தகுதி வாய்ந்தவர்களா, இல்லையா என்று குழம்ப வேண்டாம். ஒரு வேளை அந்தத் தகுதிகள் தொடக்கத்தில் இல்லை என்றாலும் கூட, மேலும் படிக்கப் படிக்க அந்தத் தகுதிகளை எப்படிப் பெறுவது, எப்போது பெறுவது என்று தன்னை அறியாமலேயே ஒவ்வொருவரின் மனதிலும் உருவாகும்.

1. तपोभि: क्षीणपापानां शान्तानां वीतरागिणां |
मुमुक्षूणामपेक्ष्यो sयमात्मबोधो विधीयते ||

தபோபி^{4}: க்ஷீணபாபானாம்’ ஸா^{2}ந்தானாம்’ வீதராகி^{3}ணாம்’ |
முமுக்ஷூணாமபேக்ஷ்யோ sயமாத்மபோ^{3}தோ^{4} விதீ^{4}யதே ||

தவங்களினால் பாவம் தவிர்ந்தவராய் சாந்தி
அவிர்ந்தவராய் ஆசை அறுந்தாராய் – பவமுக்தி
ஆதரம் ஆர்ந்தாருக்கு அடையத் தகும் ஆன்ம
போதமாம் ஈது புகல்

- ஸ்ரீரமணர்.

சில தவங்கள் செய்ததனால் மேலும் பாவங்கள் செய்வதைத் தவிர்த்தவர்களாகவும், மனத்தில் சாந்தி அடைந்தவர்களாகவும், உலக விஷயங்களில் ஆசைகள் இல்லாதவர்களாகவும், பிறப்பிறப்புச் சுழல்களில் இருந்து விடுபட விரும்புவோர்களாகவும் இருப்போர்களுக்கு என்று இந்த ஆன்ம போதம் சொல்லப்படுகிறது.

எவன் ஒருவனுடைய வாழ்க்கையிலும் ஒரு கட்டம் வரும். அதுதான் அவன் ஏதேனும் ஒரு மரண சம்பவத்தைச் சந்திக்கும் கட்டம். இது ரமணர் போன்ற ஞானிகளுக்கும் வந்திருக்கிறது, தெருவில் போகும் ஒருவனை இடித்துத் தள்ளியிருக்கக் கூடிய வாகனத்திலிருந்து மயிரிழையில் தப்பியவனுக்கும் வந்திருக்கிறது, வாழ்வில் ஒன்றை மிகவும் எதிர்பார்த்து அது கிடைக்காது அலுத்துப் போய் இறந்து போகலாமா என்று யோசித்தவனுக்கும் வந்திருக்கிறது. அல்லது தான் மிகவும் நேசித்தவர் இறந்ததும் அவரது உயிரற்ற உடலைப் பார்க்கும்போதும் அது வந்திருக்கிறது.

இந்த எண்ணம் வருவதற்கு இதுதான் தகுதி என்று எதுவும் கிடையாது. அப்படி வரும்போது மரணத்தைப் பற்றிய அவனுக்குள் உதிக்கும் எண்ணங்கள்தான் அவரவர்க்கு ஏற்ப வகைவகையாய் மாறுகின்றன.
எல்லோருக்கும் ஆரம்பம் பிறப்பு என்றாலும், அவனை மிகவும் சிந்திக்க வைப்பது அவனுக்கு ஒரு நாள் வரக்கூடிய அவனது இறப்புதான். ஏனென்றால் வாழ்வை வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து ஒருவன் வேண்டியது அனைத்தையும் பெற்றவனுக்கும் மரணம் வருகிறது. அதேபோல வாழ்க்கையை வாழத் தெரியாது தவித்து, இருப்பதையும் இழந்து, இன்னும் என்ன செய்வது என்றும் தெரியாது, இறப்பது ஒன்றுதான் தனக்கு விடுதலை என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவனுக்கும் மரணம் வருகிறது.

ஆக அனைவருமே மரணத்தை வாழ்க்கையின் உறுதியான ஒரு முடிவு என்றே பார்க்கின்றனர். ஆனால் இறப்பைப் பற்றித் தீவிரமாக யோசிப்பவனுக்குத்தான் அது பிறப்பின் மறுபக்கம் என்று தெரிகிறது.

அதாவது பிறந்தால் இறப்பது நிச்சயம் என்றும், அப்போது தான் ஏன் பிறந்தோம் என்ற எண்ணமும் வருகிறது. அப்படி யோசிப்பவனுக்குத்தான் பிறப்பதால் நிச்சயம் வரும் இறப்பு என்ற ஒரு பிறப்பிறப்புச் சுழலில் சிக்காமல் இருப்பது என்றால் என்ன என்ற எண்ணமும் கூடவே வருகிறது. அப்படி ஒரு சாகா நிலை இருக்குமானால் அதை எப்படி அடைவது என்ற உந்துதல் இருப்பவனையே முமுக்ஷு என்று கூறுகிறார்கள்.

அதாவது இறக்காமல் இருப்பதற்கு பிறக்காமல் இருக்க வேண்டும். அது எப்படி என்று யோசிப்பவன்தான் முமுக்ஷு என்ற சாதகன்.

பகுதி - 4
****

ஒருவன் இறந்துவிட்டால் அவன் இயற்கை எய்தினான் என்று சொல்கிறோம். தன்னைச் சுற்று முற்றும் பார்த்து இயற்கையில் என்ன நடக்கிறது என்று கூர்ந்து பார்ப்பவனுக்கு இதன் உண்மை புரியும்.

சுற்றியுள்ள மனிதர்கள் தன்னைப் போலவே விதவிதமாய் எண்ணுபவர்கள் ஆதலால், அவர்கள் தங்களது செயலால் தங்கள் சுற்றத்தை மாற்றி அதைத் தங்களுக்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொள்ளமுடிகிறது. அதைச் செயற்கை என்று சொல்லி, அதைச் செய்வதுதான் அவனது இயற்கை என்று தெரிந்துகொள்கிறோம்.

அதுமட்டும் அல்லாமல் ஒவ்வொருவனும் வெவ்வேறு மாதிரியாக இருப்பவர்கள் என்பதும் அவனுக்குத் தெரிகிறது.

மனிதனைப் போலவே தன் இன விருத்தி என்று ஒரு சில விஷயங்களில் மற்ற ஜீவராசிகள் ஈடுபட்டாலும், மனிதனளவு ஒரு குடும்பம், சமூகம், தேசம், உலகம் என்ற விதவிதமான கட்டுக்கோப்பான வெளிப் பார்வைகள் இல்லாது, பொதுவாக கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்று அவைகள் வாழ்வதையும் அவன் பார்க்கிறான்.

ஒரு சில மிருகங்கள் கூட்டாக வேட்டையாடினாலும், வேறு பல விஷயங்களில் சேர்ந்து இருந்தாலும், அவனது பார்வை போல பொதுவாக அவைகளுக்கு இல்லை என்பதால் மட்டுமே அவைகளை ஒதுக்கிவிட முடியாது.

அவைகளில் சிலவற்றிற்கு அவனை விடவும் கூர்மையான பார்வையோ, மோப்பமோ, இருளில் காணும் சக்தியோ, அதிர்வுகளை உணர்வதோ அல்லது அதுபோன்ற வேறு சில இந்திரியாதி விஷயங்களிலோ அவனை விடவும் அவைகளுக்குத் தேர்ச்சி இருக்கின்றன என்றும் அவன் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான்.

ஆனாலும் அவைகள் அப்படி இருப்பது அவனுக்குத் தெரியும் என்பது அவைகளுக்குத் தெரியுமா என்பதில் அவனுக்கு எப்போதுமே ஒரு சந்தேகம் உண்டு. ஆனால் அவைகளுக்கோ ஒன்று தெரியும், அப்படித் தெரிவதாலேயே அவைகள் தங்கள் தினப்படி வாழ்க்கையை நடத்துகின்றன.

இங்குதான் மனிதன் அவைகளினின்றும் வித்தியாசப்படுகிறான். அதாவது ஒன்றை அறிவது மட்டுமல்லாது, அந்த ஒன்றைப் பற்றிய ஞானம் என்பதில் மனிதன் மற்ற ஜீவராசிகளிடம் இருந்தும் வித்தியாசப்படுகிறான்.

அந்த ஜீவராசிகளைத் தவிர அவன் தன் சுற்றத்தில் தாவர வகைகளையும் காண்கிறான். மற்றவை போல் அவைகளுக்கு வளர்ச்சி இருந்தாலும், அவை இருக்கும் இடத்தைவிட்டு நகர்வதில்லை.

இந்த அசல வகை உயிர்களும் விதையிலிருந்தோ அல்லது வேறு வழியிலோ முளைத்து பூ மலர்ந்து, காய், கனி என்று வளர்ந்து, மறுபடியும் அதில் உள்ள விதைகள் மூலமோ, வேறு முறையிலோ இன்னுமொரு தாவரம் அந்த இனத்தில் வளர்கிறது. இப்படியாகத் தன் இனவிருத்தியை இவைகள் செய்கின்றன.

இப்படி தானும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள அனைத்து ஜீவராசிகளும் பிறந்து, வளர்ந்து, இறந்து போகும் காட்சியை அவன் இயற்கையில் நடப்பதாகப் பார்க்கிறான். இந்தச் சூழலில் அவன் தன் மரணத்தையும் இயற்கை எய்துவதாகக் கருதுகிறான்.

அப்படிப் பிறக்கும் எந்த ஜீவராசிகளுக்குமே அவைகளின் பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் இடையில் அவை வாழ்வதற்கு உணவு இன்றியமையாததாக இருக்கிறது.

எந்த உணவை எப்படிச் சாப்பிடுவது என்ற விஷயத்தில் மனிதன் மற்றவைகளைவிட மிகவும் வித்தியாசப்படுகிறான்.

தாவரம் அது இருக்கும் இடத்தில் என்னென்ன கிடைக்கிறதோ அதை எடுத்துக்கொண்டு, அது தவிர மற்றதற்கு வெளி உதவியைச் சார்ந்து இருக்கிறது.

பிராணிகளோ அதன் இரையைத் தேடிப் பெறுகின்றன. அவற்றில் சில தன் இனத்தவரையே கொன்று தின்னவும் செய்கின்றன. சில பிராணிகள் அப்படிச் செய்யாது காய்கனிகளையே சாப்பிட்டாலும், அவை எதுவும் உணவைப் பக்குவப்படுத்தாமல், பறித்து அப்படியே பச்சையாகச் சாப்பிடுகின்றன.

மனிதர்களில் பலர் மாமிசம் உண்டாலும், அதைப் பக்குவப்படுத்தி உண்கின்றனர். ஆனாலும் அந்த உணவைவிட காய்கறி உணவே, மிருக உணர்வுகளைத் தூண்டாது, தூய்மையான சத்வ எண்ணங்களைக் கொடுக்கிறது என்பதை மனிதன் அறிந்திருக்கிறான்.

அந்தத் தூய எண்ணங்களே மேலும் பல நல்ல செயல்களுக்கும் ஆதாரமாய் இருக்கிறது என்பதையும், அதனால் அச்செயல்கள் மூலம் அவன் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்திற்கும் அவன் மிக்க பயனுள்ளவனாய் ஆகிறான் என்பதையும் அறிந்திருக்கிறான். அப்படி இருப்பதனால் அவன் மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு மேலும் உதவலாம் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

இப்படியாக மனிதன் யோசிக்க முடிவதால், அவன் ஒருவனால் மட்டுமே பிறந்ததன் காரணம் இறப்பதற்கு மட்டும் அல்ல, அதற்கும் மேல் ஒன்று இருக்கலாம் என்று தீர்மானிக்க முடிகிறது.

அப்படித் தீர்மானித்த அவன், தான் காணும் உலகம் தன் இந்திரியங்களால் உணரப்பட்டது, அந்த இந்திரியங்கள் உடலுடன் சம்பந்தம் கொண்டவை. அந்த உடலுக்குத்தான் பிறப்பும் இறப்பும் இருக்கிறது, தான் அந்த உடல் மட்டும்தானா என்ற கேள்வியுடன் தனது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குகிறான்.

பகுதி - 5

****

மற்றவர்கள் காண்பதுதான் நம் உடல், அதைத் தவிர அவர்கள் காணாதபடி நமக்கு மனம், அறிவு என்றும் இருக்கின்றன என்று உணர்கிறான்.

அதாவது உலகத்தில் காணக் கூடியது, காண முடியாதது என்றும் இருக்கின்றன என்று தெளிந்த அவன், மனம் என்பது நமது எண்ணங்களின் தொகுப்பு, “நான்” என்ற அகந்தையே நமது எண்ணங்களால் வளரும் உணர்ச்சிகளின் தொகுப்பு என்று அறிகிறான்.

அவை தன் இந்திரியங்கள் மூலம் முன்பு பெறப்பட்டது என்றும், அவைகளின் தொகுப்பைத் தவிர தற்போது வரும் இந்திரியங்களின் தகவலுமே அவனது உலகப் பார்வைகளாக உருவாகின்றன என்று தெளிகிறான்.

இவை யாவும் நமது என்று சொன்னாலும், அவை எப்போதும் காணப்படுவதோ, உணரப்படுவதோ இல்லை. அவை யாவும் நம் விழிப்பு நிலையில் மட்டும்தான் இருக்கின்றன.

ஆனாலும் விழித்திருப்பது தவிர நமக்கு ஆழ்ந்த உறக்கமும், கனவும் ஆகிய இருவேறு நிலைகள் உள்ளன.

அவைகளில் நமது அனுபவம் வேறு மாதிரி இருக்கின்றன, ஆனாலும் நாம் நாமாக எப்போதும் இருக்கிறோம் என்றால் நமது உண்மை நிலை என்ன என்று கேட்டு அதை அறிய முயற்சிப்பவன் தான் முமுக்ஷு.

அந்த அறிவைப் பெற முயல்பவன் இந்த ஆன்ம போதம் சொல்லப்போவதைக் கேட்பதற்குத் தகுதியுள்ளவன் ஆகிறான்.

அந்த வேட்கை தீவிரமாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அவன் எப்படிப்பட்டவனாக இருந்ததால் அந்த நிலைக்கு வந்திருப்பான் என்றும் சங்கரர் இங்கு கூறியிருக்கிறார்.

தன்னைத் தானே அறிவது என்பது ஒரு தீவிர முயற்சி என்பதால் அந்த நிலையை அடைவதற்கு ஒருவன் சில நிலைகளைத் தாண்டி வந்திருக்க வேண்டும்.

எப்போது ஒருவன் பிறப்பையும் இறப்பையும் தன் உடலோடு தொடர்புகொண்டு பார்க்கிறானோ, அப்போதே அவனுக்கு உடல் இருக்கிறது என்று உணரப்படுகின்ற விழிப்பு நிலையில்தான் உலகமும் தெரிகிறது என்ற உண்மையும் புரிகிறது.

அத்தகைய உடல் இருப்பதே தெரியாத அவனது கனவு மற்றும் உறக்க நிலைகளிலும் அவனுக்குச் சில அனுபவங்கள் இருப்பதாலும், அந்தக் கனவைக் காணும் அவனுக்கே வேறோர் உடலும், அதனுடன் வேறோர் உலகமும்

காணப்படுவதால் அவனுக்கு விழித்தவுடன் காணப்படும் உலகைப் பற்றிய சந்தேகம் வளர்கிறது.

எப்போதும் இருக்கும் உண்மையான நிலையைத் தேடுபவனுக்கு வந்து வந்து போகும் இந்த உலகங்கள் எப்படி உண்மையாய் இருக்கும் என்ற எண்ணம் தீவிரமாக வளரும்போது, அவனுக்கு உலக விஷயங்களில் ஆசைகள் இல்லாது போகின்றன. இதை “வீதராகிணாம்” என்ற சொல்லால் சங்கரர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆசை போகிறது என்றால் விரக்தி என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். அவைகளின் மேல் இருக்கும் ஈர்ப்பு வெகுவாகக் குறைகிறது என்று கொள்ளலாம். தினப்படி வாழ்வின் தேவைக்கு மேல் அநாவசியமான ஈடுபாடு தவிர்க்கப்படுகிறது என்று சொல்லலாம்.

எப்போது உலகியல் விஷயங்களில் ஈடுபாடு குறைகிறதோ, அப்போதே அவை கிடைக்காததால் தனக்கு முன்பு வந்த ஓர் ஏக்கமும், பிறருக்குக் கிடைத்துவிட்டதால் வந்த பொறாமை, கோபம் முதலானவைகளும் போய்விட்டன என்று நம்ப இடம் இருக்கிறது.

இவை தவிர மனமும் உண்மை நிலை ஒன்றைத் தேடி ஒரு வைராக்கியத்தோடு இருப்பதால், இவை எல்லாம் ஒருமுகமாகச் சேர்ந்து மனத்தளவில் ஒரு அமைதியைக் கொடுத்திருக்கிறது. இதை “ஷாந்தானாம்” என்ற சொல்லால் ஸ்ரீ சங்கரர் குறிப்பிடுகிறார்.

உலக விஷயங்களிலும் முன்பு போல் நாட்டமில்லை, மனமும் அடங்கியிருக்கிறது என்னும்போது தனக்கும், பிறருக்கும் வேண்டிய வேலையை மட்டும் செய்வதால் நல்ல காரியங்கள் தவிர வேறு எதுவும் நடைபெற்றிருக்க முடியாது.

தான், பிறர் என்ற பாகுபாடு இருந்தால்தானே தனக்கென ஒன்றும், பிறர்க்கு மற்றொன்றும் என்று செயல்கள் வளர்ந்து பாவம் செய்யத் தூண்டியிருக்கும்.

இப்போதுதான் அப்படி இல்லையே, அதனால் அவர்கள் பாவச் செயல்களை ஒழித்தவர்கள் ஆகிறார்கள். இந்த நிலையை “க்ஷீணபாபானாம்” என்ற சொல் குறிப்பிடுகிறது.

இந்த மாதிரி நிலைமையை அடைந்திருப்போர் பகவத் கீதை சொல்கிறபடி தன் சரீரத்தாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும் ஒன்றுபட்டு தவம் செய்திருக்க வேண்டும்.

அப்படி அவை மூன்றும் நடந்திருக்கவில்லை என்றால் நான் என்ற அகந்தை ஓங்கியும், அதனால் இருமைகளான நான் - மற்றொருவர் என்ற பாகுபாடும், அதை ஒட்டிய பாவச் செயல்களும் நடந்துகொண்டிருக்கும்.

சுவரை வைத்துக்கொண்டுதான் சித்திரம் வரைய வேண்டும் என்பது போல், உலகின் நிலையற்ற தன்மையையும் அதனால் என்றும் உள்ள உண்மையையும் அறிவதற்கு உடலே முதல் காரணம் என்று மட்டும் அல்லாமல் கருவியாகவும் ஆகிறது.

பகுதி - 6

****

முதலில் உடல் அளவில் உலக விவகாரங்களில் ஈடுபட்டு பல அனுபவங்களையும் பெற்று, அப்புறமாக சில சந்தேகங்கள் வரவும் அதைப் பலரிடம் கேட்டும், பேசியும், படித்தும் தெளிந்தும் ஒரு நிலைக்கு வரும்போது, மேற்கொண்டு கேட்டவைகளில் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி மேலே செல்வதற்கு என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நமது பயிற்சி தொடங்குவதற்கு உடலும், அதைச் சார்ந்த மனமும் கருவிகளாக உள்ளன.

நம்மை விடப் படித்த சான்றோர்கள், நல்வழி காட்டும் குருமார்கள், தினப்படி நாம் காணும் ஆசிரியர்கள், வேதம் ஓதும் அந்தணர்கள் என்று நம் வாழ்வில் இவர்கள் போல் வரும் பலப்பல பெரியோர்களிடம் நாம் காட்டும் மரியாதை, அடக்கம் என்பது தவிர உடலைக் கட்டுப்படுத்தும் சில வழிமுறைகளான தூய்மையாய் இருத்தல், விரதம் காத்தல், சாத்விக உணவருந்தல் என்பதனால் கொல்லாமை, புலனடக்கம் என்றிவ்வாறானவை எல்லாம் "சரீரத் தவம்" என்ற முதல் படியில் வருகிறது.

மற்றவரைப் புண்படுத்தாமல் பேசுதல், உண்மையே பேசுதல், அனைவரும் மகிழும்படி பேசுவது தவிர நல்ல ஆன்மிகத் தேடலைத் தூண்டியும், வளர்க்கவும் உதவும் நூல்களைப் படித்தல் என்பவை எல்லாம் "வாக் தவம்" என்ற இரண்டாம் படியில் வருகின்றன.

தன்னைச் சுற்றியுள்ள அனைத்து ஜீவராசிகளிடமும் அன்பாய் இருத்தல், அமைதியோடு இருந்து தன் வாழ்க்கை மூலம் அனைவருக்கும் வழி காட்டுதல், எதற்குத் தேவையோ அதை மட்டும் பேசி பொதுவாக மௌனம் காத்தல் என்றிவ்வாறான இதய சுத்தியுடன் இருப்பது "மானச தவம்" என்ற மனதளவில் கடைப்பிடிக்கப்படும் தவமாக அடுத்த படியில் வருகிறது.

இத்தகைய தவங்கள் செய்வதாலேயே ஒருவனுக்கு ஆன்மாவைப் பற்றிய அறிவு வளர்ந்துவிடாது. இவைகள் எல்லாம் ஆன்மாவைப் பற்றிய அறிவை வளரவிடாது தடுக்கும், நமது முந்தைய பாவச் செயல்களால் நாமே வளர்த்துவிட்டுள்ள, திரைகளை அகற்ற உதவும் அவ்வளவே.

இதனால் பாவச் செயல்கள் குறைந்து மனம் ஓர் அமைதி நிலைக்கு வந்து, அதனால் உலகச் செயல்களில் தேவைக்கு மேல் அதிகமான நாட்டம் நமக்கு

இல்லாதபடி செய்து, பிறப்பு இறப்பு என்றால் என்ன என்று நம்மை முன்னே கூறியபடி சிந்திக்க வைக்கும். இத்தகைய தொடர் நிகழ்வுகளால் மட்டுமே ஆன்மாவைப் பற்றிய சிந்தனை பலப்படும்.

என்றும் உள்ள ஆன்மாவை உணர்வது என்பது வெறும் அறிவு பூர்வமானது என்றிருந்தால் இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் எடுத்துவைத்த வாதங்களைப் படித்ததுமே நாம் ஆன்மாவை உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் படிப்பது, சிந்திப்பது என்பதெல்லாமே நமது மனம், அறிவு இவைகளின் மூலம் நடப்பதாலும், என்றும் உள்ள ஆன்மாவை திரை போட்டு நாமே மறைத்து வைத்திருப்பதால் அத்திரையை அகற்ற முயற்சி செய்வதே இந்தச் சிந்தனையின் முதல் பயன் என்பதாலும், நாம் அறிவு கொண்டு ஆன்மாவை உணரமுடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

நாம் ஆன்மாவைப் பற்றிய போதத்தில் தற்பொழுது முதல் படியில் இருக்கிறோம்.

பகுதி - 7

ஸ்லோகம் - 2.

बोधोऽन्यसाधनेभ्यो हि साक्षान्मोक्षैकसाधनम् |
पाकस्य वह्निवज्ज्ञानं विना मोक्षो न सिध्यति ||

போ^{3}தோ^{4}ऽந்யஸாத^{4}னேப்^{4}யோ ஹி ஸாக்ஷான்மோக்ஷைகஸாத^{4}னம் |
பாகஸ்ய வஹ்னிவஜ்ஜ்ஞானம்' வினா மோக்ஷோ ந ஸித்^{4}யதி ||

அறிவொன்றே நேர்முக்தி சாதன மாகும்
பிற சாதனங்களின் பேறாம் – அறிவின்றி
ஆகாது முக்தியுறல் அக்கினியின்றிப் பாகம்
ஆகாதவாறு என்று அறி

– ஶ்ரீ ரமணர்

[எப்படி மற்ற எல்லாப் பொருட்கள் இருந்தாலும் நெருப்பு இல்லாமல் சமையல் செய்யமுடியாதோ, அப்படியே ஞானம் இல்லாது ஒருவனுக்கு முக்தி சித்திக்காது. ஏனென்றால் மற்ற வழிகள் எல்லாவற்றையும் விட தன்னைப் பற்றிய ஞானம் ஒன்றுதான் முக்தி அடைய நேர்வழி ஆகும்.]

இந்தச் செய்யுளில் ரமணர் “அறிவு” என்ற சொல்லை பேரறிவை உணர்த்தும் ஞானம் என்பதைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்துகிறார்.

முன்பகுதியில் ‘அறிவு’ என்பதை நமது மூளையால் அலசப்பட்டு நமக்கு வரும் “knowledge” என்ற சொல்லால் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்தச் செய்யுளை அலசுவதற்கு முன்னால், நாம் சிறிது பின்னோக்கி ஆதி சங்கரர் காலத்துக்குச் செல்லவேண்டும். அவரது காலத்தில் பற்பல சித்தாந்தக் கருத்துகள் பரவியிருந்தன.

அவற்றில் ஒன்று பூர்வ மீமாம்ச வாதம். அதன்படி வேதத்தின் நோக்கம் ஒருவன் செய்யவேண்டிய கர்மங்களை விவரமாகக் கூறுவதே.

அந்த முறைப்படி செய்யப்படும் எந்த விதமான யாகம், யக்ஞம் போன்ற கர்மத்திற்கும் பலன்கள் உண்டு. ஆதலால் அதற்கென்றே உண்டான சில யக்ஞங்களைச் செய்து ஒருவன் முக்தி நிலையையும் அடையலாம் என்பதே அவர்களுடைய நிலை.

அவர்களுக்கு கர்மம் வெறும் ஜடம், அதற்குப் பலன் தருவது கர்மபல தாதாவாகிய இறைவன் என்பதை வாதங்கள் செய்து நிரூபித்து, அவர்களில் சிலரை, பாரதம் முழுதும் சுற்றி வந்து, தான் பரப்பிக் கொண்டிருந்த அத்வைத மார்கத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர் ஆதி சங்கரர்.

அப்படி மாறி வந்தவர்களில் ஒருவரான மண்டன மிஸ்ரர் என்பவர்தான் சுரேச்வராசார்யர் என்று பெயர் மாறி ஆதி சங்கரரின் பிரதம சீடர்களில் ஒருவராகி, சிருங்கேரி சங்கர மடத்தின் முதல் ஆச்சாரியராக நியமிக்கப்படுகிறார்.

ரமணர் இயற்றிய “உபதேச உந்தியார்” நூலில் இதே போன்ற நிகழ்ச்சிகளாக தாருக வனத்தில் இருந்த கர்ம காண்டிகளுக்கு

“வினைப்பயன் வித்தாய் விளிவுற்று வினைக்கடல் வீழ்த்திடும், வீடு தரல் இல்லை”

என்று பரமசிவனே மகாவிஷ்ணுவுடன் அங்கு வந்து அறிவுரை கூறுவதாக வரும். இறைவனை நினைத்துச் செய்யப்படும் செயல்கள் யாவும் நம் கருத்தைத் திருத்திக் கதி வழி காண்பிக்கும்.

ஆக கர்ம யோகம் வழி காட்டும் என்பது சரி. அது போன்றே மற்ற யோகங்களும் ஒவ்வொரு விதத்தில் நம்மை முக்தியை நோக்கி இட்டுச் செல்லும்.

பூஜை, ஜெபம், தியானம் முறையே இறைவனிடம் உள்ள பக்தியால் உடலாலும், வாக்காலும், உள்ளத்தாலும் செய்யப்படும் கர்மமே என்றும் அதில் கூறுவார்.

அதில் முன்னது ஸ்தூலமாகவும், பின்னது நுண்ணியதாவும் இருப்பதால், நுண்ணியதாக இருப்பதே மற்றதைவிட மிக உயர்ந்தது என்பார்.

அதற்குக் காரணம் நாம் இவைகளினின்றும் நுண்ணியதான எண்ணத்தையும் தாண்டி உள்ளதை அடைந்து அந்தப் பேரறிவை உணர வேண்டும் என்பதே.

அப்படிச் செல்லக்கூடிய ஞான வழி ஒன்றே நமது தவறான எண்ணத்தைச் சரி செய்து நமக்கு முக்தி அளிக்கும் என்றும் அதில் விவரமாகக் கூறுவார்.

அதுவே யோகங்களில் எல்லாம் சிறந்த மகா யோகம் என்று ரமணர் ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடுவார்.

நால்வரில் ஒருவரான மாணிக்க வாசகர் இயற்றிய திருவாசகத்தில் வரும் "திருவுந்தியார்" பாடலைப் போன்று எழுதப்பட்டதுதான் ரமணரின் "உபதேச உந்தியார்" நூலும்.

அதன் ஒவ்வொரு பாடலிலும் கடைசியில் வரும் "உந்தீபற" என்ற சொல்லினால்தான் அந்த நூல் "உந்தியார்" என்ற வகையிலும் வருகிறது.

இந்தச் சொல்லை, ஒரு பாடலின் இலக்கணப்படி அதன் அசை அளவைச் சீர் செய்ய வரும் என்னோ, கொல்லோ போன்று வரும் இன்னுமொரு அசைச் சொல் என்பார்கள்.

வேறு சிலரோ இந்த ஈரசைச் சொல்லை "உந்தி" என்றும் "பற" என்று இரண்டாகப் பிரித்தும் பொருள் கொள்வார்கள்.

அதன்படி முமுக்ஷு ஒருவன் அந்த அளவுக்கு விவேகம் கொண்டு, வேகத்தோடு "உந்து" வதால் அடையும் திறன் கொண்டு, அவன் "பற" க்கும் நிலைக்கு வரவேண்டும் என்றும் பொருள் கொள்வார்கள்.

ஓர் ஆகாய விமானம் தரையில் வேகமாகச் சென்று உந்திக்கொண்டு பறக்கும் நிலையை அடைவது போன்றதுதான் இதுவும். இதுவும் பொருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது.

ஏனென்றால் தரை வழியாக ஓர் இடத்தை அடைவதை விட ஆகாய மார்க்கமாக அங்கு அடைவது ஒரு நேர் கோட்டில் செல்வதாகவும் இருக்கிறது, அதே சமயம் தரையில் இருக்கும் மலை, ஆறு போன்ற பல தடைகளையும் தாண்டுவதாகவும் அமைகிறது.

அதே போன்று இங்கும் இந்த ஞான மார்க்கத்தில் சென்றால் உடல், மனம் இவைகளினால் வரும் தடைகளையும் தாண்டி, நேராக முக்தி நிலையை அடைய முடிகிறது.

இது அர்ஜுனன் பறவையைக் குறிபார்த்து அம்பெய்தும் போது, அதன் கண் மட்டும்தான் தெரிகிறது, வேறெதுவும் தெரியவில்லை என்பது போலவும்தான்.

முக்தியடைய வெவ்வேறு வழிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதன் காரணமே ஒவ்வொருவரும் அந்த இலக்கை நோக்கிச் செல்வதில் வெவ்வேறு நிலைகளில் இருக்கின்றார்கள் என்பதே.

பலருக்கும் தன் வாழ்க்கையின் பயனைப் பற்றியோ, அல்லது அதன் காரணத்தைப் பற்றியோ யோசனை வருவதில்லை. எல்லோருக்கும் வாழ

வேண்டும் என்றும், வாழ்க்கையில் சுகமாய் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஆனால் எதைச் செய்தால் அந்த சுகம் கிடைக்கிறது என்பதில் ஒவ்வொருவரும் வேறுபடுகிறார்கள்.

குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமல் பொதுவாகச் சொல்வதென்றால், பலரும் உலகை ஒட்டியும் அதன் பலப்பல விஷயங்களிலும் கவனம் செலுத்தி சிலவற்றை அடைவதிலும், வேறு சிலவற்றை ஒதுக்குவதிலும் இன்பம் காண்கிறார்கள்.

அப்படி அவர்கள் செல்லும்போது விரும்பியதைத் தான் அடையாதபோதும், அதே சமயம் மற்றவர்கள் அதை அடையும்போதும் அவர்கள் துன்பம் அனுபவிக்கிறார்கள்.

அதே சமயம், தான் விரும்பியதைப் பெற்றாலும், அதை இன்பத்துடன் அனுபவித்த நாட்கள் கொஞ்சம் கழிந்ததும், அவர்களுக்கு அந்தப் பொருள்கள் மேல் இருந்த ஆர்வம் குறையவே, அவைகளுக்குப் பதிலாக வேறு பொருள்களை நாடுகிறார்கள்.

இப்படியாக அவர்கள் நாடுதல்- இன்பம்- தவிர்த்தல் என்ற ஒரு சக்கரச் சுழற்சியில் வாழ்நாளைக் கழிக்கின்றார்கள்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பொருளும் மாறி, அதன் மேல் உள்ள ஆசையும் மாறி ஒரு விதமாக ஓயும்போதும், அல்லது என்னதான் முயன்றும் ஏதும் நாம் ஆசைப்பட்டது கிடைக்காமலோ, கிடைத்தும் அதை அனுபவிக்க முயலாமல் போவதாலோ விரக்தி வரும்போதும், ஒருவனுக்கு உலகின் மீதும் அதன் பொருள்களின் மீதும் உள்ள கண்ணோட்டம் நாளடைவில் மாறுகின்றன.

எது செய்கிறதோ இல்லையோ, காலம் இந்த நிலைக்கு ஒருவனைத் தள்ளிக்கொண்டு வரும். சிலருக்கு இந்தக் கால அளவு குறைவாகவும், வேறு சிலருக்கு இது அதிகமாகவும் இருக்கலாமே தவிர கடைசியில் ஒருவன் இந்நிலைக்கு வந்தே ஆக வேண்டும்.

அப்போதும் ஒருவனது மனோநிலையைப் பொருத்தே அவன் எப்படி மாறுவான், அடுத்து என்ன செய்வான் என்பதும் இருக்கிறது.

ஏனென்றால் எந்த நிலையிலும் மனிதன் மனிதன் தான். அவனது மிஞ்சியிருக்கும் ஆசாபாசங்களைப் பொருத்தே மேலே வரப்போவது அமையும்.

பகுதி - 8
****

அப்படிப் பல நிலைகளைக் கடந்து வந்த முமுக்ஷு தான் செய்த தவங்களின் பலனாய் அவனுக்குக் கிடைத்த பல வழிகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதன்படி சென்று கொண்டிருக்கும்போது முன்பு அவன் காணாத பல

அனுபவங்களையும் பெறுகிறான், புதிய சூழ்நிலைகளையும் எதிர்நோக்குகிறான்.

முன்பு உலகக் காரியங்களில் ஈடுபட்ட போது காரணம்-விளைவு என்று நடந்தது போலவே இப்போதும் நடக்கிறது என்றும், ஆனால் விளைவுகள் வெறும் தூலமாக இல்லாமல் மேலும் நுண்ணியதாக அமைகின்றன என்றும் உணர்கின்றான்.

அதாவது எதைக் கொடுக்கிறானோ அதற்கேற்றாற்போல் ஒன்றைப் பெறுகிறான். அப்படிக் கொடுப்பதால் பெறுவது என்றவொரு நிலை இல்லாமல், எப்போதும் இருப்பது என்பது என்ன என்று அவன் ஆராய முயற்சிக்கும்போது அவன் ஏதும் கொடுக்காமல் அதனால் எதுவும் பெறாமலும், ஆனால் அந்த நிலையை அனுபவித்துக்கொண்டு வெறுமனே இருப்பது என்றால் என்ன என்ற அந்த நிலைக்கு அவன் தயாராகிறான்.

இப்படியாகப் பல விதங்களிலும் உலகக் காரியங்களில் ஈடுபட்ட அவன், தன் அனுபவங்களால் உந்தப்பட்டு, பின் தான் கண்ட பல வழிகளிலும் வாழ்வின் உண்மையை உணரத் துடித்து, இறுதியில் தன் இருப்பு என்னும் அனுபவத்தைக் காணும் நிலைக்கு வருகிறான்.

முமுக்ஷுவுக்குப் பல வழிகள் இருந்தன என்று சொன்னோம். அதை ஒவ்வொன்றாக இனி பார்ப்போம்.

பலரும் செல்லும் பக்தி வழியின் முக்கிய அம்சம் இறைவனிடம் சரண் அடைவது. இது வெறும் சொல்லளவிலே மட்டும் இல்லாது மனத்தளவில் ஆழமாக இருந்தால்தான், அது பரிபூரண சரணாகதி ஆகும்.

அப்படி இருந்தால் சரணடைந்தவன் நான் தான் இறைவனிடம் சரணடைந்துவிட்டேனே, எனக்கு இது நடக்கவில்லையே, அது கிடைக்கவில்லையே என்று நினைக்கவும் மாட்டான், சொல்லவும் மாட்டான். அப்படிச் சரணடையும்போது மனம் பூரண அமைதி கொள்ளும்.

அப்போது அந்த அமைதியை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவன் யார் என்று கேட்டால் அவனால் என்ன சொல்லமுடியும்? நான் என்று சொல்வானா அல்லது இறைவன் என்பானா, அல்லது இறைவன் தன்னுள் இருப்பதால் என்பானா?

அப்படியே எதுவும் சொன்னாலும் முன்பு இறைவன் அவனுள் இல்லாது போயிருந்தானா, இல்லாது போய் இருந்தால் அப்போது அவன் என்னவாய் இருந்தான் என்ற கேள்விகளுக்கு என்ன பதில் வரும்?

ஆக பக்தி வழி மன அமைதியைக் கொடுக்கும் என்பதோடு சரி. அமைதியாய் இருக்கும் அவன் யார் என்பதற்கு அங்கு பதில் இல்லை. பக்தி வழியில் வரும் பெரும்பாலானோரின் செயலாக பூஜையையும், ஜெபத்தையும்

எடுத்துக்கொண்டு, ரமணர் அவைகளை முறையே உடலாலும், வாக்காலும் செய்யப்படும் கர்மம் என்பார்.

அடுத்ததாக நாம் இறைவனிடம் ஒன்றாவதையே சிலர் யோகம் என்பார்கள்.

அல்லது நமது மனம் செல்லும் வழிகளைக் கட்டுப்படுத்த நமது புத்தியை ஒருமைப்படுத்துவது என்று சொல்லலாம்.

ராஜ யோகத்தில் பெரும்பாலும் இது மனதை உண்முகமாகச் செலுத்தி, அதை அமைதிப்படுத்த ஏதேனும் சில பயிற்சிகளை உடலளவில் செய்வார்கள்.

நமது உடல் தூலம் என்றால், அந்த உடலுடனேயே முதலிலிருந்து இறுதிவரை இருப்பது சுவாசம் என்பதால், அதுதான் நாம் உயிருடன் இருப்பதைப் பிறர் அறியவும் உதவும் காணக்கூடிய பொருள்.

அது உடலைவிட நுண்ணியதானது. அதைப் பயிற்சிகள் மூலம் கட்டுப்படுத்தினால் நாம் காணமுடியாத நமது நுண்ணிய தேகமும் வசப்படும். அதன் மூலம் தூலமாய் இல்லாது நுண்ணிய வடிவில் இருக்கும் இறைவனுடன் நாம் ஐக்கியம் ஆகலாம் என்று பல தியான முறைகளையும் அவர்கள் சொல்வார்கள்.

அப்படித் தியானிப்பதாலும் மற்ற பல பயிற்சிகளாலும் மனமும் அமைதி அடையலாம், தூலமாய் விளங்கும் உலகின் மீதும் பற்றுதல் இல்லாது அதன் விஷயங்களிலிருந்தும் விலகியிருக்கலாம்.

ஆனால் அப்படி விலகியிருப்பவன் யார், அமைதியை அனுபவிப்பவன் யார் என்று கேட்டால் பதில் இருக்காது.

இந்த யோகத்தின் அங்கமாய் விளங்கும் தியானத்தை ரமணர் உள்ளத்தால் செய்யப்படும் கர்மம் என்பார்.

மேலே சொல்லப்பட்ட முறைகள் எல்லாமே ரமணரைப் பொருத்தவரை விதம் விதமான கர்ம யோகங்கள்தான்.

இவை தவிர, செய்யப்படும் எந்தச் செயலும் இறைவனுக்காக என்றும், இறைவன் நமக்குக் கொடுத்த சக்தியால் என்றும் கருதிச் செய்வதையே குறிப்பாக கர்ம யோகம் என்கிறார்கள்.

மேலே சொன்னதுபோல இதுவும் நிச்சயம் கதி வழி காட்டும். மன அமைதியையும் கொடுக்கும். ஆனாலும் நாம் செய்யும் கர்மத்தோடு பந்தப்பட்டது போல, அதாவது கட்டுண்டது போல, ‘நாம் செய்கிறோம்’ என்கிற நினைப்பு நமக்குச் சிறிதாவது இருக்கலாம்.

அதிலிருந்தும் கர்மத்திற்கு உண்டான விளைவுகளை எதிர்பார்ப்பதில் இருந்தும் நமக்கு விடுதலை கிடைக்குமா என்றால் அது நாம் செய்யும் கர்மத்தால் இல்லை என்பதே பதில்.

விடுதலை அல்லது முக்தி வேண்டுமானால், அதற்கு உரிய மனோநிலையும், அறிவும் வேண்டும்.

வெறும் கர்மத்தால் அது ஆவது இல்லை. மேலும் கர்மத்தில் ஈடுபடுவதால் அதன் நேரடி விளைவாக ஆன்மாவைப் பற்றித் தெளியலாமா என்றால் அதுவும் இல்லை.

சாஸ்திரங்கள் சொல்கிறபடி கர்மங்கள், அதன் விளைவுகளையும், முறைகளையும் பொருத்து நான்கு வகைகளில் இருக்கின்றன.

ஒரு கர்மத்தைச் செய்வதால் அதன் விளைவாக ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் கிடைப்பதை நாம் பெறலாம். இது 'ஆப்ய கர்மம்' எனப்படுகிறது.

அதாவது ஒரு பலசரக்குக் கடைக்குச் சென்று அரிசி வாங்குவதையும், ஒரு பள்ளிக்குச் சென்று கல்வி பயில்வதையும் இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

ஆன்மா ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் என்று இல்லாததால் ஆன்மாவை அப்படி அடைய முடியாது.

கர்மம் செய்வதால் இப்போது இல்லாவிட்டாலும் வேறொரு காலத்தில் கிடைக்கும் என்பது 'உத்பாத்ய கர்மம்' எனப்படுகிறது.

ஆன்மா இப்போது இல்லாது வேறொரு சமயத்தில் கிடைக்கும் என்பதும் கிடையாது. ஏனென்றால் ஆன்மா எங்கும் அல்லாது எப்போதும் இருப்பது.

மூன்றாவது வகையான கர்மம், ஒரு வடிவத்தில் இல்லாவிட்டால் உரு மாற்றி வேறொரு வடிவத்தில் காணலாம் என்பது 'விகார்ய கர்மம்' எனப்படுகிறது.

இது பாலைத் தயிராக மாற்றிக் காட்டுவது போலத்தான். ஆன்மாவை அப்படி மாற்றுவதற்கு முன்பு ஓர் உருவம், பின்பு வேறொன்று என்று அதற்குக் கிடையாது என்பதால் ஆன்மாவை அப்படியும் அறிய முடியாது.

நாலாவதாக ஒரு பொருளின் மேல் உள்ள அசுத்தத்தை நீக்கினால் அந்தப் பொருளை நன்கு காணலாம். அதற்கு 'சம்ஸ்கார்ய கர்மம்' என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆன்மாவில் அசுத்தம் என்று ஏதும் கிடையாது. இருக்கும் ஆன்மாவை மறைக்கும் உபாதிகளை நீக்க வேண்டும் என்பதற்குத்தான் முயற்சிகள் எல்லாமே. ஆக இந்தக் கர்மம் செய்தும் நாம் ஆன்மாவை உணர முடியாது.

இப்படியாக எந்த விதமான யோக முறைகளைப் பின்பற்றினாலும் அதைச் செய்வதில் மனம் ஈடுபடுவதால், மனத்திற்குச் சாந்தி கிடைக்கும்.

ஆக எல்லா வழிகளும் நன்மை தருபவையே.

ஆனால் ஆன்மாவைப் பற்றி முழுமையாக உணர்ந்து முக்தி நிலை அடைவதற்கு ஞானம் ஒன்றே நேரடியான சாதனம்.

சமையல் செய்வதற்கு பாத்திரம், அடுப்பு, பல வகைச் சாமான்கள், தண்ணீர் என்று எல்லாம் வேண்டும் என்பது போல மேலே சொன்ன வழிகள் எல்லாமே பயன் தரும் என்கிறார் சங்கரர்.

இங்கு முக்கியமாக என்ன இல்லை என்றால் அடுப்பை உபயோகிக்க வேண்டும் என்றால் நெருப்பு வேண்டுமல்லவா, அது இல்லாதுபோனால் மற்றவை இருந்து என்ன பயன்?

அதேபோல மன அமைதி, உலகில் பற்றில்லாமை, நுண்ணிய அறிவு என்ற மற்றதெல்லாம் இருந்தும் அமைதி கொள்பவன் யார், பற்றில்லாதிருப்பவன் யார், அறிவுடன் இருப்பவன் யார் என்ற அந்தத் தேடல் இல்லாதுபோனால் மற்றவை இருந்தும் பயன் இல்லை என்கிறார்.

ஆகவே அந்தத் தேடலின் மூலம் நமக்கு சித்திக்கும் ஞானம் இல்லாது போனால் மற்றவை பயனில்லை என்று ஆகிறது.

சாத்திரங்களில் பலவிதமான கர்மங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. முறைப்படி செய்தால் ஒவ்வொன்றுக்கும் அற்புதமான பலன்கள் கிடைக்கும் என்பதும் உண்மை.

அஷ்டமா சித்திகளும் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவைதான்.

அதாவது, செய்யப்படும் கர்மத்திற்கு அதன் விளைவு என்று ஒன்றிருக்கிறது, அவைகளை அனுபவிப்பவன் என்றும் ஒருவன் இருக்கிறான்.

கர்மங்களைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டு அதற்கான பலன்களையும் தொடர்ந்து அனுபவிப்பவன் என்ற நிலைதான் அவனுக்கு மிஞ்சுமே தவிர, அதனால் அவனுடைய முக்திக்கு வேண்டிய அறிவு கிடைக்காது.

கர்மங்கள் செய்து கொண்டிருப்பதால் அவைகளைச் செய்பவனுக்கு, தான் செய்கிறோம் என்ற கர்வம் தலைக்கேறவும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அது தூலமாகவும் இருக்கலாம், நுண்ணியதாகவும் மாறலாம்.

தூலமாக இருக்கும்போது அவனது அகந்தை வெளிப்படையாக மற்றவர்களை விரட்டுவது, உதாசீனமாகப் பார்ப்பது என்று இவ்வாறாகத் தெரியும். நுண்ணியதாக மாறும்போது, இவ்வளவு செய்திருக்கிறேனே அதற்கு இதுதானா பலன் என்று புலம்புவதாகவோ, இவ்வளவு என்னிடம் வாங்கிக் கொண்டார்களே அதற்கு அவர்கள் செய்யும் கைம்மாறு இதுதானா என்று அரற்றுவதாகவோ ஆகிவிடும்.

அதனால் கர்மம் செய்பவன் எந்த மனநிலையில் செய்யவேண்டும் என்ற விதி இருக்கிறது. அதன்படி செய்பவனுக்கே ஞானம் பிறக்க வாய்ப்பு இருக்கிற

பகுதி - 9
****

3. अविरोधितया कर्म नाविध्यां विनिवर्तयेत् |
विध्याविध्यां निहन्त्येव तेजस्तिमिरसंघवत ||

அவிரோதி⁴தயா கர்ம நாவித்⁴யாம்’ வினிவர்தயேத் |
வித்⁴யாவித்⁴யாம்’ நிஹந்த்யேவ தேஜஸ்திமிரஸங்க⁴வத ||

அறியாமைக்குப் பகை அன்று அதனால் கன்மம்
அறியாமை தன்னை அகற்றாது – அறிவே
அழிக்கும் அறியாமை ஒளி அந்தகாரக் கும்பு
ஒழிக்குமாறு என்றே உணர்

– ஸ்ரீ ரமணர்

அஞ்ஞானம் போக வேண்டுமென்று செய்யப்படும் கர்மங்கள் எல்லாம் அஞ்ஞானத்திற்கு எதிராகச் செயல்படாததால், அவைகள் அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதில்லை. ஞானம் ஒன்றே அஞ்ஞானத்திற்கு எதிராகச் செயல்படக் கூடியதால் அது ஒன்றே ஞானம் எனக்கு இல்லை என்ற அறியாமையைப் போக்கும். காரிருளை நீக்குவதற்கு எப்படி ஒளி தேவைப்படுகிறதோ அப்படியே அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதற்கு ஞானம் தேவைப்படுகிறது.

கும்மிருட்டைப் போக்குவதற்கு ஒளி தேவைப்படுவது போல தனக்கு ஞானம் இல்லை என்ற அறியாமையைப் போக்குவதற்கு வேண்டியதே ஆன்ம அறிவு, அதைக் கர்மத்தால் செய்யமுடியாது என்று இதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லாம். கர்மங்களைப் பற்றி விலாவாரியாக வரும் சாத்திரங்களில், ஞானம் பெறுவதற்கும் ஏன் ஒரு கர்மம் சொல்லப்படவில்லை என்றால் அதன் காரணமே அப்படிச் செய்யமுடியாத காரியம் அது என்பதால்தான்.

எந்தக் கர்மமும் ஒருவனுடைய மனத்தின் ஈடுபாட்டால்தான் முடியும். ஆனால் ஆத்ம ஞானத்தின் முதல் படியே மனத்தைப் பற்றி விசாரிப்பதே.

அதனால் கர்மம் செய்வதின் மூலம் அறிவது என்பது மனத்தைக்கொண்டே மனத்தைப்பற்றி விசாரிப்பது என்பதால், அது ஒரு திருடன் திருடனைப் பிடிப்பது போன்றது.

அது முடியுமா? அது நாடகத்தில் வேண்டுமானால் நடக்கும், ஆனால் நடக்கும் வாழ்க்கையில் ஒருபோதும் நடப்பதில்லை

கர்மம் என்பது ஒரு வேலையில் ஒரு குறிக்கோளோடு ஈடுபடுவது. அது வேலை செய்யாது சோம்பேறித்தனமாக இருக்கும் தமஸ் நிலைக்கு எதிரானது. ஆகவே கர்மம் தமஸ் நிலைக்கு எதிரி. கர்மம் தொடங்கியதும் தமஸ் நிலை முடிவடைகிறது என்று சொல்லலாம்.

ஆனால் கர்மம் செய்வதால் ஞானம் வரும் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

அவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரானது இல்லையே. மேலும் எல்லாவித கர்மங்களுக்கும் ஒரு தொடக்கமும் ஒரு முடிவும் உண்டு.

ஒரு தொடக்கமும் முடிவும் இருக்கிற வாழ்க்கையின் பயன் என்ன என்று கேள்வி கேட்டு, அதன் தொடர்பாக தனது வெவ்வேறு நிலைகளையும் அலசிப்பார்த்துவிட்டு, அவை எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக “நான் இருக்கிறேன்” என்ற ஒரு தொடர் உணர்வு என்பதென்ன என்ற தேடலில் இருக்கும் முமுக்ஷுவிற்கு ஒரு தொடக்கமும் முடிவும் உள்ள கர்மம் எப்படிஒரு தொடக்கமோ முடிவோ இல்லாத ஞானத்தைப் பற்றி அறிய உதவும்?

நெருப்பை அணைப்பதற்கு தண்ணீரை உபயோகப்படுத்த வேண்டும். ஏனென்றால் அவை ஒன்றுக்கொன்று எதிரி. அங்கு தண்ணீருக்குப் பதிலாக மண்ணெண்ணையோ, பெட்ரோலோ உபயோகப்படுத்தினால் என்னவாகும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

அதே போன்று அறியாமையைப் போக்க கர்மம் என்றால், நாம் முன்னே பார்த்தவாறு அகந்தை வேறு விதமாக வளர்ந்து, இருக்கும் பிரச்சினைகளை மேலும் வளர்க்கும் வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன.

இருளும் வெளிச்சமும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை. அதனால் இருட்டைப் போக்குவதற்கு ஒளி கொண்டு வந்தால் போதும். இருட்டைப் போக்க இருட்டால் முடியாது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்வதுபோல “உன்னுடைய இதயம் என்னும் குகையில் அஞ்ஞானம் என்னும் அந்தகாரம் சூழ்ந்துள்ளது. ஞானம் என்னும் வெளிச்சத்தை ஏற்றிவை. அஞ்ஞானம் தானே அகன்று விடும்” என்றபடி செய்வதுதான் சரியான வழி.

இருளுக்கு என்று ஒரு தனி இருப்பு கிடையாது. எங்காவது இருட்டைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. அந்த இடத்திற்கு வரும் ஒளியை மறைக்கும் செயலைச் செய்வது ஒன்றே அந்த வழி.

ஆக ஒளி தானே தானாக இருக்க முடியும், ஆனால் இருள் அப்படியல்ல. அதனால் ஓரிடத்தில் ஒளி வரவேண்டும் என்றால் அந்த இடத்தில் இருக்கும் மறைப்புகளையும், திரைகளையும் விலக்க வேண்டும் என்பதுதான் ஒருவன் செய்ய வேண்டியது.

அப்படி ஒளி வந்ததும் இருள் எங்கே போயிற்று?

எங்கேயும் போகவில்லை. இருள் என்று ஒன்று இருந்தால்தானே அது எங்கேயாவது போவதற்கு! அதனால் இருள் என்பதை மாயை என்பார்கள்.

இருட்டையே பார்த்துக்கொண்டு இருப்பவன் இருள் உண்மையாகவே இருக்கிறது என்றுதான் சொல்வான். கொஞ்சம் யோசித்தால்தானே அதன் உண்மை புலப்படும்.

உண்மையில் நடந்தது என்னவென்றால், ஒளி இல்லாத இடத்திற்கு ஒளி வந்தது என்று சொல்வதுதானே பொருத்தம்? அதுபோலத்தான் அறிவு-அறியாமை என்ற இரட்டையின் குணமும்.

ஆன்மாவைப் பற்றிய ஞானம் என்பது மட்டுமல்ல. எந்த வகையான உலகியல் அறிவைப் பொருத்தும் அறியாமை என்பதற்கு ஒரு தனியான இருப்பு கிடையாது.

அறிவு இல்லாமல் இருப்பதுதான் அறியாமை எனும் நிலை. அறியாமையை அகற்றுவதுதான் அறிவைப் புகட்டுவது என்றாகிறது.

ஆனாலும் மற்ற உலகியல் அறிவுக்கும் ஆன்மாவைப் பற்றிய அறிவுக்கும் ஒரு முக்கிய வித்தியாசம் என்னவென்றால் முன்னது தன்னை விட்டு மற்றவைகளைப் பற்றி அறிவது, பின்னதோ அறிவும் தன்னைப் பற்றியே அறிவது.

எப்படி ஒருவன் தானே திருடனாகவும் தானே போலீசாகவும் இருக்கமுடியும் என்பதுதானே உங்கள் சந்தேகம்? மேலும் படித்துப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

பகுதி - 10
****

4. परिच्छिन्न इवाज्ञानात्तन्नाशे सति केवलः |
स्वयम् प्रकाशते ह्यात्मा मेघापायेंऽशुमानिव ||

பரிச்சி^{2}ன்ன இவாஜ்ஞானாத்தன்னாஸே^{2} ஸதி கேவல: |
ஸ்வயம் ப்ரகாஸ^{2}தே ஹ்யாத்மா மேகா^{4}பாயேம்’sஸு^{2}மானிவ ||

அறியாமையால் மறைவானது போல் ஆன்மா
அறவே அஹ்து ஏகமதாகி – நிறைவாய்
இலகுமே தானாய் இரியவே மேகம்
இலகும் ஆதித்தன் எனவே

– ஸ்ரீ ரமணர்

எங்கும் இருக்கும் ஆன்மா அதைப் பற்றிய அறியாமையால் ஏதோ எல்லைக்குள் அடக்கப்பட்டது போல் மறைந்து கிடக்கின்றது. அந்த அறியாமை அழிந்ததும், மேகத்தால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சூரியன் மேகம் கலைந்ததும் எப்படி பளிச்சென்று தெரியுமோ, அப்படியே இருக்கும் ஒன்றேயான ஆன்மா பரிபூரணமாகப் பிரகாசிக்கும்.

ஏதோ ஒன்று புதிதாக அடையப்பட வேண்டியது என்றால், அது முன்னதாக இல்லாது இருந்தது என்றாகிறது. நம் உடல் அப்படிப்பட்டதுதான். முன்பு இல்லாது இருந்தது, பின்பும் இல்லாது போகப் போகிறது.

ஆன்மா அப்படிப்பட்டதாக எப்படி இருக்க முடியும்?

நாம் இருக்கும் ஒன்றைத்தானே தேடுகிறோம். ஏனென்றால் நாம் முன்பு பார்த்த நமது வெவ்வேறு நிலைகள் எல்லாம் வந்து வந்து போய்க்கொண்டு இருந்தனவாக உணர்ந்தோம். அதனால் அவை அனைத்துக்கும் ஆதாரமாய் இருக்கும் ஒன்றைத் தேடுகிறோம் என்றுதானே சொன்னோம். அந்த ஆதாரமே இல்லை என்றால் நாம் இருப்பது எப்படி?

நமது ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் நாம் இருப்பதை உணராதபோதும், நாம் இருந்திருக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல, அதை அனுபவித்தும் இருக்கிறோம்.

இல்லையென்றால் நாம் விழித்தபின் சுகமாக உறங்கினோம் என்று சொல்லமுடியாது. எப்போதும், எந்த நிலையிலும் நாம் இருக்கிறோம் என்பதனால் மாறாத ஒரு நிலை இருந்தாக வேண்டும்.

அதனால் இல்லாத ஒன்றை நாம் புதிதாகத் தேடவில்லை. இருக்கும் அதை எப்படி உணர்வது என்று தெரியாததால் தேடுகிறோம் என்பதுதான் நாம் இங்கு கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய உண்மை.

அதாவது நமக்குத் தெரியாமல் இருப்பதைத்தான் அறியாமை என்கிறோம்.

சாஸ்வதமான ஒன்று நிச்சயம் இருக்க வேண்டும் என்பது நம் அனுமானம். ஏனென்றால் அது இல்லையென்றால் நாமும் இல்லை என்றாகிவிடும்.

நமது மற்ற நிலைகளை எல்லாம் கடந்தும், அவைகளை உள்ளடக்கியும் இருக்கும் ஒன்று ஏதோ காரணங்களால் தெரியாதபடி மறைந்து இருக்கிறது என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது.

அது என்ன, ஏன், எப்படி என்று கேட்பது இருக்கட்டும். எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியதால் பரந்து விரிந்து இருக்கவேண்டிய அது, மறைந்து இருப்பதால் ஒரு எல்லைக்குள் குறுக்கப்பட்டு இருக்கிறதாக நமக்குத் தோன்றுகிறது.

மறைக்கும் தடைகளை நீக்கி விட்டால் இருப்பது தானாகத் தெரியும் என்பது சரிதானே?

எப்படி சூரியனை மறைத்து வைத்திருக்கும் மேகங்கள் விலகியவுடன் சூரியன் பளீரென்று தெரிகிறதோ, அதே போல அறியாமையால் மறைந்து இருப்பது போல் தோன்றும் அந்த ஆத்மாவை மறைத்திருக்கும் திரைகளை விலக்கிவிட்டால் ஆத்மாவும் தானாகவே ஒளிரும்.

காணப்படும் எல்லா நிலைகளுக்குமே அந்த ஆத்மா காரணம் என்பதனால் அது சூரியன் போல் எல்லாவற்றையும் ஒளிர வைக்கவேண்டும்.

எப்படி சூரியன் உதித்ததுமே மலர்கள் மலர்ந்து என்பதில் ஆரம்பித்து சகல உயிர்களும் தங்கள் தங்கள் வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றனவோ, அதே போல ஆத்மாவின் சந்நிதானத்தில் நம் வேலைகளும் நடக்கின்றன.

ஆனாலும் இவை எல்லாம் உலகில் நடக்க வேண்டும் என்பதற்காக சூரியன் உதிப்பதில்லை. அதேபோல நடக்கும் வேலைகளுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இருப்பதில்லை.

இப்போது நாம் முக்கியமாகக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், மறைக்கும் திரைகள் என்னென்ன என்பதும், முமுக்ஷு எடுக்கும் பயிற்சிகள் எல்லாம் அந்தத் திரைகளை அகற்றுவதற்கே என்பதும்தான்.

பகுதி - 11
****

5. अज्ञान कलुषं जीवं ज्ञानाभ्यासाद्विनिर्मलम् |
कृत्वा ज्ञानं स्वयम् नश्येज्जलं कतकरेणुवत् ||

அஜ்ஞான கலுஷம்’ ஜீவம்’ ஜ்ஞானாப்^{4}யாஸாத்^{3}விநிர்மலம் |
க்ரு’த்வா ஜ்ஞானம்’ ஸ்வயம் நஸ்^{2}யேஜ்ஜலம்’ கதகரேணுவத் ||

அறியாமையாம் கலக்கம் ஆரும் உயிர் தூய்தாம்
அறிவுப் பயிற்சியினால் அவ்வறிவும்
அகற்றி அறியாமை அழியுமே நீர்மாசு
அகற்றும் தேற்றாம் பொடி ஒப்பாய்

– ஸ்ரீ ரமணர்

கலங்கிய மாசு படிந்த நீரில் தேத்தாங் கொட்டையின் பொடியைப் போட்டால் அது எப்படி நீரைத் தெளிவாக்கியபின் தானும் நீரின் அடியில் வண்டலுடன் தங்கி மறைகிறதோ, அது போல அறியாமையில் கலங்கி இருக்கும் சீவனுக்கு, ஞானத்தை நாடி அவன் செய்யும் பயிற்சிகள் மூலம், அறியாமையைப் போக்கி ஞானத்தைக் கொடுத்து, பின்பு அந்த ஞானமும் தானே அழியும்.

முதலில் சாதகனுக்குத் தன் உடலின் மேல் ஒரு அபிமானம் இருக்கும். அப்போது அவனுக்கு ஆத்மா என்று ஒன்று இருக்கிறது என்பதை அறிவு பூர்வமாக மட்டுமே தெரிந்து வைத்திருப்பான். அதனால் அவன் தன் உடலுக்கு வரும் நன்மை, தீமைகள் எல்லாம் ஆன்மாவுக்கும் வருகிறது என்று தவறாக நினைக்கிறான்.

ஆன்மா எதுவும் செய்வதும் இல்லை, அந்தச் செயலால் வரும் விளைவுகளை அனுபவிப்பதும் இல்லை என்று அவனுக்குத் தெரியாததால் உடலையும்

ஆன்மாவையும் பிணைத்து ஒன்றாகக் கருதுகின்றான். அதுதான் இங்கு கலங்கிய நீர் என்று கூறப்படுகிறது. இது அறியாமையால் வந்த விளைவு.

அறியாமையால் விளைந்தது என்றாலும், அறியாமை போகும் வரை அதைப் போக்க முயற்சிகள் தேவை. முயற்சிகள் சிரவண, மனன, நிதித்யாசன முறைகளில் செய்யப்படும்.

அவை முறையே கேட்டல், சிந்தித்தல், தியானித்தல் என்பதாகும். குருவிடம் ஆன்மாவைப் பற்றி விவரமாகக் கேட்டு அறிதல் முதல் படி என்றால், மற்ற இரண்டு படிகளையும் ஒருவன் தன் முயற்சியால் விடாப்பிடியாகத் தாண்டவேண்டும்.

எப்போதும் குருவின் அருள் சாதகனுக்கு உண்டு என்பதால், அவனுடைய தனிப்பட்ட முயற்சிகளின் போதும் அவரது அருள் இருக்கும். முன்னது தூல வடிவில் இருந்தால், பின்னவை இரண்டும் நுண்ணிய வடிவில் இருக்கும் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் வேண்டாம்.

ரமணர் சொல்கிறபடி புலியின் வாயில் அகப்பட்ட இரை எப்படி தப்ப முடியாதோ, அப்படியே குருவின் அருட்பார்வையில் வந்த சீடனும் முக்தி நிலையை
அடையாது மீள முடியாது.

வேதங்களே நமக்குப் பிரமாணங்கள் என்பதால் வேதத்தில் உள்ள மகா வாக்கியங்களே ஏதோவொரு வடிவில் நமக்கு குருவின் மந்திரமாக உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கும். இருக்கும் ஆன்மா ஒன்றேயானாலும், ஒவ்வொரு மகா வாக்கியமும் வெவ்வேறு பார்வைகளில் சொல்லப்பட்டவை.

அதனால் நாம் அவைகளையே எடுத்துக் கொள்வோம்.

ரிக் வேதம், ஐதரேய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள லக்ஷண வாக்கியமான "ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம" என்பது "உணர்வே பிரம்மம்" என்ற இலக்கண வடிவில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

யஜுர் வேதம், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அனுபவ வாக்கியமான "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்பது "நான் பிரம்மமாய் இருக்கிறேன்" என்ற அனுபவ வாயிலாய் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சாம வேதம், சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் உபதேச வாக்கியமான "தத் த்வமஸி" என்பது "நீ அதுவாக இருக்கிறாய்" என்ற உபதேச வழியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதர்வண வேதம், மாண்டுக்ய உபநிஷத்தில் சாக்ஷாத்கார வாக்கியமான "அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம" என்பது "இந்த ஆத்மன் பிரம்மம்" என்ற யுக்திக்குப் பின் வரும் அனுபவ முறையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியாக ஏதோவொரு முறையில் குருவினால் வழங்கப்படும் மந்திர உபதேசத்தைக் கேட்டு, அதன் பொருளையும், வீச்சையும், விளக்கங்களையும் அவரிடமே அறிந்துகொண்டு, பின்பு அதை மனத்தில் நன்கு அசைபோட்டு, தேவையானால் மேலும் விளக்கங்களைக் கேட்டு அதன் பின்பும் தன் அறிவால் அலசியதும் நன்கு உள்வாங்கிக்கொண்டு, அதை வெறும் அறிவால் மட்டும் அறிந்து கொள்வதை விடுத்து அதன் உண்மையை உணர்வதற்கு அதன் பொருளை மனத்தால் நன்கு தியானித்து அந்தப் பொருளாகவே இருக்க முயல்வதுதான் சாதகனின் முயற்சிகள்.

இதற்கு மேல் அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கும் நிலை தானே வரும்.

பகுதி - 12
****

கலங்கிய மாசு படிந்த நீரில் தேத்தாங்கொட்டையின் பொடியைப் போட்டால் அது எப்படி நீரைத் தெளிவாக்கியபின் தானும் நீரின் அடியில் வண்டலுடன் தங்கி மறைகிறதோ, அது போல அறியாமையில் கலங்கி இருக்கும் சீவனுக்கு, ஞானத்தை நாடி அவன் செய்யும் பயிற்சிகள் மூலம், அறியாமையைப் போக்கி ஞானத்தைக் கொடுத்து, பின்பு அந்த ஞானமும் தானே அழியும்.

மேலே உள்ள அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்லோகத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, சென்ற தொடரில் நான்கு வகையான மகா வாக்கியங்களின் அடிப்படையில் ஏதோ ஒன்றின் அடிப்படையில் சொல்லப்படும் ஒரு மந்திரத்தை குரு சொல்லக்கேட்டு சாதகன் தன் முயற்சியை ஆரம்பிக்கிறான் என்று பார்த்தோம்.

பிரம்மத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் இந்த நான்கு முறைகளிலிருந்தே நாம் மனிதர்களின் வகைகளைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ளலாம். சிலருக்கு வேத வாக்கு என்று சொன்னால் போதும், அவர்கள் அதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு முன்னேறுவார்கள்.

“ப்ரக்ஞாநாம் ப்ரஹ்ம”:

அவர்களுக்கு இதுதான் இலக்கணம் என்று சொன்னால் போதும்.

வேறு சிலருக்கு இதுதான் எங்களது அனுபவம்: “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி”. முடிந்தால் நீங்களும் அதைச் செய்து பார்த்து அனுபவிக்கலாம் என்கிற மாதிரி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அப்படிப்பட்டவர்கள் அனுபவத்தில் சொல்லப்படுவதை நம்புபவர்கள் என்பதால் அவர்களுக்கு அந்த மாதிரி சொல்லப்படுகிறது.

மற்றொரு வகையினருக்கு தன்னுடைய முன்னோர்களும், பெரியோர்களும் அவர்கள் வாயால் ஒன்றைச் சொன்னால் போதும், அதை பின்பற்றலாம் என்ற அளவு நம்பிக்கை இருக்கும்:

“தத் த்வமஸி”.

அத்தகையவர்களுக்கு உபதேசம் மாதிரி சொன்னால் போதும். வேறு சிலருக்கோ எதையும் ஏன், எப்படி என்று ஆராய்ந்து கேட்ட பின்பும், அதைக் கடைப்பிடித்தவர்களின் அனுபவமும் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

அவர்கள் தங்கள் அறிவினால் முதலில் தெளிந்து, பின் அதன் செய்முறையின் விளைவுகளையும் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுபவர்கள்:

“அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம”.

அத்தகையவருக்கு அவர்கள் புத்திக்கு ஏற்றவாறும் சொல்லி, அதுவே செய்தும் காட்டப்பட்டு இருக்கிறது என்ற விவரங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

இருக்கும் ஒன்றே ஒன்றான ஆத்மாவைப் பற்றி இவ்வாறாக நால்வகை மனிதர்களுக்கு என்று, நான்கு விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது.

இல்லையென்றால் அதற்குத் தேவைதான் என்ன?

இதிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதும் ஒன்று இருக்கிறது.

மனிதர்களாலேயே, அதாவது அவர்களின் எண்ணங்களாலும் செயல்களினாலுமே, எல்லாம் வெவ்வேறாகத் தெரிகின்றன. அப்படி வெவ்வேறு விதமான மனத்திறன் கொண்டவர்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் திரைகளை நீக்குவதற்குத்தான், விதவிதமான பயிற்சிகளும் அவரவர் வழிகளில் செய்வதற்கு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அதே போல மக்களில் பலரும் பலப்பல கண்ணோட்டங்களுடனும் இருந்து, தங்களது முதிர்ச்சியில் வெவ்வேறு நிலைகளிலும் இருப்பதால், இந்து சமயத்தில் விதவிதமான கடவுளர்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று தீர்மானமாகச் சொல்லலாம்.

ரமணரிடம் வரும் பக்தர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் வழிபடும் முறைகளையும், தங்கள் அனுபவங்களையும், சந்தேகங்களையும் கேட்கும்போது அவரவர்க்கு அவர்கள் செல்லும் வழியிலேயே சென்று அவர்களுக்கு ஏற்ப பதில் சொன்னாலும், குறிப்பாக எதையும் சொல்லாமல் உபதேசம் கேட்பவர்களுக்கு ரமணர் “நான் யார்?” என்று அவரவரும் தன்னுள் ஆழ்ந்து தானே காண வேண்டிய முறையைப் பற்றி மட்டும்தான் சொல்வார்.

அதாவது ஒருவர் செல்லும் பாதையைப் பற்றி அவருக்குக் குழப்பம் எதுவும் வராதவாறு நமது சொல்லும், செயலும் அமையவேண்டும்.

எல்லாப் பாதைகளும் கடைசியில் ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவுக்குத்தான் இட்டுச் செல்லும். செய்யும் முயற்சியில் சாதகனது தீவிரம்தான் முக்கியமே தவிர மற்றதெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான்.

சாதகனுக்கு முதலில் கலக்கம் வரும், பின்பு அவனுக்கு வரும் குழப்பத்திலும் ஒரு முதிர்ச்சி தென்பட்டு தன்னைப் பற்றிய உண்மை நிலையை அறிந்துகொள்ள ஓர் ஆவலும் வரும்.

அப்போதுதான் அவனது தீவிரத்தைப் பொருத்து மேலும் அவனுக்கு வேண்டியன எல்லாம் அமையும். தீவிரம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இங்கு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்லும் கதை ஒன்றை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வது நல்லது.

இறைவனைப் பார்க்க நாரதர் செல்லும் வழியில் தவம் செய்துகொண்டு இருக்கும் இரண்டு முனிவர்களைப் பார்க்க நேரிட்டது. தங்களுக்கு எப்போது முக்தி கிட்டும் என்பதை அறிய ஆவலாய் இருந்ததால், அதனை இறைவனிடம் கேட்டுச் சொல்லுமாறு அவர்கள் நாரதரை வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

நாரதர் திரும்பி வரும்போது, அவர்களில் ஒருவரைப் பார்த்து அவருக்கு இன்னும் மூன்று பிறவிகள்தான் இருக்கின்றன என்றார். அதைக் கேட்ட அவர் திகைத்து, “இன்னும் மூன்று இருக்கிறதா?” என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டார்.

நாரதர் இரண்டாம் முனிவரிடம் ஒரு மரத்தைக் காட்டி அதில் இருக்கும் இலைகளின் எண்ணிக்கை அளவு அவருக்குப் பிறவிகள் இருக்கின்றன என்றார்.

அதைக் கேட்ட அவர் “பரவாயில்லையே! அதற்கப்புறம் நிச்சயமாக எனக்கு முக்தி இருக்கிறதே” என்று மகிழ்ந்தார்.

அதைக் கேட்ட நாரதர் உங்களுக்குத்தான் மனம் நல்ல பக்குவ நிலையில் இருக்கிறது; இக்கணமே உங்களுக்கு முக்தி என்று அருளினார்.

அதுதான் தீவிரமும், அது தரும் நம்பிக்கையும், இதில் எல்லாவற்றையும் இறைவனிடம் விட்டுவிடும் மனப்பான்மையும் மிக மிக முக்கியம்.

பகுதி - 13
****

சீவனுடைய கலக்கம் எதனால் வந்திருக்கிறது?

அவன் தன்னுடைய உண்மை நிலையை அறியாது, பிறப்பு-இறப்பு, சுகம்-துக்கம் போன்ற இரட்டைகளை உடலுடனும், மனத்துடனும் மட்டுமே சம்பந்தப்படுத்தாது தன்னுடனும் ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

அந்த அறியாமையோடு இருப்பவனை நிர்மலம் ஆக்குவதுதான் ஞானம் பெறுவதன் குறிக்கோள்.

அதற்குத்தான் ஆத்ம சாதனையாக அவன் மந்திரோபாசனை பெறுதல், அந்த ஒன்றிலேயே மனத்தை இருத்தல், தியானம் செய்தல் போன்ற எல்லாவற்றையும் முறையாகக் கடைப்பிடிக்கிறான்.

வேறு எந்த வழியைப் பின்பற்றி வந்தாலும் இறுதியில் அவன் ஆன்மாவைப் பற்றி அறிந்து இவ்வாறு சாதனை செய்யும்போது, அவனது விருத்தி ஞானம் (perceivable power) அவனுக்கு அவனது உண்மை நிலையான சொரூப ஞானம் (existential knowledge) பற்றி அறிவிக்கின்றது.

கேள்வி கேட்டு, முயற்சி செய்யும் ஞானம் வேறு, தான் இருக்கும் இருப்பை தானாய் இருந்து தன்னை அறியும் சொரூப ஞானம் வேறு.

பின்னதுதான் ஆன்ம ஞானம். அந்த நிலையில் சதா சர்வ காலமும் இருக்கும் சொரூப ஞானம் அவனுக்கு வந்ததும், அவனது விருத்தி ஞானம் அழிந்து போகிறது.

இதைத்தான் தேத்தாங்கொட்டைப் பொடி எப்படி நீரை சுத்தமாக்கி, அத்துடன் தானும் அழிகிறதோ அதைப் போல விருத்தி ஞானம் அழிகிறது என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்கிறார்.

தான் யார் என்பதைத் தான்தான் அறிய வேண்டும். இன்னொருவர் நமக்குச் சொல்வது என்பது நம் அறிவு வரைதான் செல்லும்.

ஆனால் தான் என்ற இருப்போ அதையும் கடந்தது, அதற்கும் ஆதாரமானது. அதனால் ஒருவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தபின் கேட்டதைத் தன்னில் உணர வேண்டும்.

அங்குதான் பயிற்சிகள் வருகின்றன. அதற்கு நம்மிடம் இருக்கும் ஒரே சாதனம் நமது மனம்தான்.

மனம் என்பதோ விதவிதமான எண்ணங்களின் தொகுப்பு. மனத்தின் இயற்கையே குரங்குபோல் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குத் தாவிக்கொண்டு இருப்பது.

அதனால் அந்த மனத்தை ஒரே ஒரு எண்ணத்தில் ஈடுபடுத்தி அதைப் பழக்கப்படுத்த வேண்டும்.

அதற்குத்தான் மந்திரங்களில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு அது ஒன்றையே சிந்தித்துக்கொண்டு இருப்பது.

ஏதோ ஒரு மந்திரம் என்பதைவிட மகா வாக்கியங்களில் ஒன்றாகவோ, அல்லது அவை சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகவோ, இருப்பது ஆன்மாவைப் பற்றி அறிய விரும்பும் முமுக்ஷுவிற்கு நல்லதுதானே.

அப்படிப் பல எண்ணங்களாக இருந்த மனம் மந்திரத் தியானப் பயிற்சியினால் குவிந்து, எடுத்துக்கொண்ட ஒரே எண்ணத்தில் லயிக்கிறது. இதை மனோ லயம் என்பார்கள்.

எண்ணம் பலவோ அல்லது ஒன்றோ, மனம் மனம்தானே. அது எப்படி மனத்தை மனத்தால் அறியமுடியும் என்று உங்களுக்குக் கேட்கத் தோன்றினால் அது நியாயமான கேள்விதான்.

அது எப்படி என்று விளக்குவதற்கு வேதாந்திகள் ஒரு உதாரணம் சொல்வார்கள்.

ரமணரும் ‘பிணம் சுடு தடி போல்’ என்ற அந்த உவமையை “உள்ளது நாற்பது” நூலில் சேர்த்திருக்கிறார்.

கட்டைகள் போட்டு நெருப்பில் இடப்பட்ட பிணம் ஒன்றை எரிப்பதற்கு கழி ஒன்றை உபயோகப்படுத்துவார்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு அவ்வப்போது சிதையை கிண்டிக் கிளறிக்கொண்டு இருப்பார்கள். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் சாம்பல் கீழே இறங்கி, கட்டைகள் நன்கு எரிந்து, உயிரற்ற உடலும் சீராக வேகும். கடைசியில் பிணம் நன்கு சுடுவதற்கு இருந்த கழியையும் அந்த சிதை மேலேயே போட்டுவிடுவார்கள். இப்படியாக மற்ற கட்டைகளோடு பிணத்தையும் நன்கு எரியவிட்ட கழியும் சேர்ந்து தானும் எரிந்துவிடும்.

இப்படியாக மனத்தின் மூலத்தை அறிவிக்க உதவிய மனம் தானும் அழிந்து போவதை மனோ நாசம் என்பார்கள்.

இருக்கும் ஒன்றைப் பலப்பலவாகக் காட்டிய மனம் நாசமடைவதால், எப்போதும் உள்ள ஆன்மா ஒன்று மட்டுமே அங்கு இருப்பதை உணரலாம்.

அங்கு உணர்வு மட்டுமே உள்ளதால், அந்த உணர்வே நமது இருப்பு என்றாகிறது. அது இப்போதும் இருப்பதை நாம் உணராததுதான் அறியாமை என்று சொல்லப்படுகிறது.

பகுதி - 14
****

(6) ஸம்’ஸார: ஸ்வப்னதுல்யோ ஹி ராக^{3}த்^{3}வேஷாதி^{3} ஸங்குல: | ஸ்வகாலே ஸத்யவத்^{3}பா^{4}தி ப்ரபோ^{3}தே^{4} ஸத்யஸத்^{3}ப^{4}வேத ||

விருப்பு வெறுப்பு ஆதி விகார சம்சாரத்து
இருப்பும் கனாவுக்கு இணை அஃது – உருப்படும்

போது மெய் போலப் பொலியுமே போதம் உதி
போது அதுவும் பொய்யாகிப் போம்.

– ஸ்ரீ ரமணர்

நமது விருப்பு வெறுப்பு முதலான குணங்களால் மாறுபட்டுக் காண்கின்ற இந்த சம்சாரத்தில் நாம் காணுவதெல்லாம் நம் கனவுக்கு நிகரானது.

கனவு காணும்போது அவை எல்லாமே மெய்போலத் தோன்றினாலும் அவை எல்லாமே பொய் என்பதை நாம் பின்பு உணர்கிற மாதிரி, அறியாமை அகன்று ஆன்மாவைப் பற்றி நாம் அறிந்ததும் சம்சாரத்தில் காணுவதைப் பொய் என்பதையும் உணர்வோம்.

உலகம் எப்போதும் அதனுடைய தன்மையில் தானாக இயற்கையாக இருக்கிறது. அதைப் பார்க்கும் நாம்தான் நமது கண்ணோட்டத்தினால் அதை வெவ்வேறு மாதிரியாகப் பார்க்கிறோம். நமது விருப்பங்களுக்கும், வெறுப்புகளுக்கும் தகுந்தாற்போல் அதை மாறுபட்டதாகக் காண்கிறோம். அதனாலேயே ஒவ்வொருவருக்கும் உலகம் வெவ்வேறாகத் தெரிகிறது. உலகில் இருப்பதை அது இருக்கிறபடியே பார்ப்பவனுக்கு எந்த வித விகாரமும் தெரியாது. அப்போது அவன் மிகவும் அமைதியோடு இருப்பான்.

உலகில் பல பொருட்கள் இருக்கின்றன, பல நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் பற்றி நாம் நினைப்பதுதான் நமது எண்ணங்கள்.

நமக்கு அவை பிடித்திருந்தால் அவை நல்லதாகவும், பிடிக்காதிருந்தால் அவை கெட்டதாகவும் நாம் நினைப்பதும் நமது எண்ணங்களே.

உலகத்தில் இருப்பதை நம் விருப்பும், வெறுப்பும் எப்படி மாற்றுகின்றன என்று இப்போது புரிகிறதா?

நாம் இன்னும் என்னவென்ன செய்கிறோம் என்று பாருங்கள்.

நமக்குப் பிடித்த பொருள் என்றால் அவைகளை அடையவும், பின்பு அனுபவிக்கவும் எண்ணுகிறோம். உலகில் நம் ஈடுபாடு இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கின்றன.

அடைவது என்பதால் முதலில் அதன் மேல் ஆசையும், அடைந்த பின் அதன் மேல் நமக்கு ஆளுமையும் தோன்றுகிறது.

இங்குதான் அகங்காரம் வேர் விட்டு வளர்கிறது. ஆக நம் ஈடுபாடு உலகை இப்படி படுத்தினாலும், ஒரு கட்டத்தில் அந்தப் பொருளால் நமக்கு வெறுப்பு வந்தால், உலகம் நம்மை படாதபாடு படுத்துவதாக நாம் சொல்வோம்.

அதாவது உண்மை நிலையையும் நாம் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதோடு, நம் அகங்காரமும் நுண்ணியதாக மாறிவிட்டது என்றாகிறது.

நமது பார்வைகளையும், எண்ணங்களையும் சரிசெய்ய வேண்டியது நமது முதல் கடமை என்று நமக்கு இதிலிருந்து தெரிகிறது.

எல்லோருமே நடப்பதைத் தங்கள் தங்கள் விருப்பு, வெறுப்புகளை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கின்றனர்.

உலகத்தைத் திருத்துவதைவிடத் தன்னைத் திருத்திக்கொள்வதே மேலானது. அது ஒருவனுக்கு அமைதியைக் கொடுக்கும்.

உலகம் அப்படித்தான் இருக்கும் என்ற தெளிவு ஒருவனுக்கு அவசியம். சமூக வேலைகளில் மூழ்கியுள்ளவனுக்கும் இந்த வார்த்தைகள் நிச்சயமாகப் பொருந்தும்.

தினப்படி பலரிடம் தொடர்புகொள்ள வேண்டியவனுக்கு அது எப்படி முடியும் என்றால், ஒருவன் அந்த மாதிரி வேலையையோ, சேவையையோ தேர்ந்தெடுத்துச் செய்கிறான் என்றால் மற்றவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஈடுகொடுத்துச் செய்வதை அவன் இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் அர்த்தம்.

வேறு மாதிரி அவை இருந்திருக்கவேண்டும் என்று அவன் எதிர்பார்ப்பதுதான் தவறு. அதை இயல்பு என எடுத்துக்கொண்டால்தான், அவன் உண்மையில் அமைதியாக இருக்க முடியும்.

அதற்காக இயற்கை எப்படி இருக்கிறதோ அதை அப்படியே விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்வதாக அர்த்தம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.

இயற்கையில் ஒன்று எப்படி இருக்கிறதோ அது நம் எண்ணத்திலும் அப்படியே இல்லாமல் வேறு விளைவுகளைத் தோற்றுவித்தால், அப்போது நமக்கு வரும் எண்ணங்கள்தான் நம்மை ஏதேனும் செய்யவைக்கின்றன.

அப்போது நாம் ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பது, உள்ளத்தில் ஒன்றும் வெளியே வேறொன்றுமான நமது சோம்பேறித்தனமான அல்லது கோழைத்தனமான நிலை என்று ஆகிவிடும்.

மாற்றம் செய்ய விரும்புபவன் அதற்கேற்ப ஏதும் செய்யும் போது, அதன் விளைவு எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம் என்ற மனநிலையோடு, வருவதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

விளைவு நாம் விரும்புவது போல்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதுதான் தவறு.

ஒன்றைச் செய்ததற்கும், செய்ததால் வரும் விளைவுகளுக்கும் பொறுப்பு ஏற்பவனாய் ஒருவன் இருக்கும்போது, அவன் மேலும் செல்ல வேண்டிய வழி அவனுக்கு நன்கு தெளிவாகத் தெரியவரும்.

மனத்தில் ஒன்றும் வெளியில் ஒன்றுமாக இருப்பவனுக்குக் காலம் முழுவதும் வாழ்க்கை ஒரு பிரச்சினை ஆகிவிடும்.

ஒன்றை நாம் ஏன் செய்தோம் என்றால், அதைச் செய்வதற்குரிய எண்ணங்கள் நமக்கு வந்தன என்பதை ஏற்பவனே பொறுப்பானவன் ஆகிறான்.

ஒன்றைச் செய்துவிட்டு, புகழ் வந்தால் நமக்கு பழி வந்தால் பிறருக்கு என்று இருப்பவன் சமுதாயத்தில் பொறுப்பற்றவன் என்பது மட்டுமல்ல, அவன் வாழ்க்கையே முதலில் சொகுசாக இருப்பது போலத் தோன்றினாலும் நாளடைவில் தினந்தோறும் அனுபவிக்கும் நரகமாக ஆகிவிடும்.

பரிணாம வளர்ச்சியில் மற்ற சீவராசிகளைவிட மனிதன் முன்னேறி, தன் சுற்றுச்சூழலை மேம்படுத்துபவன் என்பது உண்மையானால் அவன் எப்படி விலங்குகள் போலவே இருக்கலாம்?

பிரம்ம சூத்திரத்தின் உரையில் ஆதி சங்கரர் சொல்வதுபோல மனிதர்களுக்கும் மற்ற விலங்குகள் போலவே விருப்பு-வெறுப்புகளின் அடிப்படையிலேயே அவர்கள் வாழ்க்கை பொதுவாக அமைகின்றது.

தடி ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு தன்னை நோக்கி ஒருவன் வருகிறான் என்றால் ஓடிவிடப் பார்க்கும் ஒரு பசு, அவனே தடிக்குப் பதிலாக புல்லை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறான் என்றால் அவனை நோக்கித் தானே ஓடி வருகிறது?

இப்படித்தான் மனிதர்களும் தான் விரும்புவதை நோக்கி ஓடிக்கொண்டும், வெறுப்பதை விட்டு விலகியும் இருக்கிறார்கள்.

விலங்குகளின் இந்தக் குணத்திலிருந்தும் மனிதன் மீள வேண்டாமா என்று கேட்கிறார்.

அப்படி விலங்குகளின் தன்மையிலிருந்து மீண்டு மனிதத் தன்மைகளை வளர்த்தால்தானே, எல்லாவற்றையும் சமமாகக் காணும் உயர்ந்த தெய்வீகத் தன்மையை அடைய முடியும்?

வாழ்க்கை என்பதை அனுபவிக்கத்தானே பிறந்திருக்கோம், அதில் இன்பம்-துன்பம் இல்லாதிருந்தால் எப்படி சுவாரசியமாக இருக்கும் என்பதே பலரது கேள்வி.

அவர்களுக்கு ஒரே பதில்தான் இருக்கிறது. இன்பம் அடைந்தால் மகிழ்வதும், துன்பம் நீங்கினால் மகிழ்வதும் தானே நமது இயல்பு என்றால் எப்போதும் மகிழ்வுடன் இருப்பதே நமது குறிக்கோள் என்றாகிறது.

ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சியை உலகில் நமக்கு விரும்பிய பொருட்களை அடைவதற்கும், வெறுக்கும் பொருட்களைத் தவிர்ப்பதற்கும் உண்டான செயல்களின் விளைவாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உண்மை என்னவென்றால் நாம் விருப்பு-வெறுப்பு அற்ற நிலையைத் தேடி அதனை அடைந்தால் நாம் எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும்.

இது உங்களுக்குச் சரி என்று தோன்றினால் நீங்களும் இந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம், இல்லையென்றால் உங்கள் வழியிலேயே போய்ப் பாருங்கள் என்பதுதான் அவர்களுக்கான பதில்.

நமது விருப்பு வெறுப்பு முதலான குணங்களால் மாறுபட்டுக் காண்கின்ற இந்த சம்சாரத்தில் நாம் காணுவதெல்லாம் நம் கனவுக்கு நிகரானது.

கனவு காணும்போது அவை எல்லாமே மெய்போலத் தோன்றினாலும் அவை எல்லாமே பொய் என்பதை நாம் பின்பு உணர்கிற மாதிரி, அறியாமை அகன்று ஆன்மாவைப் பற்றி நாம் அறிந்ததும் சம்சாரத்தில் காணுவதைப் பொய் என்பதையும் உணர்வோம்.

விருப்பு-வெறுப்புகளை நீக்குவது பெரும் பாடாக இருக்குமே என்று கவலைப்பட வேண்டாம்.

அது ஒரு பெரிய விஷயமே இல்லை. நாம் தினந்தோறும் அனுபவித்துக்கொண்டும் ஆனால் அதைப் பற்றி அறியாமலும் இருக்கிறோம் என்று சொன்னால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா?

தினம் தினம் அனுபவிக்கும் அந்த ஆனந்த நிலையைச் சற்று விவரமாக அணுகினால் நம் பிரச்சினைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வு இருக்கிறது.

பகுதி - 15

****

உலகம் என்று நாம் காண்பது நம் உடலில் உள்ள கண், காது, மூக்கு, நாக்கு மற்றும் தோல் என்ற ஐந்து கர்ம இந்திரியங்கள் மூலமாகவும், அவை வழியே பெறப்படும் தகவல்களின் மேல் நாம் வளர்க்கும் எண்ணங்கள் மூலமாகவும் நம் மனதில் பதிந்துள்ள ஓர் உருவகம்தான்.

இந்திரியங்கள் மூலம் நமக்குக் கிடைக்கும் தகவல்கள் எப்படி இருந்தாலும், இறுதியில் அவைகளைப் பற்றிய நமது எண்ணங்கள் முன்னதைவிட வலிமை வாய்ந்தனவாக இருக்கின்றன.

தற்போது வரும் தகவல்களுடன், முன்பு அவை தொடர்பான வந்த தகவல்களும் அவை பற்றிய எண்ணங்களும் சேர்ந்து ஒரு தொகுப்பாக மனதில் பதிவதுதான் அந்த வலிமைக்குக் காரணம்.

அதாவது உள்ளதைவிட நாம் பார்க்கும் பார்வையின் கோணமும் (அஹங்காரம்) இதில் சேர்ந்திருக்கிறது. இவை எல்லாமே நமது விழிப்பு (ஜாக்ரத்) நிலையில் நடக்கின்றன. அதனால் அதை “ஜாக்ரத அஹங்காரம்” என்று சொல்வார்கள்.

ஆனால் விழிப்பு நிலை மட்டும்தான் நமது நிலை அல்ல. அது தவிர கிட்டத்தட்ட அதே போன்ற காட்சிகளும், எண்ணங்களும், மனமும் நாம் உறங்கும்போதும் நம் கனவில் (ஸ்வப்னம்) வருகின்றன.

அப்போது நாம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் நம்மைப் போலவே ஒருவரை நாம் கனவில் உருவாக்கி, அவருக்கும் ஒரு கனவு மனம் இருப்பதாகவும், இன்ன பிற அனுபவங்களும் இருப்பதாகவும் நாம் உணர்கிறோம்.

அப்போது நாம் காண்பது தனியான ஒரு கனவு உலகமே. அந்தக் கனவு நீடிக்கும்வரை நாம்தான் கனவு காண்கிறோம் என்ற உணர்வும் வராது. அந்த உணர்வு ஒரு வேளை கனவு கலையும் சமயம் வரலாம்.

நம் கனவின் அனுபவங்கள் பல மாதங்களோ, வருடங்களோ போன்ற நீண்ட காலம் சம்பந்தப்பட்டதாய் இருந்தாலும் உண்மையில் அவை சில நொடிப் பொழுதே நீடிக்கிறது. ஆனாலும் அந்தக் குறுகிய கால அளவை, நாம் கனவு காணும்போது உணர்வதில்லை.

விழிப்பு நிலை அனுபவங்கள் தொடர்பாக சில கனவு அனுபவங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அதற்கும் மேலாக, சிறிதும் சம்பந்தமே இல்லாமல் பல காட்சிகள் அமையும்.

விழிப்பு நிலை அனுபவங்களைப் போலவே கனவு அனுபவங்களும் நாம் உருவாக்கியுள்ள நம் கனவு உருவத்தைச் சுற்றி அமைவதால் அதை “ஸ்வப்ன அஹங்காரம்” என்று சொல்வார்கள்.

நமது மூன்றாவதான ஆழ்ந்த உறக்க (சுஷுப்தி) நிலையில் நமக்கு ஒன்றும் தெரிவதில்லை. நமக்கு உடல் இருக்கிறது என்றோ, அல்லது உலகம் இருக்கிறது என்றோ எதுவும் தெரிவதில்லை.

ஆனாலும் ஆழ்ந்த உறக்கத்திற்குப் பின் நாம் நிம்மதியாக நன்கு தூங்கியதாகச் சொல்வோம். ஒரு அமைதியான நிலையை அனுபவித்திருப்போம்.

உடல், உலக அனுபவங்கள் இல்லாத போதும் நாம் ஓர் அமைதியை, நிம்மதியை அனுபவித்தோம் என்றால் அனுபவிப்பவன் என்று ஒருவன் இருந்திருக்கிறான் என்றுதானே அர்த்தம்?

இல்லையென்றால் விழித்த பின் அப்படி நம்மால் சொல்லியிருக்க முடியாது அல்லவா?

மேலே சொன்ன இரண்டு அகங்காரங்களும் அப்போது இல்லாது, அனுபவம் என்று ஒன்று இருந்தால் நம் உடலையும், உலகையும் அறியாத ஒன்று இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்?

அந்த ஒன்றைப் பற்றிய உணர்வு இல்லாதபோதும் நாம் ஆனந்தமாக உறங்கியிருக்கிறோம். அந்த ஒன்று நமக்கு வெளியிலிருந்து வந்திருக்க முடியாது.

மற்ற அனுபவங்களைப் போலவே இதுவும் நம் உள்ளிருந்து வந்ததுதான். ஏனென்றால் அந்த உறக்க அனுபவத்தை நம்மால் மட்டும்தான் உணர முடிகிறது.

நம்மைப் போலவே மற்றவரும் உணரும்போது, அது மற்றவர் மட்டும் உணர்வதுதான். ஆகையால் அந்த நிலையில் நாம் எப்போதும் இருக்க முடிந்தால் நாம் எப்போதும் அமைதியாகவும், ஆனந்தமாகவும் இருப்போம் என்று சொல்லலாம் அல்லவா?

அங்கு “நான்” என்ற நினைப்பாகிய அஹங்காரம் ஏதும் இல்லாது, அனுபவம் ஒன்றே இருப்பதால் அந்த நிலையை “சுஷுப்தி அனுபவம்”என்று சொல்வார்கள்.

தூலாமாகவோ நுண்ணியதாகவோ உடல் மற்றும் உலக அனுபவங்கள் இருக்கும்போது அதற்கேற்ப அகங்காரங்கள் வருகின்றன.

அத்தகைய அகங்காரம் இல்லாதபோதும், உடலும் உலகமும் தெரியாதபோதும், ஓர் ஆனந்த நிலையை நாம் அனுபவிக்கிறோம். நாம் அனுபவிக்கும் கனவு நிலையே நமது மூன்றாவதான உறக்க நிலையில்தான் வருகின்றன. அதாவது உறக்கம் இல்லையென்றால் கனவும் இல்லை என்றாகிறது.

விழிப்பு நிலையிலும், கனவு நிலையிலும் நமது அனுபவங்கள் ஒரே மாதிரி இருக்கின்றன. ஆனாலும் கனவு கலைந்து விழிப்பு நிலை வந்ததும் கனவு அனுபவங்கள் உண்மையல்ல என்று உணரப்படுகிறது.

“சொப்பன அகங்காரத்தில்” விளைந்த அனுபவங்கள் பொய் என்று கனவு காணும் போது தோன்றாதது போல, “ஜாக்ரத அகங்காரத்தில்” விளையும் அனுபவங்கள் பொய் என்று விழிப்பு நிலையிலும் தோன்ற வாய்ப்பு இல்லை. நமது “சுஷுப்தி அனுபவத்தில்” விளைந்த அறியாமையுடன் கூடிய ஆனந்த அனுபவம் எப்போது நமக்கு அறிவுடன் கூடி நமது நாலாவது (“துரியம்”) நிலையில் உணரப்படுகிறதோ, அப்போது நமது விழிப்பு நிலை அனுபவங்களும் கனவு நிலை அனுபவங்களைப் போலவே பொய் என்று உணரப்படும்.

தூங்காமல் தூங்கி ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதால் இந்த நான்காவது நிலையை நனவுத் துயில் என்றும் சொல்லலாம்.

மற்ற மூன்று நிலைகளும் வந்து போகும் நிலைகளாக இருக்கும் பொய்யான நிலைகள். ஆதலால் அதைப் போன்றே இந்த நாலாவது நிலையும் பொய்யானது என்று கருதப்போகிறார்களே என்பதால் இதை மூன்றுக்கும் அப்பாலாக (அதீதமாக) இருக்கும் “துரியாதீத” நிலை என்றும் சிலர் சொல்வார்கள்.

ஆனால் இருப்பது ஒன்றே ஆதலால் இந்த நாலாவது நிலை ஒன்றே உண்மையாய் உள்ளது. அதனால் துரியமும் துரியாதீதமும் ஒரே நிலைதான் என்று ரமணர் சொல்வார்.

இந்த வாதத்தில் நாம் காணவேண்டிய அம்சங்கள் பல உள்ளன. ஒவ்வொருவருக்குமே இருக்கும் துரிய நிலை அவரவர் அனுபவம் என்றாலும், அங்கு “நான்” என்ற அகங்காரமும் “எனது” என்ற மமகாரமும் இல்லை, உலகமும் இல்லை, ஆனந்த அனுபவம் ஒன்றே உள்ளது. அது அனைவரிடமும் உள்ளதால் எந்த வித பேதமும் எவரிடத்தும் இல்லை.

எப்போது பேதங்கள் காணப்படுகின்றனவோ, அப்போது நாம் அந்த நிலையில் இல்லை என்பதும், உலகம் தெரிகிறது என்றும், அந்த நிலைக்கு ஏற்ப நமது செயல்கள் அமைய வேண்டும் என்பதும் தெளிவாகிறது.

அத்தகைய செயல்கள் நம்மை அகங்கார மமகாரங்கள் இல்லாத அந்த ஆனந்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லுமாறும் அமைய வேண்டும். ஏனென்றால் அது ஒன்றே உண்மையான நிலை.

இரண்டாவதாக, முன்பே நாம் பார்த்தமாதிரி பிறந்தது எதுவும் இறக்கவேண்டும். அதனால் முன்பு இல்லாதிருந்து இப்போது புதிதாக வருவது எதுவும் ஒரு காலத்தில் இல்லாது போகும்.

இதன் காரணமாக ஆனந்தத்தை நாம் அறிவோடு உணரும் நமது துரிய நிலையும் எப்போதும் இருந்தாக வேண்டும். இப்போது அதை நாம் அறியாது ஆனால் அவ்வப்போது அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிறோம்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அனுபவிப்பது போலவே, விழிப்பு நிலையிலும் அதைப் பல சமயம் அனுபவிக்கிறோம்.

உதாரணத்திற்கு தீவிரமாகவும் ஆசையுடனும் நாம் எடுத்த ஒரு வேலையை முடித்த அந்த நொடியே, அல்லது நாம் ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடைத்த அந்த நொடியே, அந்த இடத்தை அடுத்த ஆசையோ எண்ணமோ நிரப்புவதற்கு முன்பாக நமக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியும் அமைதியும் வருகிறதே, அதுவும் நமது துரிய நிலை அனுபவம்தான். அந்தப் பொழுதை நீட்டிக்க செய்ய முன்றாலும், நாம் நமது உள்ள நிலையை இடைவிடாது உணர்வோம்.

மூன்றாவதாக, துரிய நிலை எப்போதும் உள்ளதே; அதை நமது முந்தைய செயல்களின் விளைவாக வளர்ந்துள்ள திரைகள்தான் நம் அறியாமையாகி அந்த நிலையை உணர முடியாமல் செய்கின்றன.

ஏனென்றால் துரிய நிலைதான் நமது இயல்பான நிலை என்றால் நாம் அறியாவிட்டாலும் அது எப்போதும் இருந்தாக வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் அதை உணராதவர்களும் அந்த நிலையில்தான் எப்போதுமே இருக்கிறார்கள்.

அதை அறியாததால் தான் வேறு வேறு நிலைகளில் இருப்பதாக நினைக்கிறார்கள்.

அதனால்தான் ஒரு சாதகன் செய்யும் முயற்சிகள் எதுவுமே திரைகளை விலக்கவே அன்றி புதிதான ஒரு நிலையை அடைவதற்கல்ல.

ஏனென்றால் இப்போது இல்லாத ஒன்று புதிதாக வரவேண்டியது என்றால், அது ஒரு நாள் போகவும் செய்யும்.

அது எப்படி என்றும் உள்ளதாக இருக்க முடியும்?

அதனால் ஒவ்வொருவரும் ஆன்ம சொரூபமே.

ஞானிகள் அதை அறிந்திருக்கிறார்கள், மற்றவர்கள் அதை அறியவில்லை என்பதே சரியான நிலை.

இதனாலேயே ஞானிகள் ஆன்ம சொரூபம் ஒன்றையே பார்ப்பதால் அவர்களுக்கு எல்லோரும் ஞானிகளாகவே தெரிவார்கள், ஆன்மாவைப் பார்க்காது மற்ற லக்ஷணங்களைப் பார்ப்பவர்களுக்குத்தான் பேதங்கள் தெரியும். அவை மறைவதற்குத்தான் நமது வாழ்க்கையின் செயல்களும், எண்ணங்களும் பரிபூரணமாக அமையவேண்டும்.

இவை தவிர ஒருவனுக்கு மயக்கத்தினாலோ, கோமாவினாலோ (coma) கூட தன்னை அறியாத ஆனால் அமைதி நிலை வருகிறதே அதை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது என்றால்,

கோமாவும், மயக்கமும் நமது இயல்பான நிலைகள் அல்ல.

நரம்பு மண்டலத்தில் உள்ள பிசகினாலோ, வேறு ஏதேனும் தடைகளினாலோ (blockers) ரத்த ஓட்டம் தடைபட்டு இந்த நிலைகள் செயற்கையாக வருகின்றன. தடைகள் நீங்கியதும் அவர்கள் சாதாரண நிலைக்கு வருகிறார்கள். அப்படிப் பார்த்தாலும் அறியாமையைப் பொருத்தவரை இந்த இரு நிலைகளுக்கும் உறக்க நிலைக்கும் வித்தியாசமில்லை.

அறிவுடன் கூடிய ஆழ்ந்த அமைதி முக்தி நிலையில் உண்டு என்றால், அதை அடைவதற்கு உணர்வு பரிபூரணமாய் இருக்கும் நிலையில் விசாரம் செய்யாமல் மூலிகைகள் உதவியினாலும், கஞ்சா அடிப்பதினாலும், மருந்து உட்கொள்ளுவதாலும் ஒருவன் பரவச நிலை அடைந்து விடலாம் என்று நினைப்பது ஓர் ஏமாற்று வேலையே.

அதனால் உடலும் கெட்டுவிடும், மனமும் தறிகெட்டு ஓடும். உடலைக் கருவியாக வைத்துக்கொண்டு, மனத்தின் தன்மையை விசாரிக்க வேண்டியவன் அவைகள் தன் வசம் இல்லாதபோது என்னதான் சாதிக்க முடியும்?

பகுதி - 16
****

7. तावत्सत्यं जगद्भाति शुक्तिकारजतं यथा |
यावन्न ज्ञायते ब्रह्म सर्वाधिष्ठानमद्वयं ||

தாவத்சத்யம் ஜகத்பாதி ஷுக்திகாரஜதம் யதா |
யாவத்ன க்ஞாயதே ப்ரஹ்ம சர்வாதிஷ்டானமத்வயம் ||

எவ்வளவு காலம் எவைக்கும் அதிட்டானமாம்
அவ்வியயமாம் பிரமம் ஆய்ந்து அறிதல் – ஒவ்விடாது
அத்துணைக் காலம் அகிலமும் மெய்யாய்த் தோன்றும்
சுத்தி வெள்ளி போலத் துணி

– ஸ்ரீ ரமணர்

எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாய் உள்ள அழிவற்ற பிரம்மத்தை எத்தனை காலம் ஒருவன் விசாரித்து அறிந்து கொள்ளவில்லையோ, அத்தனை காலத்திற்கும் கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளியைப்போல உலகங்கள் எல்லாமும் உண்மையாகவே உள்ளதுபோலத் தெரியும் என்பது நிச்சயம்.

முந்தைய செய்யுளில் நமது விழிப்பு நிலை அனுபவங்களும் கனவில் வருவதைப் போலவே பொய்யானது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியானால் நாம் உலகில் விதவிதமாகக் காண்பது என்ன? கனவில் நாம் அப்போது காண்பதோடு சரி; அவை அப்புறம் வருவதில்லை. ஆனால் நனவில் அவையெல்லாம் வேண்டாம் என்றாலும் நம் கண் முன்னே அவை தெரிவது மட்டும் அல்லாது, நின்று நிதானமாக எப்போதும் இருக்கின்றன, அது தவிர அவைகளை மற்ற புலன்களைக் கொண்டும் அறிகின்றோமே. அதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம் என்று எவருக்குமே கேட்கத் தோன்றினால் அது நியாயம் தானே?

அதனால் பொய்த் தோற்றம் என்று சொல்வதோடு நிற்காமல், மேலும் அப்படிக் காணப்படுவது என்ன என்பதைப் பற்றி விளக்கமாக இந்தச் செய்யுளில் சொல்கிறார்.

முன்பு சொல்லப்பட்ட உண்மையை ஓர் உபமானத்தால் இங்கு விளக்குகிறார்.

தூரத்தே இருந்து பார்க்கும் ஒருவனுக்கு பளபள என்று வெள்ளிச் சாமான் போல ஒரு பொருள் தெரிகிறது. பக்கத்தில் சென்று பார்க்கும்போது அது ஒரு கிளிஞ்சல்தான் வெள்ளியல்ல, அதன் மேல் சூரிய ஒளி பட்டதால் வெள்ளி போலத் தெரிந்தது என்று அவன் உணர்கிறான்.

அப்படியென்றால் அவன் பார்த்தது வெள்ளியா, கிளிஞ்சலா?

வெள்ளி என்று சொன்னால் இல்லையே கிளிஞ்சல்தானே இருக்கிறது என்றும், கிளிஞ்சல் என்று சொன்னால் இல்லையே வெள்ளியைத்தானே பார்த்தோம் என்றும் சொல்லலாம்.

இதற்கு அவனது பதில் எப்படி இருக்கும்?

“இல்லை, தூரத்திலிருந்து பார்த்ததும் முதலில் வெள்ளி என்று நினைத்தேன், ஆனால் பக்கத்தில் சென்றதும் கிளிஞ்சல் என்று தெரிந்துகொண்டேன்” என்றுதானே சொல்வான்.

அதாவது இருப்பது ஒரே பொருளான கிளிஞ்சல்தான், காணப்பட்டதோ தூரத்திலிருந்து வெள்ளியாகவும், அருகிலிருந்து கிளிஞ்சலாகவும் தெரிந்தது என்றுதானே அதற்கு அர்த்தம்.

ஆக இருந்த ஒரே பொருள் இரண்டாகக் காணப்பட்டது பார்த்தவன் கோணத்தில் இருந்துதான். உண்மையில் இருந்தது ஒன்றே.

இதில் அந்தக் கிளிஞ்சலின் மேல் பட்ட சூரிய ஒளி வேறு கோணத்திலிருந்து வந்திருந்தால், அது வெள்ளியாகத் தெரியாமல் போயிருக்கலாம் என்பதும் உண்மை.

வெள்ளியாக அவனுக்குத் தெரிந்துகொண்டு இருந்தவரை அது வெள்ளியாகத்தான் இருந்தது, கிளிஞ்சல் தெரியவில்லை என்பதும் உண்மை.

உள்ள உண்மையை அவன் தெரிந்துகொள்ள, ஒன்று ஒளி வேறு கோணத்திலிருந்து வந்திருக்கவேண்டும், அல்லது அவன் செய்ததுபோல முயற்சி எடுத்து அருகில் வந்து அது என்ன என்று பார்க்கவேண்டும்.

முன்னதை நாம் விதி என்றும், பின்னதை மதி என்றும் சொல்லலாம். எடுத்த முயற்சியை மதி என்று சொன்னாலும், பார்க்கவேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியதை விதி என்றுதானே சொல்லமுடியும்?

இந்த விதி-மதி விவாதம் இருக்கட்டும். நாம் அங்கு நடந்ததை மேலும் அலசலாம்.

“அத்வயம்” என்றால் இரண்டற்ற ஒன்று என்றும், “சர்வ அதிஷ்டானம்” என்றால் எல்லாவற்றுக்குமே ஆதாரமாக இருப்பது என்றும், இந்த ஸ்லோகத்தில் வந்துள்ள இரண்டு சொற்களுமே பிரம்மத்தின் தன்மையைக் குறிக்கின்றன.

ஏன் இரண்டு சொற்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று பார்ப்போம். வீடு கட்டும் முன்பாக அதற்கு ஆதாரமாக அடிக்கல் நாட்டி, அடித்தளம் போடுவார்கள்.

வீடு கட்டியதும் அடித்தளம் தெரியாது வீடு மட்டுமே தெரிந்தாலும், அவை இரண்டும் இரண்டு பொருட்களாக இருக்கின்றன.

கிளிஞ்சல் என்னும் ஆதாரத்தில் (அதிஷ்டானத்தில்) வெள்ளியானது கற்பனையாக (ஆரோபிதமாக) தெரிந்தாலும், இறுதியில் கிளிஞ்சல் என்றும், அந்த இடத்தில் இல்லாவிட்டாலும் வெள்ளி என்றும் இரண்டு பொருட்கள் உலகில் இருக்கின்றன.

ஆனால் பிரம்மம் சர்வ அதிஷ்டானம் என்று சொல்லப்படுவதால் அது ஒன்றே இருப்பது, மற்றதாகத் தெரிவது எல்லாமே கற்பனைதான் என்று அறிய வேண்டும்.

இங்கு இரண்டாவது என்று சொல்வதற்கு வேறு என்று எதுவும் கிடையாது.

எப்படி ஒன்றேயான கிளிஞ்சல் தூரத்திலிருந்தும், அருகிலிருந்தும் வெவ்வேறாகத் தெரிந்ததோ அதே போன்று எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் இருக்கும் ஒன்றேயான பிரம்மமே காண்பவன் பார்வையில் பலவித பொருட்களாகி வெவ்வேறாகத் தெரிகின்றன.

அது ஏன் அப்படித் தெரிகின்றன என்று கேட்டால், கிளிஞ்சல் எப்படி வெள்ளியாகத் தோன்றியதோ அப்படி என்றுதான் சொல்ல முடியும்.

காண்பவன் தன் பார்வையை சரி செய்தால் உள்ளதை உள்ளபடி பார்க்க முடியும் என்பதால் அதைச் செய்யவேண்டும்.

ஒன்று விதி மூலம் அவனது பார்வை சரி செய்யப்படலாம், இல்லையேல் இந்த உண்மைகளை விவரமாக அறிந்துகொண்ட அவன் ஞானத்தைத் தேடி தான் செய்யும் விசாரம் என்ற பயிற்சியின் மூலம் உள்ள உண்மையை உணர வேண்டும்.

அதைச் செய்யாத வரை பொய் எனச் சொல்லப்பட்ட இந்த உலகத்தை, அதற்கு ஆதாரமான பிரம்மத்தை உணராததால், உண்மை என்று நம்பிக் கொண்டிருத்தல் ஒன்றே முடியும்.

பிரம்மத்தைப் பற்றிய அறிவு பிறந்தவுடன், அறியாமையால் தான் காணும் உலகின் தன்மையை உள்ளபடி உணரமுடியும். அறியாமையிலிருந்து அறிவுக்கு வருவது கனவிலிருந்து நனவுக்கு வருவது போன்றது.

இன்னுமொரு உவமானத்தாலும் இந்த நிலைமையை விளக்க முடியும்.

ஒரு திரையரங்கில் திரைப்படம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களுடைய நிலைகளை கவனியுங்கள்.

படத்தில் வரும் காட்சிகளில் மூழ்கி அங்கு நடப்பதை உண்மை என நம்புபவன், காட்சிகளுக்கு ஏற்ப வரும் இன்ப-துன்ப உணர்வுகளில் பங்கு கொள்வான். அப்போது அவனுக்குத் திரையில் நடப்பதெல்லாம் உண்மைக் காட்சிகளே.

படம் முடிந்த பின்புதான் அவன் தன் உண்மை நிலையை உணர முடியும். ஆனால் ஆரம்பத்திலிருந்தே படத்தை ஒரு பொழுதுபோக்காகப் பார்க்கும்

மனநிலையில் உள்ளவன், வெறும் சாட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பானே தவிர காட்சியில் வரும் நிகழ்ச்சிகளோடு ஒண்டிக்கொள்ள மாட்டான்.

அதேபோல பிரம்மம் இல்லையேல் எதுவும் இல்லை என்று உணர்பவனுக்கு, உலகக் காட்சிகள் எதுவும் உண்மையல்ல.

கிளிஞ்சல்-வெள்ளி உபமானம் கொண்டு “அத்வயம்” ஆன பிரம்மத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்கும்போது இருபொருள் -ஒருபொருள் பற்றியும் விளக்க வேண்டியதாயிற்று.

அதனால் இன்னும் பல உபமானங்கள் கொண்டு உலகம் மற்றும் பிரம்மத்தின் தன்மையை விளக்குவார்.

பகுதி - 17
****

8. उपादानेऽखिलाधारे जगन्ति परमेश्वरे |
सर्गस्थितिलयान् यान्ति बुद्बुदानिव वारिणि ||

உபாதானேகிலாதாரே ஜகந்தி பரமேஸ்வரே |
சர்கஸ்திதிலயான் யாந்தி புத்புதாநிவ வாரிணி ||

முதற் காரணமாய் முழுதின் ஆதாரம்
அதுவாம் பரேசன் அகத்தே – உததி
உதிகுமிழிகள் போல் உலகங்கள் எல்லாம்
உதித்து இருந்து ஓயும் உணர்

– ஸ்ரீ ரமணர்

கடலின் மேல்பரப்பிலே தோன்றி மறையும் நீர்க்குமிழிகள் போல, முழுமுதல் காரணமாகவும் அனைத்துக்கும் ஆதாரமாகவும் விளங்கும் பரமேஸ்வரனிடத்தில், அனைத்து உலகங்களும் உதித்து, நிலைபெற்று, இறுதியில் அழிந்தும் போகும் என்பதை நன்றாக உணர்ந்துகொள்.

எந்த ஒரு பொருளுக்கும், செயலுக்கும் அவை ஏற்பட பல காரணங்கள் இருக்கும்.

ஒரு குயவன் பானையைச் செய்யும்போது அதற்கு பல விதமான பொருட்களும் தேவை என்றாலும் அவைகளுள் மண் மூலப் பொருளாய் உள்ளதால் அது முதற் காரணம் (உபாதான காரணம்) எனப்படுகிறது.

பானையைச் செய்யும் குயவனின் புத்தியிலேயே அதை உருவாக்கப் போகும் திட்டம் உள்ளதால் குயவனை நிமித்த காரணம் என்று சொல்வார்கள்.

அப்படிப் பார்க்கும்போது, நீர் குமிழி ஒன்று கிளம்புவதற்கு தண்ணீர்தான் முதல் காரணமாக அமைகிறது. அந்த நீர்க் குமிழியின் வாழ்க்கைச் சக்கரத்தை வைத்துக் கொண்டு இங்கு மேலும் விளக்கம் வருகிறது.

நீரின் மேற்பரப்பில் புறப்பட்டு எழும் நீர்க்குமிழியை அது கிளம்பும் நீரை விட்டுவிட்டுத் தனியே பார்க்க முடியுமா?

எப்படி அது நீரிலிருந்தே புறப்பட்டு, நீரிலேயே சில நொடிகள் இருந்து, பின்பு அது வெடித்துச் சிதறும்போது நீரிலேயே கலக்கிறதோ அதே போன்று பிரபஞ்சமும், அதில் உள்ள அனைத்தும் முழு முதற் காரணமான பரமேஸ்வரனிடத்தில் இருந்து புறப்பட்டு, அவனுடனேயே இருப்பதை அறியாதபோதும் அவனுடனேயே இருந்து, மறையும் போதும் அவனுடனேயே கலக்கின்றன.

நீர்க் குமிழியைப் பொருத்தவரை, முன்பு நாம் பார்த்த சத்தியமாக இருக்கும் அதிஷ்டானப் பொருளும், கற்பிதமாகத் தோன்றும் ஆரோபிதப் பொருளும் என்னவென்று பார்த்தால் நீரிலேயே பிறந்து, வளர்ந்து, மறைந்தும் போவதால் ஆதாரமாக இருக்கும்போது நீரே அதிஷ்டானமாகவும், பார்க்கப்படும்போதும் நீரையும் குமிழியையும் பிரிக்க முடியாததால் நீரே ஆரோபிதமாகவும் ஆகிறது.

ஆக நீர்தான் எல்லாமாக இருப்பதால் இங்கு அதுவே உள்ள பொருள் ஆகிறது.

எவ்வாறு ஒரு சிலந்திப்பூச்சி எந்த விதமான வெளி பொருட்களின் துணையும் இன்றி, தானே தன்னிடத்திலிருந்தே வலையை உருவாக்கி மீண்டும் அந்த வலையை தன்னுள்ளேயே இழுத்துக்கொள்கிறதோ......

அதைப் போன்றே பல உலகங்களும், அதில் உள்ள பொருட்களும், இறைவனிடத்தே உருவாகி, இறைவனால் இருந்து கொண்டு, மறையும் போதும் இறைவனிடமே சென்றடைவதால் என்றும் உள்ள இறைவனாம் பிரம்மமே அனைத்துக்கும் முதல் காரணம் மட்டும் அல்லாது நிமித்த காரணமாகவும் ஆகிறது என்பதை நன்கு உணர்வாயாக.

இந்த மூன்று தொழில்களான தோன்றல்-இருத்தல்-அழிதல் எல்லாவற்றிற்குமே முழுமுதற் காரணமாக பிரம்மம் இருப்பினும், மூன்றிலும் ஒன்றைக் குறிப்பாகச் சொல்வதற்கு மூன்று பெயர்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு “தடஸ்த லக்ஷணம்” என்று பெயர்.

ஒரு மாணவன் கேட்டு, படித்து, எழுதி ஒன்றை அறிய முயலும்போது குறிப்பாக அவன் செய்வதைச் சொல்வதற்காக கேட்கும் மாணவன், படிக்கும் மாணவன், எழுதும் மாணவன் என்று ஒரே மாணவனைக் குறிப்பிடுவது போலத்தான் இது.

அது போல ஆக்கல்-காத்தல்-அழித்தல் என்ற மூன்று தொழில்களிலும் ஒரே பிரம்மம் காரணமாய் இருந்தாலும், தடஸ்த லக்ஷணத்தின் படி பிரம்மன்-திருமால்-சிவன் என்று மூன்று முழுமுதற் கடவுளர்களைக் குறிப்பிடுவார்கள்.

பகுதி - 18
****

9. सच्चिदात्मन्यनुस्युते नित्ये विष्णौ प्रकल्पिताः |
व्यक्तयो विविधाः सर्वा हाटके कटकादिवत् ||

சச்சிதாத்மன்யனுஸ்யுதே நித்யே விஷ்ணோ பிரகல்பிதாஹா |வ்யக்தயோ விவிதாஹா சர்வா ஹாடகே கடகாதிவத் ||

சச்சிதானந்தன் சகலத்தும் உள் உள்ளான்
இச்சனாம் விஷ்ணு நிலைதன்னில் – சொச்சமாம்
பொன்னில் கடகாதி போலும் பல் தோற்றமெலாம்
அந்நியன் அன்று என்று அறி

– ஶ்ரீ ரமணர்

வளையல், காப்பு, மோதிரம் என்று கற்பனைத் திறனால் பலப்பலவாக உருவாகும் ஆபரணங்கள் எல்லாமே தங்கம்தானே அன்றி வேறல்ல.

அது போலவே, சச்சிதானந்த வடிவாகி, பரந்து வியாபித்து அனைத்தின் உள்ளும் நிலைகொள்வதாலேயே, உலகில் உள்ளவைகள் அனைத்தும் பலவிதமாகத் தோன்றினாலும், அவை அனைத்தின் ஆதாரமாய் விளங்கும் பிரம்மத்திற்கு அந்நியன் ஆகாது என்று அறிந்துகொள்.

முந்தைய ஸ்லோகத்தில் பிரம்மத்தின் “தடஸ்த லக்ஷணம்” சொல்லப்பட்டது என்றால் இந்தப் பாடலில் அதன் “சொரூப லக்ஷணம்” விளக்கப்படுகிறது.

உண்மையில் இருப்பது ஒன்றானாலும் அதுவே பலப்பலவாகக் காட்சியளிக்கிறது என்பதை, எல்லோரும் தெரிந்து வைத்திருக்கும் உபமானம் கொண்டு விளக்குகிறார்.

நாம் முன்பு வேண்டியபடி தட்டான் ஒருவன் நம் வீட்டிற்கு வந்து, “அம்மா, நீங்கள் கேட்டிருந்தபடி வளையலும், மோதிரமும் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்வானா, அல்லது தங்கத்தை எடுத்து வந்திருப்பதாகச் சொல்வானா?

அவன் கொண்டு வந்திருப்பதின் மதிப்பை நிர்ணயிப்பதே அந்தத் தங்கம்தான் என்றாலும், சொல்லப்படுவது என்னவோ குறிப்பிட்ட நகைகளைப் பற்றித்தான். காரணம் நாம் பேசுவதும், மனத்தில் இருத்திக் கொள்வதும் பொதுவாக நாம் காணுவதைப் பற்றித்தான். ஆனாலும் அதன் ஆதாரமாய் இருப்பது தங்கம்தான், அதனால் அதற்கு மதிப்பு கிடைப்பதும் தங்கத்தினால்தான்.

ஆக ஒன்றைக் கண்டால் அதன் மதிப்பு எதனால் வருகிறது என்றும், அதன் ஆதாரமாய் என்ன இருக்கிறது என்றும் பார்ப்பதே அறிவுடையவனின் செயல்.

எந்தப் பொருளுக்கும் ஐந்து அம்சங்கள் சொல்லப்படும் என்று “திருக்-த்ருசிய விவேகம்” என்ற கிரந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:

1 . (அஸ்தி) இருப்பு – அது எப்படி இருக்கிறது?
2 . (பாதி) பிரகாசம் – அது என்ன மாதிரி ஒளி தருகிறது?
3 . (ப்ரியம்) இன்பம் – அது என்ன வகையான இன்பத்தைத் தருகிறது?
4 . (நாமம்) பெயர் – அது என்ன பெயரால் குறிப்பிடப்படுகிறது?
5 . (ரூபம்) உருவம் – அது என்ன வடிவத்துடன் காணப்படுகிறது?

பிரம்மம் எப்போதும் இருப்பதால் அதை “சத்” என்றும், அது தானே அறிவாய் இருந்து அனைத்தையும் உணரவைப்பதால் அதை “சித்” எனப்படும் உணர்வாகவும், உணர்வான அது எப்போதும் உள்ளதால் வேறு எதையும் தேட வைக்காது சதா சர்வ காலமும் ஆனந்தத்தை அளிப்பதால் அதுவே “ஆனந்தம்” என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அது எல்லா உயிர்களினுள்ளும் பரவி வியாபித்து உள்ளதாலும், அதற்கு மேல் வேறு ஒன்றும் இல்லையாதலால், மேலே சொல்லப்பட்ட ஐந்தில் முதல் மூன்றும் பிரம்மத்தின் லக்ஷிணங்கள். எந்தப் பெயரிலும், உருவத்திலும் உணர்வாக உள்ளதே பிரம்மம்.

உலகத்தில் உள்ள பொருட்களைப் பார்த்து, உணரச் செய்வதற்கு ஒருவன் தேவை. அவன் இருப்பதற்கு முழுமுதற் காரணமே பிரம்மம் என்பதால், கடைசி இரண்டு லக்ஷிணங்களும் பிரம்மத்தை வர்ணிக்காது.

அவை இரண்டும் பிரம்மத்தின் உதவியால் பார்க்கப்படும் மற்றப் பொருட்கள் அனைத்தின் லக்ஷிணங்கள். பிரம்மம் இல்லையென்றால் அவைகளை அறிய முடியாது என்பதால் பிரம்மத்தைப் பொறுத்தவரை நாமமும், ரூபமும் மாயை எனப்படுகின்றன.

தங்கம் என்ற மூலப் பொருள் இருந்தால்தான் அதற்குச் செய்யவேண்டிய முறையில் எல்லாம் செய்து, ஒரு உருவமும் கொடுத்து ஒரு பெயரும் கொடுக்க முடிகிறது.

தங்கத்தை உருக்கி வளைத்து கைகளில் அணிவதுபோல் அமைத்து அதற்கு வளையல் என்ற பெயரும், மெலிதாக நீட்டி வெவ்வேறு மணிகள் கோர்த்தது போல் செய்து அதற்கு சங்கிலி என்ற பெயரும் கொடுக்க முடிகிறது.

தங்கமே இல்லையென்றால் அந்த உருவமும், பெயரும் எப்படி இருக்க முடியாதோ அது போல ஒருவன் இல்லை என்றால் பார்ப்பதற்கோ, அனுபவிப்பதற்கோ உலகமும் இல்லை, அதில் உள்ள பொருட்களும் இல்லை.

அந்த ஒருவன் இருப்பதற்கு மூல காரணமாய் இருப்பது பிரம்மம் என்றால், அந்தப் பிரம்மம் இல்லாதபோது உலகம் இல்லை என்றாகிறது. அதனால் பிரம்மமே சத்யம், பார்க்கப்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் மாயை என்றாகிறது.

பார்ப்பதற்கு வளையலாகவோ, சங்கிலியாகவோ எப்படி இருந்தாலும் அவை தங்கமாக எப்போதும் இருப்பதால், அவைகள் தங்கத்தையன்றி வேறு அல்ல.

அதேபோல், உலகமும் அதைச் சார்ந்த அனுபவங்களும் பிரம்மம் இல்லாது காணப்படாததால் அவைகளும் பிரம்மத்தை அன்றி வேறு அல்ல.

இந்த நோக்கில் பார்க்கும்போது உலகம் உண்மையாகிறது. பிரம்மத்தை பிரித்துப் பார்க்கப்படும் உலகம்தான் உண்மையல்ல.

ஒவ்வொரு சாதகனும் இதன் பொருளை நன்கு உணரவேண்டியது அவசியம்.

பகுதி - 19
****

10. यथाकाशो हृषीकेशो ननोपाधिगतो विभुः |
तद्भेदाद्भिन्नवद्भाति तन्नाशे केवलो भवेत् ||

யதாகாஷோ ஹ்ருஷிகேஷோ நநோபாதிகதோ விபுஹு |
தத்பேதாத்பின்னவத்பாதி தன்னாஷே கேவலோ பவேத் ||

விண்ணிலே போல விளங்கு ஈசனில் தோன்றும்
எண்ணில் உபாதி இசைந்த விபு – அண்ணலும் அப்
பேத உபாதிகளால் பின்னன் போல்வான் அவை
போதலும் பூன்றப் பொருள்

– ஸ்ரீ ரமணர்

எங்கும் விரிந்து நிறைந்து இருக்கும் ஒரே ஆகாயம் தோற்றங்களினால் பிளவுபட்டது போலக் காணப்படுகின்றது.

அது போல எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசன், தன்னில் தோன்றும் எண்ணில் அடங்காத உடல்களை அடைந்து, எப்போதும் ஒன்றாய் உள்ள அவன் பலப்பலவாகத் தோற்றம் அளித்து, அந்த உடல்களின் மறைவுக்குப்பின் பூரணப் பொருளாக விளங்குவான்.

ஒரு பொருள், வேறு ஒரு பொருளின் சேர்க்கையால் மாறாவிட்டாலும், வேறு மாதிரியாகக் காணப்படுவதை “உபாதி” என்பார்கள்.

அந்தச் சேர்க்கையால் மூலப் பொருள் வேறாகத் தோன்றுவதை தடுத்து அதை உள்ளபடியே பார்ப்பதற்கு, அதனுடன் சேர்ந்திருக்கும் பொருளை நீக்க வேண்டும்.

கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றியதை தடுக்க அதன் மேல் படும் ஒளியை அகற்ற வேண்டும். சூரியனை மேகம் மறைத்துக் கொண்டிருந்தால் மேகம் விலக வேண்டும். அப்போது மூலப் பொருளின் உண்மை சொரூபத்தை அறிய முடியும்.

இந்த ஸ்லோகத்தில் ஓர் எல்லைக்கு உட்பட்டதற்கும் பரந்து விரிந்ததற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் காட்டி பிரம்மத்தின் தன்மையை விளக்குகிறார்.

ஆகாயம் என்று இங்கு கூறப்படுவது நம் தலை மேல் இருக்கும் வெறு வெளி என்று மட்டும் கொள்ளாது, நம்மைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருக்கும் வெற்று இடத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

நம் முன்னால் ஒரு குடமோ, பானையோ வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்தக் பானையைச் சுற்றிலும் உள்ள ஆகாயத்திற்கும், பானையின் உள்ளே உள்ள ஆகாயத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

சுற்றிலும் உள்ளது பரந்து விரிந்திருக்க, பானையின் உள்ளே உள்ளது பானையின் உருவத்தில் இருக்கிறது என்று சொல்லலாமா?

அதாவது ஆகாயம் துண்டாடப்பட்டு உள்ளிருப்பது அதன் ஒரு பின்னம் என்று சொல்லலாமா?

அப்படியென்றால் நாம் பானையை இப்போது உடைத்துவிட்டால், அதன் உள்ளே உள்ள ஆகாயம் வெளியே உள்ளதுடன் கலந்து ஒன்றாகிவிட்டது என்றா அர்த்தம்?

பரந்து விரிந்து உள்ள ஆகாயம் இப்படி ஒரு பானையின் சேர்க்கையினால் துண்டாடப்பட்டது போலத் தெரிவது உண்மையில் என்ன என்று சாதகன் யோசிக்க வேண்டும்.

நாம் ஒரு வானளாவிய கட்டிடத்தை கட்டுவதனால் வெளியின் அளவு குறைந்துவிடாது. ஒரு பொருளின் இருப்போ இல்லாமையோ வானவெளியை எந்தவிதத்திலும் பாதிப்பது இல்லை.

இந்த பேரண்டத்தின் இருப்போ மறைவோ பரமனை எவ்விதத்திலும் பாதிப்பது இல்லை.

விண்வெளிக்கு ஒரு எல்லை கிடையாது. அது போல பரமனுக்கும் ஒரு எல்லை கிடையாது. விண்வெளிக்கு ஒப்பாக வேறு ஒரு பொருள் கிடையாது. பரமனுக்கு ஒப்பாக வேறு ஒரு பொருள் கிடையாது.

பூவிலிருந்து வரும் வாசமோ தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வரும் மாசுடன் கூடிய புகை மண்டலமோ ஆகாயத்தை எந்த விதத்திலும் பாதிப்பதில்லை. அதே போல

நல்லவை கெட்டவை என்ற பேதமில்லாமல் அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது பரமன்.

பானைக்குள் இருக்கும் ஆகாயத்திற்கும் பானைக்கு வெளியே இருக்கும் ஆகாயத்திற்கும் எந்த வித வித்தியாசமும் கிடையாது.

ஆயினும் பானையை ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு எடுத்து சென்றால் பானைக்குள் இருக்கும் ஆகாயமும் பானையுடன் நகர்ந்து செல்வது போல் தோன்றுகிறது. ஆயினும் உண்மையில் ஆகாயம் நகர்வது இல்லை என்று நமக்கு தெரியும்.

அது போலவே விண்வெளியிலுள்ள அனைத்து நட்சத்திரங்களும் கோள்களும் தொடர்ந்து நகர்ந்தாலும் ஆகாயம் மாற்றமில்லாமல் இருக்கிறது. அது போல பரமனும் மாற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டவன்.

மேல், கீழ் மற்றும் கிழக்கு மேற்கு போன்ற வார்த்தைகளுக்கு விண் வெளியில் எந்த பொருளும் கிடையாது. ஏனெனில் ஆகாயம் எந்த பாகுபாடோ பகுதிகளோ அற்று எப்பொழுதும் முழுமையாக இருப்பது.

அதே போல பரமனும் முழுமையானவன்.
உண்மையில் ஆகாயம் எப்போதும் இருப்பதுபோல்தான் இருக்கிறது.
பானையின் உள்ளும், வெளியும் இருப்பது அதே ஆகாயம்தான்.

அங்கு இரண்டு ஆகாயமாகத் தெரிவதும், பானை உடைந்ததும் ஒன்றாகச் சேர்வதுபோல் தெரிவதும் நம் மனதில் ஏற்பட்டுள்ள தோற்றங்களே.

இந்த உபமானத்தை வைத்துக்கொண்டு ஜீவ-ஈஸ்வரத் தத்துவத்தை இங்கு விளக்குகிறார்.

ஈசனாகிய பிரம்மம் எப்போதும் இருக்கும்படியே இருக்கிறது, சீவராசிகளாகிய நாம்தான் அவ்வப்போது அவரிடத்தில் தோன்றி, வளர்ந்து அவரிடமே நீர்க்குமிழிகள் போல் மறைகின்றோமே தவிர, ஈசனுக்கு இதனால் எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை என்கிறார்.

ஆனாலும் அப்படித் தோன்றும் நாம்தான் குடத்திற்கு உள்ளே இருக்கும் ஆகாயம் போல் ஒரு தனித்துவம் இருப்பதாக நினைக்கிறோமே தவிர, உண்மையில் அப்போதும் நாம் ஈசன்தான் என்று இங்கு அர்த்தம் கொள்ள முடிகிறது.

அதை உணரமுடிந்தால் அந்தப் பரம்பொருளாகவே எப்போதும் இருப்போம், ஏதோ தனித்து விடப்பட்டவர்கள் போல் தவிக்கமாட்டோம். இதுவே முக்தி நிலை.

இது அறிவுபூர்வமாய் நின்று விடாது அனுபவத்தில் வரவேண்டும்.

தனித்து விடப்பட்டதாக நினைக்கும் குட ஆகாசமாகிய ஒவ்வொருவரின் நிலையும் இதுதான் என்பதால், ஒருவனுக்குத் தன்னைச் சுற்றியுள்ளோரையும்

ஈசனாக நினைக்கும் மனோ பாவம் வளர வளர தானும் ஈசன் என்ற அனுபவம் தன்னாலே வாய்க்கும் என்று ஆன்றோர்கள் அருளியிருக்கின்றனர்.

எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆகாயம் போல் என்று சொல்லிவிட்டு, ஈசனைக் குறிக்க ஹ்ருஷிகேசன் என்று சொல்வதிலிருந்து இன்னுமொரு அம்சமும் வெளிப்படுகிறது.

ஹ்ருஷிகேசன் என்பதற்கு "புலன்களை வென்றவன்" எனப் பொருள் வருவதால், புலன்களை அடக்கி ஆண்டு அவைகளின் தலைவனாக இருப்பவனே எங்கும் நிறைந்து இருக்கும் தன்மை கொண்டவன் ஆக முடியும் என்றாகிறது.

புலன்களின் வழிச் செல்பவன், அவை அளிக்கும் குறுகிய கண்ணோட்டத்திலேயே நின்று தனியன் ஆகிறான். புலன்களை அடக்கி ஆளும் பயிற்சிகள் எல்லாம் அவனது தனிமையை நீக்கி, எங்கும் நிறையச் செய்யும் வழிகளில் அவனைச் செலுத்தும்.

எப்போது அவன் தனிமை நீங்குகிறதோ அப்போதே அவன் பரிபூரணமாய் இருந்து, உள்ளொளி சுடர் விட்டு எரிய, யாதுமாகி நிற்கிறான்.

அதாவது ஒருவன் தன் ஐம்புலன்கள் காட்டும் வழியில் மட்டும் சென்று அதனால் விளையும் அகங்காரத்தினால் தான் தான் எல்லாம் என்று தன்னை பெரிதாக நினைத்துக்கொண்டு தன்னைக் குடம் அளவில் மட்டும் நிரப்பிக் கொள்ளலாம், அல்லது புலன்களை அடக்கி தன்னை குறுக்கிக்கொண்டு எல்லாமே தான் என்று அகன்று விரிந்து எல்லா இடத்திலும் நிறையலாம்.

உபாதிகள் எல்லாம் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகக் காட்டும் கற்பனை என்று பார்த்தோம்.

அந்த உபாதிகள் உண்மையற்றவை என்றாலும், அவை எந்த விதமாகவெல்லாம் நம் சுய உருவத்தை மறைத்து விதவிதமான அறியாமையை வளர்க்கின்றன என்று இப்போது பார்ப்போம்.

அவைகள் ஒருவனை எவ்வளவு பாதித்துள்ளன என்று பார்த்து, அதற்குத் தகுந்தபடி ஒவ்வொருவனது பயிற்சியின் தொடக்கமும் இருக்க வேண்டும் என்பதால் இந்த விவரங்கள் நமக்குத் தேவை ஆகின்றன.

பகுதி - 20
****

11. नानोपाधिवशादेव जातिवर्णाश्रमादयः |
आत्मन्यारोपितास्तोये रसवर्णादिभेदवत् ||

நாநோபாதிவஷாதேவா ஜாதிவர்ணாஷ்ரமாதயஹ |
ஆத்மன்யாரோபிதாஸ்தோயே ரஸவர்ணாதிபேதவத் ||

பலவாம் உபாதிகள் பற்றியே நாமம்
குலம் ஆசிரமம் முதல் கொள்கை – சலத்தில்
சுவை நிறம் ஆதிபோல் சுத்த ஆன்மாவில்
அவை கற்பிதமாம் அறி

– ஸ்ரீ ரமணர்

பலவிதமாம் உடல் பற்றிய உபாதிகளைப் பற்றியே பெயர், குலம், வாழ்முறை முதலான நடைமுறைக் கொள்கைகள் உண்டாகின்றன.

சுத்தமான நீரில் இனிப்பு, கரிப்பு, கடுப்பு என்ற பலவிதமான சுவைகளும், சிவப்பு, மஞ்சள், கருப்பு முதலான நிறங்களும் காணப்படுவது போல, உடல் பற்றி உண்டாகும்

விதவிதமான உபாதிகள் பரிசுத்தமான ஆன்மாவைப் பற்றுவதாகக் கற்பனையால் அறியப்படுகின்றன.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்ற பஞ்ச பூதங்களில் நிலமாகிய மண் ஒன்றுக்குத்தான் வேறு வேறு மாதிரியான நிறங்களும், மணங்களும் ஆன குணங்கள் எல்லாம் உண்டு.

மற்ற பூதங்களில் நீருக்கும், காற்றிற்கும் அதனோடு மற்றவை கலப்பதால் வரும் குணங்கள்தான் உண்டு. நெருப்பும், ஆகாயமும் அவைகளுக்குண்டான இயற்கைக் குணத்தோடு இருப்பவை. நீர் அது இருக்கும் மண்ணுக்குத் தகுந்தாற்போல் இனிப்பு, கரிப்பு, கடுப்பு போன்ற சுவைகளையும், சிவப்பு, மஞ்சள், கருப்பு போன்ற நிறங்களையும் தழுவிக்கொண்டு விளங்கும்.

அதேபோல உடல் பிறந்து, வளர்ந்து வரும் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து மாறி மாறி வரும் நிலைகளை அதனோடு விட்டுவிடாமல், உடல் இருக்கக் காரணமாக உள்ள ஆன்மாவுடன் தொடர்புபடுத்தி அந்த நிலைகள் எல்லாம் ஆன்மாவைச் சார்ந்தன என்று கலக்கம் அடைகிறார்கள் என்று சங்கரர் கூறுகிறார்.

ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே குறிப்பிடுவதற்காக என்று பெயர்கள் அமைகின்றன. அந்தப் பெயர் அவரது உடலுக்கா, மனத்திற்கா?

பெயரைச் சொல்லி ஒருவரைக் கூப்பிடும்போது அவருடைய உடல்தான் ஒத்துழைத்து திரும்பிப் பார்க்கிறது. அதேபோல தூரத்தே அவர் வருவதைப் பார்த்து விட்டால், அவர் பெயரைச் சொல்லி அவர் வந்துகொண்டிருக்கிறார் என்போம். அப்போதும் அவர் உடலைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம்.

ஆனால் நாம் அவரைப் பற்றிப் பேசும்போது அவரது உடலைப் பற்றிப் பேசுவதில்லையே; அவரது எண்ணங்களை, மனதை பற்றிப் பேசுகிறோம். அதாவது அவரைப் பற்றிய ஒட்டுமொத்தமான உருவகத்துக்குத்தான் அந்தப் பெயர் என்பது சரிதானே?

சாதி அல்லது குலம் என்னும்போது ஒருவர் பிறந்த பிரிவைத்தான் இக்காலத்தில் குறிப்பிடுகிறோம்.

பொதுவாக மனித சாதி, மிருக சாதி, தாவர சாதி என்ற வகையில்தான் சாதி என்னும் சொல்லே ஆரம்பத்தில் இருந்திருக்கின்றன.

பின்பு மனிதர்களுள் வெவ்வேறு தொழில் வகையினரைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்திய வர்ணம் என்ற சொல்லிற்குப் பதிலாக இப்போது சாதி என்ற சொல் புழங்கி வருவதும் அல்லாமல், சிலரை மேல் தரத்தினர் என்றும் வேறு சிலரைக் கீழ் தரத்தினர் என்றும் சொல்லப்படும் தேவையற்ற அளவுக்கு அந்தச் சொல் பழக்கத்தில் மக்கிப் போயிருக்கிறது.

இந்தச் செய்யுளில் குலம் என்று சொல்லப்படுவது பிறந்த ஒருவர் எந்தத் தொழில் செய்யும் வம்சத்தில் பிறந்திருக்கிறார் என்று குறிப்பிடவே பயன் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது பிறந்த அவரது உடலை வைத்துக்கொண்டுதான் அவரைப் பற்றி நாம் கணிக்கிறோம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வர்ணம் அல்லது ஆசிரமம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஒருவனது வாழும் முறையைப் பற்றியதாக வருகிறது.

நம் பண்டைய வழக்கப்படி முதலில் கல்வி கற்கும்போது பிரம்மத்தைப் பற்றியே அறிவதற்குண்டான சகல கட்டுப்பாடுகளுடனும், ஒழுக்கம், நெறிகளுடனும் இருந்து பயில்வதற்கு ஒரு பிரம்மச்சரிய வாழ்முறை, பின் மனையாளுடன் இருந்து நல்வாழ்க்கை வாழ்ந்து சமூகத்தில் ஒரு நல்ல தாக்கத்தை ஏற்படுத்த ஒரு கிருஹஸ்தாச்ரம வாழ்முறை, தன் குடும்பத்திற்கும், சமூகத்திற்கும் கடமையுடன் பணியாற்றியபின் அதுவரை தேவையாயிருந்த சுகபோகங்களைக் குறைத்துக்கொண்டு தான் பிறந்ததன் பயனைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் ஒரு வானப்பிரஸ்தாஸ்ரம வாழ்முறை, இறுதியில் இவ்வுலகச் சுகங்களை முற்றிலும் துறந்துவிட்டு சந்நியாச வாழ்க்கை என்று ஒருவன் கடைத்தேறுவதற்கு படிப்படியாக வாழ்கை முறைகளை நம் முன்னோர்கள் வகுத்திருக்கின்றனர்.

இதில் எந்த முறைகளைப் பார்த்தாலும், ஒருவன் உடலுடன் பிறந்திருப்பதால் அவனது உடலை வைத்துக்கொண்டு அவன் ஆற்றும் கடமைகளால் நுண்ணறிவு பெற்று அவன் எப்படி முன்னேறுவது என்றுதான் இருக்கும். ஆக எல்லா வாழ்முறைகளும் உடலையே முதலாகக் கொள்கின்றன.

ஆக நாமம், குலம், வாழ்முறை இவை எல்லாமே உடல் சம்பந்தப்பட்ட சரீரத் தர்மங்கள் ஆகின்றன. இவைகளை ஆத்மாவின் தர்மங்கள் என நினைத்து மயங்கக்கூடாது.

சரியாகச் செய்யாததால் முன்பு ஏற்பட்ட உபாதிகள் மறையவேண்டும் என்பதே சரீர தர்மங்களின் குறிக்கோள். ஆனால் அவைகளை இப்போதும் சரியாகச் செய்யாது போனால் புதிய வகையான உபாதிகள் வரக்கூடிய வாய்ப்புகளும் இருக்கின்றன.

எப்படியானாலும் அவை ஆன்மாவைப் பற்றுவதில்லை என்பதை தீர்க்கமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இதை நன்கு உணர்வதற்கு நாம் ஆதி சங்கரர் வாழ்க்கையிலேயே நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை அலசிப் பார்க்கலாம்.

புனிதமான கங்கையில் குளித்துவிட்டு ஆச்சாரியார் தன் சீடர்களுடன் வரும்போது, எதிரே ஒரு புலையன் நான்கு நாய்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறான். சீடர்கள் அவனை அவர் மேல் படாதவாறு ஒதுங்கச் சொல்ல, அப்போது அவன் சங்கரரைப் பார்த்து இப்படிக் கேட்கிறான்.

“யதிகளில் சிறந்தோரே, அன்ன மயத்தாலான இந்த சரீரத்தை அன்னமயமான இன்னுமொரு சரீரத்திலிருந்து விலகச் சொல்கிறீர்களா?

அல்லது ஒரு சைதன்ய சொரூபத்தில் இருந்து இன்னொரு சைதன்ய சொரூபத்தை அகலும்படிச் சொல்கிறீர்களா?

கங்கை நதியில் பிரதிபலிக்கும் சந்திரனின் பிம்பம், சண்டாளனின் குடிசையின் பக்கத்தில் இருக்கும் குளத்தில் பிரதிபலிக்கும் சந்திரனின் பிம்பத்திலிருந்து வேறாகுமோ?

பொன் குடத்தின் உள்ளே இருக்கும் ஆகாசம் மண் குடத்தில் உள்ளதிலிருந்து வேறுபடுமோ?

எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் சத்திய ஆனந்த போதத்தில் திளைத்திருக்கும் உம்மிடம் “இவன் மேலோன், அவன் கீழோன்” என்ற பெரும் மயக்கம் எப்படித் தோன்றுகிறது?”.

இதைக் கேட்ட ஆச்சாரியார் தன் மனம் ஆன்மாவின் உன்னத நிலையை மறந்து உடலின் தூய்மை பற்றிய பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி பாமரத் தன்மை அடைந்ததை உணர்கிறார்.

அதனை அகற்றி,”பரம்பொருளின் தன்மையை உணர்ந்து உறுதியான போதத்துடன் இருப்பவர் சண்டாளர் ஆயினும், அந்தணர் ஆயினும் அவரை என் குருவெனப் போற்றுகின்றேன்” என்று ஈற்றடி வருமாறு “மனீஷா பஞ்சகம்” என்ற ஐந்து ஸ்லோகங்களை இயற்றுகிறார்.

ஆக உடல் - ஆன்மா குழப்பம் எப்போதும் வராதவாறு நம்மைக் கண்காணித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

பகுதி - 21
****

12. पञ्चीकृतमहाभूतसंभवं कर्मसंचितम् |
शरीरं सुखदुःखानां भोगायतनमुच्यते ||

பங்க்சீக்ருதமஹாபூதசம்பவம் கர்மஸஞ்சிதம் |
ஷரீரம் சுகதுக்கானாம் போகாயதனமுச்யதே ||

கலந்த பெரும் ஐம்பூதம் காரியம் ஆகும்
கலந்த வினை சார்ந்த கலமாம் – கலக்கும்
இடர் இன்பபோகம் எவையும் புசித்தற்கு
இடம் இவ்வுடல் என்றிரு

– ஸ்ரீ ரமணர்

ஐந்து பெரும் பூதங்களின் சேர்க்கையினால் உண்டான, முற்பிறவியில் செய்யப்பட்ட நல்வினை தீவினைகளின் கலப்பினால் அடையப்பட்ட தூல சரீரம், உள்ளத்தைக் கலக்கக்கூடிய துன்பங்களையும், சுகபோகங்களாகிய இன்பங்களையும் ஆன எல்லாவற்றையும் சீவன் அனுபவிப்பதற்காக இவ்விடம் இந்த உடலாக வந்துள்ளது என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆன்மாவில் ஜாதி, வர்ண, ஆசிரமங்கள் ஆன வேற்றுமைகள் உபாதிகளால் தோன்றுவதாக முந்தைய செய்யுளில் கூறப்பட்டது. அந்த உபாதிகள் ஸ்தூலம், சூட்சுமம், காரணம் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

அவற்றில் முதலாவதான தூல உபாதி பற்றி இந்தச் செய்யுளில் சொல்லப்படுகிறது.

ஆன்மாவை மறைக்கும் தூல உபாதிகளில் முதன்மையானது நாம் எடுத்திருக்கும் இந்த உடலோடு நம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வதுதான்.

ஏனென்றால் இந்த உடல்தான் நம்மை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது, நம்மையும் அப்படியே நினைக்கவும் வைக்கிறது. உலகமும் பௌதீகம், உடலும் பௌதீகம் என்பதால் நாம் காண்பது எதுவும் ஐந்து பூதங்களால் உருவானது என்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்த ஐந்துமே மிகவும் தூலமான மண் அல்லது நிலத்திலிருந்து ஆரம்பித்து படிப்படியாய் தூலம் குறைந்து சூக்ஷமம் அதிகமாகி மிகவும் நுண்மையான ஆகாயத்தில் போய் முடியும்.

இந்த ஐந்தின் கலவைகளாக உடலும் உலகமும் கருதப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ஓர் உடல் முன்பு செய்திருந்த செயல்களால் தூலமாகவும், நுண்மையாகவும் பல விளைவுகள் நிகழ்ந்திருக்கும்.

அதையெல்லாம் அனுபவித்தபின் அந்த உடல் இறுதியில் மரணம் அடையும்போது தூலங்கள் எல்லாம் உடலோடு முடிந்து, நுண்ணிய விளைவுகளை தன்னகத்தே மனம் போன்ற வடிவில் கொண்டு இன்னமும் மீதியிருக்கும் நுண்ணிய வினைப்பயன்களை அனுபவிக்க ஒரு உடலைத் தேடி மறுபிறவி எடுக்கிறது என்பதுதான் இங்கு சொல்லப்படும் தத்துவம்.

உடல் என்று ஒன்று தூல வடிவில் இருந்தால்தான் எல்லாவித அனுபவங்களும் நிகழும் என்பதை நாம் இங்கு புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆசை ஒன்று இருக்கும்போது அது எண்ண வடிவிலேயே சூக்ஷமமாக இருக்கும். அதைப் பூர்த்தி செய்யவும், ஆண்டு அனுபவிக்கவும் தூல வடிவில் உடல் தேவைப்படுகிறது.

நாம் முன்பு செய்த மற்றும் இப்போது செய்யும் செயல்களுக்கு உண்டான விளைவுகளை அனுபவிப்பதற்கு உடல் தேவைப்படுகிறது.

அதாவது அனுபவிக்க என்று எந்த விளைவுகளும் இல்லாது போனால், அங்கு மனம் என்ற ஒரு நுண்ணிய பொருளும் இல்லை, அதனால் உடல் என்ற தூலப் பொருளும் தேவை இல்லாது போகிறது.

அப்போது பிறப்பும் அதனால் இறப்பும் இல்லாது போவதால், ஆன்மிகத் தேடல் என்பதற்கு அங்கு அவசியம் இல்லாது போகிறது.

உடல் வந்துவிட்டால் அதற்குத் தேவை இருக்கிறது என்று புரிந்துகொண்டு, அந்த உடலைப் பயன்படுத்தி நாம் நமது ஆன்மிகப் பாதையில் முன்னேறப் பார்க்கவேண்டும்.

மாறாக உடல் இருக்கும்போது நமது ஐம்புலன்கள் மூலம் சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதே வாழ்க்கை என்று இருந்துவிட்டால், இந்த பிறப்பு-இறப்பு சுழல் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும்.

ஆன்மிகப் பாதையில் செல்வது என்பது நமது ஐம்புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி அந்தப் புலன்களை இயக்கும் மூலத்தை அறிந்து, அனைத்து சீவராசிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை உணர்வை அறிவதே.

அதனால் உடல் ஒன்று தோன்றுகிறது என்றால் அது எதேச்சையாக ஏற்பட்டதில்லை. சூக்ஷ்ம வடிவில் உள்ள எண்ணங்களே ஒரு உடலைத் தழுவி ஒரு சீவனாகப் பிறக்கிறது.

பிறந்த அது உடலைத் தன்னுடையது என்று அபிமானித்துச் செயல்படும்வரை, அந்த வினைகளின் விளைவுகள் அந்த உடலைத் தூல வடிவில் பாதித்து, அதைத் தழுவிய மனத்தை நுண்ணிய வடிவிலும் பாதிக்கும்.

அப்படிப் பாதிக்கப்பட்ட மனம் மேலும் மேலும் வரும் பிறவித் தொடரில் கொண்டுபோய்விடும்.

ஆக உடல் என்பது நல்லதோ, கெட்டதோ நடக்க இருக்கும் விளைநிலம் என்று கொள்ளவேண்டும்.

அதையே கீதாசாரியன் க்ஷேத்ரம் என்பார்.

க்ஷேத்ர தரிசனங்கள் எல்லாம் இறுதியில் தானாகிய க்ஷேத்திரத்தை உணர்வதற்குத்தான். அதற்கு உடல் ஒரு கருவியாகத் தேவைப்படுகிறது.

பகுதி - 22
****

13. पञ्चप्राण मनो बुद्धिः दशेन्द्रिय समन्वितं |
अपंचीकृतभूतोत्थं सूक्ष्माङ्गं भोगसाधनम् ||

பஞ்சப்ராண மனோ புத்தி தஷேந்த்ரிய ஸமன்விதம் |
அபங்க்சீக்ருதபூதோத்தம் சூக்ஷ்மாங்கம் போகசாதனம் ||

வாயுக்கள் ஐந்து மனம் புத்தி ஈரைந்தாய்
ஏயும் கருவிகள் ஏய்ந்த நுண் – காயம்
கலவாத நுண்பூத காரியமாம் போகத்து
உலவாத சாதனமாம் ஓர்

– ஸ்ரீ ரமணர்

கலவாத நுண்ணிய வடிவில் உள்ள ஐம்பூதங்களில் இருந்து உண்டான ஐந்து பிராண வாயுக்கள், மனம், புத்தி, ஞான-கர்ம இந்த்ரியங்களாக உள்ள பத்தும் உள்ள கரணங்கள் இவை யாவும் அடங்கிய சூக்ஷ்ம சரீரம், வற்றாத சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்குக் கருவியாக உள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்.

முந்தைய ஸ்லோகத்தில் உபாதிகளான ஸ்தூல சரீரம் பற்றிப் பேசப்பட்டது என்றால், இங்கு சூக்ஷ்ம சரீரம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது.

ஐம்பெரும்பூதங்களும் கலப்பதற்கு முன்னால் இருக்கும் நுண்ணிய வடிவில் பதினேழு பகுதிகளாக இருப்பதை சூக்ஷ்ம சரீரம் என்று விவரிக்கப்படுகிறது.

உடலின் பல பகுதிகளில் உள்ள வாயுக்களை பிராண, அபான, சமான, வ்யான, உதான என்ற ஐந்து அமைப்புகளோடு, உடன்பாடு - எதிர்மறை எண்ணங்களோடு சந்தேகத்துடன் இருக்கும் மனம், உறுதியாக இருக்கும் புத்தி இவ்விரண்டும் கூடி ஏழு பிரிவுகளும், ஞான இந்திரியங்களான ஐம்புலன்களின் சூக்ஷ்ம சக்தியான ஐந்தும், கர்ம இந்திரியங்களான வாய், கால், கை, பாயு (கழிவுக்கு), உபஸ்தம் (வம்ச விருத்திக்கு) என்ற ஐந்தும், ஆக எல்லாமாகச் சேர்ந்து பதினேழு ஆகின்றன.

நமது தூல உடலில் சூக்ஷமமாக முதலில் நாம் காண்பது நமது சுவாச அமைப்பே. அதற்குண்டான மூச்சு விடும் அமைப்பு (பிராண), உடலில் இருந்து வெளியேற்றப்பட வேண்டிய கழிவு அமைப்பு (அபான), நாம் கொள்ளும் உணவை சக்தியாக மாற்ற உதவும் ஜீரண அமைப்பு (சமான), மாற்றப்பட்ட சக்தியை உடலின் பல பாகங்களுக்கும் பரவலாகக் கொண்டு செல்ல ஓர் இரத்த மற்றும் திரவ ஓட்ட அமைப்பு (வ்யான), தும்மல், வாந்தி போன்றவைகள் மூலம் உடலுக்குத் தகாதவைகளை வெளியேற்றி உடலைக் காக்க ஒரு தற்காப்பு அமைப்பு (உதான) என்றவைகளே முதலில் சொல்லப்பட்ட “பஞ்ச ப்ராண” வாயு அமைப்புகள்.

நாம் வெளியே காணும் ஐம்புலன்கள் சம்பந்தப்பட்ட உறுப்புகள் அவைகளின் வேலையைச் சரியாகச் செய்வதற்கு உள்ளே தேவையான சக்தியை ஞான இந்திரியங்கள் என்று பகுத்து வைத்திருந்தனர்.

அதாவது உடலில் நமது உறுப்புகள் இருந்தாலும் அவை சரியாக வேலை செய்யவேண்டும் அல்லவா?

இல்லை என்றால் கண் இருக்கும் ஆனால் பார்வை இருக்காது, காது இருக்கும் ஆனால் ஒன்றும் கேட்காது என்றபடிதானே அமையும்.

இத்தகைய நுண்ணிய சரீரம் சரியாக வேலை செய்தால்தான் ஐம்புலன்கள் வழியே நாம் உலகைக் காண முடியும். இவை மூலம் நாம் உலகை அறிவதால் இவை ஞான இந்திரியங்கள் எனப்படுகின்றன.

ஐம்புலன்கள் மூலம் நமக்கு உலகம் விவரங்கள் கொடுப்பதுபோல, நாம் உலகுக்கு அளிப்பதற்கு என்று மேலே சொல்லப்பட்ட ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் இருக்கின்றன.

உலகில் நாம் செய்யக்கூடிய செயல்கள் எல்லாமே இந்த ஐந்து கர்ம இந்திரியங்கள் மூலமாகவே நடை பெறுகின்றன.

இந்த பத்து இந்திரியங்கள் மூலம் நாம் பெறுவதனாலோ, தருவதனாலோ வரும் சுக - துக்கங்களே நம் வாழ்க்கை அனுபவங்களாக ஆகின்றன.

உலகத்தில் உள்ளவைகளை அனுபவித்து போகமாக இன்பத்தில் திளைக்கவே நாம் பிறந்திருக்கிறோம் என்று எண்ணியே அனைவரும் வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகின்றனர்.

ஆனால் இன்பமோ வெகுநாட்கள் நீடிப்பதில்லை, மேலும் இன்பமாய் இருப்பதே சில நாட்களில் துன்பம் கொடுப்பதையும் பலர் பார்க்கின்றனர்.

அப்போதுதான் சிலருக்கு புலன்களைக் கொண்டு போகம் அடைவதைவிட்டு, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி யோகம் செய்து பேரின்பப் பெருநிலையை அடையும் வழிகள் தெரியவருகின்றன.

அப்படிச் சிறிது சிறிதாக மனத்தைக் கொண்டே அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தி, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்திப் பயிற்சிகளைச் செய்வதே உபாதிகளை நீக்கி ஆனந்த நிலையை அடையும் வழி.

தூல மற்றும் நுண்ணிய சரீரங்களாகிய உபாதிகளைப் பற்றி மேலே உள்ள இரண்டு ஸ்லோகங்களில் பார்த்தோம்.

நாம் காண்பது தவிர பிறரும் காணும்படி உள்ளது தூல உபாதி.

பிறர் காணவோ அல்லது அறியவோ முடியாதபடி, நாம் மட்டுமே உணரக்கூடியதாக உள்ளது சூக்ஷ்ம உபாதி.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் வரும் மூன்றாவது உபாதியான காரண சரீரமாகிய "அவித்யா" எனப்படுவது நாமும், பிறரும் எவருமே அறியாதபடி உள்ளது என்பதைப் பார்ப்போம்.

தூல மற்றும் நுண்ணிய சரீரங்களாகிய உபாதிகளைப் பற்றி முன் இரண்டு ஸ்லோகங்களில் கூறிவிட்டு, இங்கு மூன்றாவதான காரண சரீரத்தையும், இந்த மூன்றாலும் பாதிக்கப்படாமலும் இம்மூன்றையும் கடந்தும் இருக்கும் ஆன்மா பற்றியும் சொல்கிறார்.

அதாவது ஒருவனுக்கு ஆன்மாவைப் பற்றி அறிவதற்கும், அறிந்தாலும் உணர்வதற்குமான தடைகள் இவைகள்தான் என்றும், தன்னை இவைகளில் எது பாதிக்கிறது என்று சாதகன் அறிந்து அதற்கேற்ற பயிற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதே இங்கு சொல்லப்படுவது.

பகுதி - 23
****

14. अनाध्याविद्याsनिर्वाच्या कारणोपाधिरुच्यते |
उपाधित्रितयादन्यमात्मानमवधारयेत् ||

அனாத்யாவித்யாநிர்வாச்யா காரணோபாதிருச்யதே |
உபாதித்ரிதயாதன்யமாத்மானமவதாரயேத் ||

ஆதியற்று இற்றென்று அறையொணா அஞ்ஞானம்
ஓதுவர் ஆதி உபாதியாய் – ஓதும்
உபாதிகளாம் மூன்றுடல்களின் வேறாய்
உபாதியில் ஆன்மாவை ஓர்

– ஸ்ரீ ரமணர்

ஒரு தொடக்கமும் இல்லாத, வார்த்தைகளால் விவரிக்கவும் முடியாததுமான அறியாமையாகிய உபாதியை காரண சரீரம் என்று சொல்வார்கள்.

மூன்று சரீரங்கள் என்று சொல்லப்படும் தூல, நுண்ணிய, காரண உபாதிகளுக்கும் வேறாக உபாதியற்ற ஆன்மாவை உணர்ந்திடுவாய்.

“அவித்யா” என்கிற “அஞ்ஞானம்” பற்றி மேலே சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளும் முன்பாக, நமக்குப் புரிவதற்காக ஒரு பொருளைப் பற்றிய அறிவைப் பற்றி இப்போது பேசுவோம்.

நமக்குப் பொருளைப் பற்றிய அறிவு இல்லாததால் அந்தப் பொருள் இல்லாமலா போய்விட்டது?

நம்மைப் பொருத்தவரை அந்தப் பொருள் இல்லை என்பதுதான் சரியான நிலை.

அந்தப் பொருளைப் பற்றிய அறிவை நாம் பெறும்போது எப்போது பெற்றோம், எப்படிப் பெற்றோம் என்பதை விவரிக்க முடியும்.

ஆனால் அதைப் பற்றி அறியாதிருந்தோமே, அந்த அறியாமை எப்போது வந்தது என்பதையோ அதைப் பற்றிய மேலும் விவரங்களையோ நம்மால் கொடுக்க முடியாது.

என்ன சொல்ல முடியும் என்றால் அந்தப் பொருளைப் பற்றிய அறிவு வந்ததும், அதைப் பற்றிய அறியாமை போயிற்று என்று சொல்லி அதுவரை அறியாமை இருந்தது என்றும் சொல்ல முடியும்.

அறியாமை எப்போது தொடங்கியது என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், அறியாமையைப் போக்க முடியும். இதே மாதிரிதான் ஆன்மாவை பற்றிச் சங்கரர் சொல்கிறார்.

ஆன்மாவைப் பற்றிய காரண சரீரமான “அவித்யா”வை அவர் விவரிக்கும்போது, “அநாதி” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி ஆன்மாவைப் பற்றி அது எப்போது தொடங்கியது என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாது என்பதையும், “அநிர்வாஸ்யா” என்பதன் மூலம் அது எப்படி இருக்கும் என்று விவரிக்க முடியாது என்பதையும் சொல்கிறார்.

இதையே ரமணரும் அதை “அஞ்ஞானம்” என்று மொழிபெயர்த்து “ஆதியற்று” என்று சொல்லி அதன் ‘தொடக்கமில்லாத’ தன்மையையும், “இற்றென்று அறையொணா” என்பதனால் அதன் ‘இதுவென்று சொல்லமுடியாத’ தன்மையையும் விளக்குகிறார்.

அப்படிச் சொல்லப்பட்டதனால் இந்தக் காரண சரீரம் ஆதி உபாதியாய் இருக்கிறது. அதனால் இந்த உபாதி எல்லாவற்றிலும் மிக நுண்ணியதாய் இருந்து அது இருப்பவருக்கும் தெரிவதில்லை, மற்றவர்க்கும் தெரிவதில்லை.

இதை இரண்டு கோணங்களில் நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம்.

முதலாவதாக, தூல தேகம் இல்லாதபோது அது மனம் போன்ற நுண்ணிய தேகமாய் இருக்கிறது என்றும், அந்த நுண்ணிய தேகத்தின் விதை போன்ற

மூலமாய் இந்த மிக நுண்ணிய தேகமான காரண சரீரம் இருக்கிறதென்று இதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இரண்டாவதாக, உண்மையில் இருக்கும் ஒன்றேயான ஆன்மாவை தூல உபாதியான "நான் உடலே" என்ற அபிமானமும், சூக்ஷ்ம உபாதியான "நான், எனது" என்பன போன்ற மனத்தளவிலான எண்ணங்களும், காரண உபாதியான "ஆன்மாவைப் பற்றிய அறியாமை" என்பதும் ஆன்மாவை அறியும் தடைகளாக இருக்கும் உபாதிகள் என்று இதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

முன்னது பிறப்பு - இறப்புக்கான காரண காரியங்களையும், அவை தொடர்பான நிலைகளையும் அலசுவதாக இருக்கிறது, பின்னது ஆன்மாவை நாடும் சாதகன் ஒருவன் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

நாம் இந்த இரண்டாம் கோணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து மேற்கொண்டு செல்வோம்.

ஆன்மாவைப் பற்றிய அறியாமை என்பது தானும், தான் காணும் உலகமுமே உண்மை என நினைத்து, அதற்கு ஆதாரமாக ஆன்மா ஒன்று உண்டு என்பதைத் தெரியாமல் இருப்பது.

அல்லது தெரிந்தாலும் அதை மறுப்பது என்பதே அத்தகையவர்களது நிலை.

நாம் இதுவரை பார்த்த மூன்று விதமான உபாதிகளும் அவர்களுக்கு இருக்கின்றன என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம்.

ஆன்மாவைப் பற்றித் தெரியாமல் இருப்பவர்களுக்கு அதைப் பற்றிச் சொல்லி, அவர்கள் தினமும் அடையும் விழிப்பு - உறக்க - கனவு நிலைகளை அவர்களே அலசும்படிச் சொல்லி அவர்களுக்கு மேலும் புரிய வைக்கலாம்.

ஆனால் அப்படி விளக்கங்கள் அளித்தும், ஆன்மாவை மறுப்பவர்களுக்கு என்ன சொல்லி விளங்கி வைக்க முடியும்?

அவர்கள் மறுப்பது விழிப்பு நிலையில்தான், அந்த விழிப்பு நிலை ஒன்றுதான் அவர்களது நிலையா, அவர்களது மற்ற இரண்டு நிலைகளுக்கும் அவர்கள் பதில் என்ன என்றுதான் கேட்கமுடியும்.

அவர்களது ஒரே ஒரு நிலையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, உலகின் உண்மையை எப்படி நிலை நிறுத்த முடியும் என்றுதான் கேட்க முடியும்.

ஆன்மாவைப் பற்றித் தெரியாத பலரும் அந்த நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் காலம்தான் கனிந்து வழிகாட்ட வேண்டும்.

அந்தக் கால இடைவெளியில் அவர்கள் செய்யும் நற்காரியங்கள் அவர்களுக்குக் கைகொடுக்கும். இதுதான் சாதகன் ஆவதற்கு முன் ஒருவனுடைய காரண சரீர நிலை.

காரண சரீரத்தை விதை போல என்று முன்பு சொன்னோம் அல்லவா?

பிறப்பு - இறப்பு கோணத்திலிருந்தும் இதனை நாம் அலசலாம்.

ஒரு விதை முளைப்பதற்கும் காலம் கனிந்து அதற்கேற்ற சூழ்நிலைகள் உருவாக வேண்டும். எல்லா விதைகளுமே துளிர்த்து முளைப்பதில்லை; முளைக்கும் எல்லாமே வளர்வதில்லை, வளரும் எல்லாமே பூப்பது இல்லை, பூக்கும் எல்லாமே காய்ப்பதில்லை, காய்க்கும் எல்லாமே கனி ஆவதில்லை.

இதே போன்றுதான் ஆன்மாவைப் பற்றி அறிவதற்கும் காலம் கனிந்து அதற்கேற்ற சூழ்நிலைகள் உருவாக வேண்டும்.

ஆன்மாவைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கும் சாதகன் ஒருவனுக்கு, அவனது உடலும், உடல் சார்ந்த உலகமும் அவனுக்குத் தூல சரீரமாகவும், அவனது மனோநிலைகள் அவனுக்கு சூக்ஷ்ம சரீரமாகவும் தடைகளாக நிற்கும்.

இங்கு முதலில் அவன் தன் மனத்தைக் கொண்டே விசாரம் செய்து, தான் உடலுக்கும் அப்பால் இருப்பதை தன் விழிப்பு-உறக்க-கனவு நிலைகளை அலசுவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

உடலால் குடும்பத்திற்காக, ஊருக்காக, நாட்டுக்காக உழைப்பது எல்லாம் ஒருவனைத் தன்னையும் கடந்து அனைவரிடமும் உள்ள இறைத்தன்மையை உணரச் செய்து அன்பு காட்டச் செய்யும்.

இது போன்ற பல வழிகள் உண்டு. அத்தகைய வாழ்க்கைமுறைகள் அவனுக்கு மனக் கட்டுப்பாட்டைக் கொடுத்து, உடலைக் கடந்த ஆன்மாவைப் பற்றி அறிவதை புத்தி அளவில் கொண்டுவிட்டு அத்துடன் நின்றுவிடும். அங்கு மனமும் முழு அளவில் அப்படியே இருக்கும்.

அதன்பின் ஏதேனும் ஒரு தியானத்தில் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி, அதன் நிலையற்ற தன்மையை உணர்ந்து, இவையெல்லாம் நானல்ல என்றால் பின் தான் யார் என்று விசாரத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த, தன் உள்ளிருந்து வரும் ஆன்ம சக்தியால் மட்டுமே ஒருவன் தன் உள்ள நிலையை உணர முடியும்.

அதாவது, இங்கு “நான் யார்?” என்று கேட்கும் வரை விசாரம் புத்தி அளவில் இருக்கும். ஆனால் அதற்கு அந்த அறிவை வைத்துக்கொண்டே விடை தேட முயற்சிக்கக் கூடாது.

அப்படி அறிவின் தூண்டுதலால் வரும் விடைகளை மௌனமாகக் கவனித்துக்கொண்டே ஒவ்வொரு எண்ணமும் வரும்போது அதைத் தொடர முயற்சிக்காமல், அதைக் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கப் பழகப் பழக ஒருவன் தன் மனமும் இன்றி தான் எப்போதும் உள்ள நிலையை அடையலாம் என்று அப்படி அடைந்தோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

அந்த நிலையில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கும் ஆனந்த நிலையையும், ஆனால் உறக்கத்தில் உணராத அதை அப்போதே உணர்ந்தும் அனுபவிக்கலாம் என்று

அவர்கள் வாழ்ந்து காட்டிச் சென்றிருக்கின்றனர். அதனால் மூன்று சரீரங்களாகிய உபாதிகள் விலக, ஆன்மா தானே ஒளிவிட்டு நிற்பதை ஒருவன் தன் உணர்வினால் மட்டுமே அப்படி இருந்து அறிய முடியும்.

அந்த நிலையில் அறிவதற்கு என்று வேறாக இன்னொன்று ஏதும் இல்லை.

அறிவே அறிவாய் தன்னை அறிந்து நிற்கிறது என்பார்கள் ஆன்மாவை உணர்ந்தவர்கள்.

பகுதி - 24
****

15. पंचकोशादियोगेन तत्तन्मय इव स्थितः |
शुद्धात्मा नीलवस्त्रादियोगेन स्फटिको यथा ||

பஞ்சகோஷாதியோகேன தத்தன்மய இவ ஸ்திதஹ |
ஷுத்தாத்மா நீலவஸ்த்ராதியோகேன ஸ்படிகோ யதா ||

கோசங்கள் ஐந்து முதற் கூட்டுறவால் ஆன்மாவும்
மாசிலதே ஆயினும் அவ்வமயம் – நேரே சருவும்
நீல படாதி கலப்பால் நிர்மலமாம் படிகம்
போலவே ஒட்டாப் பொருள்

– ஸ்ரீ ரமணர்

தன் எதிரில் நீலம் போன்ற வண்ணங்களுடன் உள்ள துணியால் ஒரு நிர்மலமான ஸ்படிகம் அந்தந்த வண்ணங்களுடன் காட்சி அளிப்பதுபோல, இயற்கையில் மாசு மருவற்று விளங்கி எதிலும் ஒட்டாத ஆன்மாவானது அதை மறைக்கும் ஐந்து கோசங்களின் குணங்களோடு தோன்றுகிறது.

ஆன்மாவுக்கு உபாதியாக தூல, நுண்ணிய காரண உடல்கள் இருப்பதாகப் பார்த்தோம்.

இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கும் அன்னமய, பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞாயனமய, ஆனந்தமய என்ற ஐந்து கோசங்களும் அந்த மூன்று உடல்களின் விவரங்கள்.

கோசம் என்றால் உறை என்றும் அவைகளை ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக இருப்பதாகவும் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த உறைகளை எல்லாம் விலக்கினால் தானாக விளங்குவது ஆன்மா என்று பொருள்.

நிர்மலமாய் விளங்கும் ஆன்மா இந்தக் கோசங்களால் மறைக்கப்படுவதால் அவைகளின் குணங்களோடு காணப்படுகின்றன.

வண்ணம் எதுவுமில்லா ஒரு பளிங்கை வண்ணத்துணி ஒன்று மறைத்து, பளிங்கை அந்த வண்ணத்தோடு உடையதாகக் காட்டுவதை அதற்கு உவமையாகச் சொல்கிறார்.

நாம் சாப்பிடும் உணவால் உடல் உண்டாகி வளர்வதால், உடலாகிய தூல தேகமே அன்னமய கோசம் எனப்படுகிறது.

பஞ்ச பிராணன்களும், பஞ்ச கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்துள்ளது பிராணமய கோசம்.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களும், மனமும் சேர்ந்தது மனோமய கோசம்.

புத்தியாகிய அறிவின் இருப்பிடம் விஞ்ஞானமய கோசம்.

இந்தக் கடைசி மூன்று கோசங்களும் சேர்ந்ததுதான் சூக்ஷ்ம அல்லது நுண்ணிய சரீரம்.

காரண சரீரமாகிய மூன்றாவது உடல்தான் ஆனந்தமய கோசம் எனப்படுகிறது.

இந்த கோசங்கள் ஆன்மாவை மறைப்பதும் அல்லாமல், தானே ஆன்மாவாக இருப்பதாகவும் காட்டும் வலிமை பெற்றன.

அதனால் ஆன்மாவை உணர்ந்துவிட்டேன் என்று யாராவது சொன்னால், அவன் அனேகமாக இந்த கோசங்கள் எதிலோ மாட்டிக்கொண்டுள்ளான் என்று சொல்லிவிடலாம்.

ஏனென்றால் கண்டவருக்கு விண்டு உரைக்க முடியாது; ஆன்மாவிலேயே லயித்து இருக்கத்தான் முடியும்.

தொடரும்...

பகுதி - 25
****

16. वपुस्तुषादिभिः कोशैर्युक्तं युक्त्यवधाततः |
आत्मानमन्तरं शुद्धं विविञ्ज्यात्तण्डुलं यथा ||

வபுஸ்துஷாதிபிஹி கோஷைர்யுக்தம் யுக்த்யவதாதஹ |
ஆத்மானமந்தரம் ஷுத்தம் விவிச்ச்யாத்தண்டுலம் யதா ||

உடல் பஞ்சகோச உமி ஆதியோடு உள்
சுடர் பரிசுத்த ஆன்மாவைத் – திடமான
உத்தியினால் குத்தி ஒழித்து அவற்றை அரிசி
ஒத்தறிய வேண்டும் உணர்

– ஸ்ரீ ரமணர்

உமியுடன் கூடிய நெல்லை பதமாக உலக்கையால் குத்தி அரிசியியைப் பிரித்து எடுப்பது போல, பரிசுத்த ஆன்மாவை மறைக்கும் உடல் முதலான ஐந்து கோசங்களை திடமான சுருதி யுக்திகளினாலும், சாஸ்திர விசாரங்களினாலும் நீக்கி, உள்ளே சுடர் விட்டு ஒளிரும் ஆன்மாவை உணரவேண்டும்.

முந்தைய செய்யுளின் கருத்து இங்கு தொடர்கிறது.

ஐந்து வித்தியாசமான உறைகளால் ஆன்மா மூடப்பட்டிருப்பதால், எந்தெந்த உறைகள் சற்று பலமாகவும் அழுத்தமாகவும் இருக்கின்றனவோ அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி ஆன்மாவும் அவைகளைப் போலவே தோன்றும் என்று பார்த்தோம்.

ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த நிலைமை வேறுபட்டாலும், அனைவருக்குமே மூடியுள்ள கோசங்களை நீக்குவதற்கு உண்டான வழிகளாக வெவ்வேறு விதமான யோக, தியானப் பயிற்சிகள் தேவை ஆகின்றன.

ஆன்மா அவை எதனாலும் பாதிக்கப்படவில்லை என்றாலும், ஒவ்வொருவரது முன் வினைகளின் பயன்களே வெவ்வேறு கோசங்களாக இடையில் நின்று மறைப்பதால் அவைகளை எப்படி நீக்க வேண்டும் என்று ஒரு உவமானத்துடன் இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அந்தக் காலத்தில் கிராமப் புறங்களில் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு வீட்டிலும், தங்கள் வயலில் அறுவடை செய்த நெல்லில் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய அளவு ஒதுக்கி எடுத்து வந்து, அதை வெயிலில் காய வைத்து நெற்குதிரில் சேமித்து வைத்திருப்பார்கள்.

எப்போதெல்லாம் அரிசி தேவையோ, அப்போது அந்த அளவு நெல்லை குதிரில் இருந்து எடுத்து வந்து கைகள் கொள்ளும் அளவு உரல் ஒன்றில் இட்டு, நின்றுகொண்டு நீளத்தடி போன்ற உலக்கையை உயர்த்தி, உரல் மேல் உள்ள நெல்லைக் குத்துவார்கள்.

இது ஓர் பதமாகச் செய்யப்படும். வேகமாகவும், விறுவிறுப்பாகவும் உலக்கையை கீழே போட்டால், அப்போது உரலில் உள்ளது பொடியாகி மாவாகிவிடும். அப்படிச் செய்தால் அதற்கு இடிப்பது என்று பெயர்.

மாறாக உலக்கையை பதமாகக் குத்தினால் நெல்லின் மேல் உறை போல் உள்ள உமி தனியாகவும், அதன் உள்ளே உள்ள அரிசி சேதமாகாமல் முழுதாகவும் பிரியும். பின்பு அந்தக் கலவையை முறம் ஒன்றில் போட்டுப் புடைத்தால் கனமான அரிசி முறத்தில் தங்கி, மெலிதான உமி தனியாகப் பறந்தோ, புடைக்கப்பட்டோ வெளியே விழும். இப்படியாக அரிசி நெல்லிலிருந்து பிரிக்கப்படுகிறது.

இந்த ஸ்லோகத்தில் உலக்கையில் நெல் குத்துவதை ஆத்ம விசாரத்திற்கு உபமானமாக சங்கரர் காட்டியிருக்கிறார்.

அரிசிக்கோ உமி என்று ஒரேயொரு கவசம்தான் இருக்கிறது. ஆன்மாவுக்கோ நாம் பார்த்தபடி பல கோசங்கள் இருக்கின்றன.

அவைகளில் யார்யாருக்கு அது எவ்வளவு தடிமனாக இருக்கலாம் என்பதுவும் தெரியாது.

உமியை மட்டுமே உறையாகக் கொண்ட அரிசிக்கே மேலே சொன்னபடி அவ்வளவு பாடுபட வேண்டும் என்றால், ஆன்ம விசாரத்தில் இன்னும் எவ்வளவு சிரமங்கள் இருக்குமோ தெரியாது.

நெல்லை எவ்வளவு நேரம் உலக்கையால் குத்தவேண்டும் என்று யாராவது கேட்டால், அரிசி கிடைக்கும்வரை என்றுதான் சொல்லமுடியும்.

ஆக கோசங்களுக்கு ஏற்ப விசாரத்தில் பதம் வேண்டும் என்றும், ஆன்மாவை உணரும்வரை விசாரம் தொடர்ந்து நடக்க வேண்டும் என்பதும் நிச்சயமாகப் புரிகிறது.

ஒருவனுக்கு நல்வழி காட்டும் குரு என்பவர், அவன் எத்தனையோ நற்காரியங்களின் மூலம் பெற்ற ஒரு வரம்தான்.

அந்தக் குருவின் உபதேசங்களைக் கேட்டு, அதை மனதில் வாங்கி சிந்தித்து, அந்த உபதேசங்களுக்கு ஏற்ப தன் வாழ்க்கை முறையை வகுத்து அதன் வழியில் சென்று, தன் உள்ளத்தாலும், உடலாலும், வாக்காலும் செய்யப்படும் செய்கைகள் அனைத்தும் ஆன்மாவை உணர்வதற்கே என்ற வைராக்கியம் கொண்ட சாதகனுக்கே ஆன்மாவை உணரும் பாக்கியம் கிட்டும்.

தேவைக்கும் மேலாக வெளி விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாது இருப்பதும், ஆன்மாவைத் தவிர வேறொன்றையும் நினையாது இருப்பதும் ஒன்றே.

முன்னது பயிற்சியின் போது நாம் கடைப்பிடிக்கும் வழி என்றால், பின்னது நாம் அந்த வழி சென்று உணரவேண்டிய குறிக்கோள் ஆகும்.

தினசரி வாழ்வில் ஆன்மாவை உணரமுடியாதபடி பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலும், நம்பிக்கையைத் தளரவிடாது தொடர்ந்து விடாமுயற்சி செய்பவனுக்கே ஞானம் கைகூடும்.

பஞ்ச கோசங்களும் ஆத்மாவைப் போலத் தோற்றம் அளித்தாலும், அவை ஆன்மாவல்ல என்றும், ஆன்மா மூன்று சரீரங்களையும் தாண்டி அவைகளையும் உள்ளடக்கி உள்ளது என்றால், ஆத்மா எங்கு இருக்கிறது என்று இனி பார்ப்போம்.

பகுதி - 26
****

[17]
सदा सर्वगतोऽप्यात्मा न सर्वत्रावभासते ।
बुद्धावेवावभासेत स्वच्छेषु प्रतिबिम्बवत् ॥

ஸதா சர்வகதோப்யாத்மா ந சர்த்ராவபாசதே |
புத்தாவேவாவபாசேத ஸ்வச்சேஷு பிரதிபிம்பவத் ||

எங்குமே என்றும் இருப்பினும் ஆன்மாவும்
எங்குமே ஆன்மா இலகிலை – துங்கமாம்
புத்தியிலேயே பொலியும் நிழல் சொச்சமாம்
வத்துவில் தோன்றும் வகை.

– ஶ்ரீ ரமணர்

ஆத்மாவானது எப்போதுமே எங்குமே நிறைந்து இருந்தாலும் எந்த இடத்திலும் ஆத்மா பிரகாசிப்பதில்லை.

சுத்த ஸ்படிகம் போன்ற நிர்மலமான பொருட்களில் பிரதிபிம்பம் காட்சியளிப்பதைப் போல கூர்மையான, நுண்ணிய புத்தியிலேயே ஆத்மா பிரகாசிக்கும்.

ஆத்மா எங்கும் உள்ளது, எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்து இருக்கிறது என்றால் அதைப் பார்ப்பதற்கு ஏன் அவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டும் என்று யாராவது கேட்டால் அது நியாயமானதுதானே?

அது ஏன் எளிதாகக் காணப்படவில்லை என்றால் அதைத் தேடி அறிந்துகொள்ள முனைபவர் அதைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றுதான் அர்த்தம்.

ஆத்மா ஒருவனுக்கு வெளியே உள்ள பொருள் என்றால் அதைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவனிடம் கொடுத்து விடலாம்.

கேட்கும் அவனுள்ளே ஆத்மா இருப்பதை அவன்தானே கண்டுபிடிக்க முயல வேண்டும்?

அப்படியே முயன்று பார்த்து ஒருவனால் அறிய முடியவில்லை என்றால், அவன் அதற்கு இன்னமும் தயாராகவில்லை என்று பொருள்.

அதாவது, மற்ற பொருட்களைத் தேடுவதுபோல அவன் ஆன்மாவை அறிவார்த்தமாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று பொருள்.

ஒருவனது அறிவுக்கே ஒளி கொடுக்கும் அதை எப்படி அடைவது அல்லது உணர்வது என்று பார்க்கவேண்டும்.

சரி, எங்கும் நிறைந்து இருக்கிறது என்றால் ஏன் காணப்படவில்லை?

காணப்படவில்லை அல்லது உணரவில்லை என்று தோன்றுகிறது அல்லவா, அப்படித் தோன்றுவது யாருக்கு என்று தெரிகிறதா?

தெரியவில்லையே என்று சொல்லி வைராக்கியம் இல்லாதவர்கள் அந்த இடத்திலேயே நின்றுவிடுவார்கள். அப்படிச் செய்யாது மேலும் தொடரவேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம்.

எப்படி ஒரு கண்ணாடி மேல் அழுக்கு படர்ந்திருந்தால் அதில் பிரதிபிம்பம் பார்க்க முடியாதோ, அந்த நிலைக்கும் சாதகனின் இப்போதைய நிலைக்கும் வித்தியாசம் இல்லை.

பிரதிபிம்பம் தெரியாததால் அங்கு கண்ணாடி இல்லை என்றா சொல்லமுடியும்?

அதன்மேல் உள்ள அழுக்கைத்தானே துடைக்க வேண்டும்? கண்ணாடிமேல் உள்ள அழுக்கைத் துடைப்பது ஒன்றுதான் எளிதான வழி.

அப்பொழுதுதான் வெட்டி எடுக்கப்பட்டு வந்த பளிங்குக் கல்லை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதிலும் பிரதிபிம்பம் அறவே தெரியாது.

ஆனால் அதைத் தேய்க்கத் தேய்க்க அதன் பளபளப்பும் மெருகும் கூடிவரவே, பிரதிபிம்பம் நன்கு தெரியவரும். இருந்தும் கண்ணாடி போல் இருக்காது என்பது வேறு விஷயம்.

வெறும் கண்ணாடி என்றால் அழுக்கைத் துடைத்தால் போதும். பளிங்குக் கல்லையோ வெகு நேரம் மிகவும் அழுத்தித் தேய்த்து பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது.

அதேபோல ஆன்மாவை மூடியிருக்கும் கோசங்களைப் பொருத்து வெவ்வேறு சாதகனின் முயற்சியும் அமையவேண்டும். ஆத்மா தானே பிரகாசிக்காது இருப்பதன் காரணம் அந்தக் கோசங்களே.

ஆத்மாவைப் பற்றிக் கேட்டு அறிவது வெறும் புத்தியளவிலே மட்டும்தான் என்று பார்த்தோம்.

அதை உணர்வதற்கு நாம் எடுக்கும் விசாரம், தியானம் போன்ற முயற்சிகள் தொடக்கத்தில் “நான்” என்ற எண்ணத்தோடு ஆரம்பிக்கப்படுவதுதான்.

இந்த “நான்” உடல், மனம் என்று தூலத்திலிருந்து நுண்ணிய வடிவான அகங்காரமாக மாறிச் சென்று கொண்டிருக்கும்.

தியானத்தால் பக்குவப்பட்ட நிலையில் நிர்மலமான நுண்ணிய மனமானது தன்னுள் கிளம்பும் எண்ணங்களை கவனித்துக்கொண்டு இருக்கும். நம் கோசங்களுக்குத் தகுந்தாற்போல் அவ்வப்போது கிளம்பும் எண்ணங்களைத் தொடராமல், அந்த எண்ணங்களை மட்டுமே கவனித்துக் கொண்டிருந்தால் ஒரு நிலையில் கேள்வி எதுவும் கேட்காத, கவனம் ஒன்றையே கொண்டிருக்கும் நம் அறிவு மிகவும் நுண்ணியதாகும்.

அப்படிப் பழகப் பழக அந்த நுண்ணிய அறிவு எந்தவித முயற்சியும் செய்யாது தனது இயல்பான நிலையிலே நிற்கும்போது ஆத்மா தானே பிரகாசிக்கும் என்கிறார் சங்கரர்

பகுதி - 27
****

[18] देहेन्द्रयमनोबुद्धिप्रकृतिभ्यो विलक्षणम् |
तद् वृत्तिसाक्षिणं विद्यादात्मानं राजवत्सदा ||

தேஹேன்த்ரயமனோபுத்திப்ரக்ருதிப்யோ விலக்ஷணம் |
தத்வ்ருத்திசாக்ஷிணம் வித்யாதாத்மானம் ராஜவத்சதா ||

உடல்கருவி உள்ளமொடு புத்தி மாயை
விடவேறு அவற்றின் விருத்தி – யுடனே
எவைக்குமே சாட்சியாம் என்றும் ஆன்மாவை
அவைக்கு அரசன் போல அறி.

– ஸ்ரீ ரமணர்

தேகம், இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அஞ்ஞானம் முதலான இவைகளின் தன்மைக்கு வேறானதாய், அவைகள் செய்யும் காரியத்தோடு அனைத்திற்குமே சாட்சி மட்டுமே ஆன ஆத்மாவை எப்போதும் அவைகளுக்கு அரசனைப் போல அறிவாய்.

“நான்” இந்திரியங்கள் இருக்கும் உடல் மட்டும் அல்ல, அதற்கும் மேலானவன்; அவைகளால் தெரியவரும் உலகத்தில் உள்ளவைகளைப் பற்றிய எனது எண்ணங்களின் தொகுப்பான மனதிற்கும் மேலானவன்;

எனது எண்ணங்களை வகைப்படுத்தி, தொகுத்து அவைகளினின்றும் பல உருவகங்களை உருவாக்கிச் செயல்படும் எனது புத்தியாகிய அறிவுக்கும் மேலானவன் என்று தூலத்திலிருந்து நுண்ணிய நிலைக்கு “நான்” செல்லச் செல்ல ஓர் அமைதி கிடைக்கிறது.

அந்த அமைதியில் நான் ஆழ்ந்து இருக்கும்போது, நான் இருக்கிறேனா என்ற சந்தேகமா வரும்?

நான் இருப்பதால்தானே, எனது அந்த அமைதி நிலையையும் அனுபவிக்க முடிகிறது.

மெதுவாக அந்த நிலையை விட்டு, நான் அங்கு வந்த வழியிலேயே பின்னோக்கிச் சென்றாலும் அமைதியில் இருக்கும் நான்தானே அப்போதும் இருப்பேன்?

முன்பு அமைதியில் ஆழ்ந்த “நான்” இப்போது ஒரு சாட்சியாக இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்?

எப்போது புத்தி அடங்கி உலகினைப் பற்றி அறிவிக்காது, நமது இருப்பைப் பற்றி மட்டுமே அறிய வைக்கிறதோ அப்போது உள்ள “நான்” எனும் உணர்வு அப்போது

மட்டும் அல்லாது, எப்போதும் உள்ள தனது இயல்பே என்று உணர்ந்து, தனது எல்லா நிலைகளிலும் அப்படியே ஒருவன் இருப்பதுதான் ஞானம் அடைவது அல்லது முக்தி பெறுவது என்று சொல்வார்கள்.

அந்த நிலையில் ஒருவனுக்கு உலகம் என்று தனியாகத் தெரியாது; எல்லாம் தானே என்று உணரப்படும். அதனால் உலக காரியங்களில் ஈடுபடும்போதும் தனக்கே எல்லாம் செய்துகொள்வது போலவே உணரப்படும்.

அதனால் உலகமும், உலகில் உள்ளவைகளும் தெரிந்தாலும் அதை வேறாகப் பார்க்க மாட்டான்.

எப்போது உலகம் என்ற ஒன்று தனியாகத் தெரிகிறதோ அப்போது தன்னையும், தன்னைத் தவிர உலகில் உள்ள அனைத்தையும் வேறு வேறாகவேப் பார்க்கும் மனநிலை வளரும்.

நடக்கும் அனைத்தையும் வெறும் சாட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அரசனை, ஆழ்ந்த அமைதி நிலைக்கு ஒப்பாக இங்கு சொல்கிறார்.

ஓர் அரசனின் கண்காணிப்பில்தான் அனைவரும் தத்தம் வேலைகளை செய்கின்றனர். அதேபோல் உடல், மனம் இவைகளைக்கொண்டு நடக்கும் உலக காரியங்களை ஆத்மா ஒரு சாட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நமது பழைய புகைப்படத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், அந்தப் படம் எடுக்கப்பட்ட போது நம்மை நாமாக உணர்ந்த மாதிரித் தானே இப்போதும் நம்மை உணர்கிறோம்?

நமது உடல் வளர்ந்தாலும், தேய்ந்தாலும் எப்போதும் நம்மை நாமாகத்தானே உணர்கிறோம்? அந்த உணர்வில் எந்த மாற்றமும் இல்லையே?

அப்படியானால் வேறு மாதிரி இருப்பது எது என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

பகுதி - 28
****

[19] व्यापृतेष्विन्द्रयेष्वात्मा व्यापारिवाविवेकिनाम् |
दृश्यतेऽभ्रेषु धावत्सु धावन्निव यथा शशी ||

வ்யாப்ருதேஷ்விந்த்ரயேஷ்வாத்மா வ்யாபாரிவாவிவேகினாம் |
த்ருஷ்யதேப்ரேஷு தாவஸ்து தாவன்னிவ யதா ஷஷி ||

கருவிகளின் தொழில் கண்ட அவிவேகி
கருத்தன் போன்று ஆன்மாவைக் காண்பான் – துரிதமாய்
ஓடும் மேகம் கண்டு உணர்விலி சந்திரனே
ஓடுகிறான் என்பதை ஒத்து.

– ஸ்ரீ ரமணர்

ஆகாயத்தில் வேகமாக ஓடும் மேகங்களைப் பார்த்த பகுத்தறிவில்லாத ஒருவன் சந்திரனே வேகமாகப் போகிறது என்று சொல்வதைப்போல, ஐந்து கர்ம இந்திரியங்களின் மூலம் செய்யப்படும் செய்கையைப் பார்த்து உள்ளதையும் இல்லாதையும் பிரித்துப் பார்த்து அறியமுடியாதவன் ஆன்மாவே செயலில் ஈடுபடுவதாக நினைப்பான்.

உலகில் நடக்கும் காரியங்களுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை என்று இங்கு கூறப்படுகிறது.

நாம் பயணம் செய்யும் ரயில் வண்டி வழியில் ஒரு ஸ்டேஷனில் நின்றுகொண்டு இருக்கும்போது, பக்கத்துத் தண்டவாளத்தில் உள்ள மற்றொரு ரயில் எதிர்ப்புறமாகக் கிளம்பினால் நமது வண்டியே கிளம்பிவிட்டது போலத் தோன்றுவது நமது அனுபவம்தானே?

அதேபோல வானத்தில் உள்ள மேகக் கூட்டங்கள் நகரும்போது, அவைகளின் பின்னால் உள்ள சந்திரன் நகர்வதுபோல் நமக்குத் தோன்றும்.

அதை நன்கு கவனித்துப் பார்ப்பவனுக்குத்தானே எது நிலை கொண்டுள்ளது, எது நகர்கிறது என்று தெரியும்?

அதே போல, உடல் வேறு ஆன்மா வேறு என்று பிரித்துப் பார்த்து அறிய முடியாதவன், ஆன்மாவின் சந்நிதானத்தில் உடலின் கர்ம இந்திரியங்களால் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை ஆன்மாவே ஈடுபட்டுச் செய்வதாக நினைக்கிறான்.

ஒவ்வொருவனுக்கும் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்ய வேண்டிய ஆவலோ, நிர்ப்பந்தமோ இருக்கிறது. அதனால் அவன் அந்த வேலையைச் செய்கிறான்.

ஆவலோ, நிர்ப்பந்தமோ எனக்கு இல்லை, தன்னிச்சையாகச் செய்கிறேன் என்று சொல்லி, தான் எப்போது வேண்டுமானாலும் அதை நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்று ஒருவன் சொல்லலாம்.

அங்கும் இச்சை என்பது ஆவலே, அவன் வேலையை நிறுத்தாது செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதும் அவனது ஆவலின் நுண்ணிய வடிவமே.

ஏனென்றால் அவன் அந்த வேலையைச் செய்யாது இருந்தால், அந்த வேலையைப் பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருப்பான். வேலை செய்யப்பட்டால் அது தூல வடிவிலும், வேலையைப் பற்றி யோசனை மட்டும் செய்து கொண்டிருந்தால் அது நுண்ணிய வடிவிலும் இருக்கிறது என்றுதான் பொருள்.

ஆக ஒன்று நடக்காமல் அதைப் பற்றிய எண்ணங்கள் இருக்கிறது என்றால் அப்போது அவனது மனமும் புத்தியும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

இப்படியாக உலக விஷயங்கள் அனைத்தும் மனம், புத்தி அளவிலே நடந்து கொண்டிருந்தாலும், ஆத்மா இருப்பதாலேயே மனமும் புத்தியும் இயங்குவதால் உலகில் நடப்பதைப் பார்ப்பவர்கள் ஆத்மாவே அதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளதாக நினைக்கின்றனர்.

நடப்பவைகளுக்கு ஆத்மா ஒரு சாட்சியே.

ஒவ்வொருவரின் மனமும், புத்தியும் வெவ்வேறாக இயங்குவதாலேயே பேதங்கள் தெரிகின்றன. ஆனால் அவைகளுக்கும் ஆதாரமான ஆத்மா அளவில், பேதங்கள் ஏதும் இல்லாது அனைவரும் ஒன்று என உணர்வார்கள்.

மனமும் புத்தியும் இயங்கும் அளவில் அந்த ஒற்றுமையைக் காண்பது அரிது.

பகுதி - 29
****

[20] आत्मचैतन्यमाश्रित्य देहेन्द्रियमनोधियः |
स्वक्रियार्थेशु वर्तन्ते सूर्यालोकं यथा जनाः ||

ஆத்மசைதன்யமாஸ்ரிதய தேஹேந்த்ரியமனோதியஹ |
ஸ்வக்ரியார்தேஷு வர்தந்தே சூர்யாலோகம் யதா ஜனாஹா ||

ஞானவொளி ஆன்மாவை நண்ணி உடல் பொறிகள்
மானதம் புத்தியிவை மன்னு தமக்கு – ஆன தொழில்
ஆற்றிடும் ஆதித்தன் அவிர் ஒளியால் மக்கள் தொழில்
ஆற்றுவது போலும் அறி.

– ஸ்ரீ ரமணர்

சூரியனின் பிரகாசமான ஒளியினால் உலக மக்கள் அவரவர் தமக்கான தொழிலைச் செய்வது போல, ஞானப் பிரகாசமான ஆத்மாவைச் சார்ந்து உடல், இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி முதலானவைகள் தமக்குண்டான தொழில்களான விஷயங்களில் பொருந்தி செயல்படும் என்று அறிவாயாக.

ஆன்மாதான் எல்லாம், அது இருப்பதால்தான் மற்றதெல்லாம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை விளக்குவதற்கு ஓர் உவமானமாக சூரியன் உதித்ததும் அனைவரும் தத்தமது தினப்படி வேலைகளை ஆரம்பித்துச் செய்துகொண்டு இருப்பதைக் காட்டுகிறார்.

அந்த வேலைகள் நடப்பது சூரியன் உதித்தபின்தான் என்பதால் அவைகளுக்கும் சூரியனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

அவை செய்யப்பட்டாலும், செய்யப்படாமலே இருந்தாலும் அதனால் சூரியனுக்கு என்ன பாதிப்பு வந்தது?

ஒன்றுமில்லை அல்லவா, அதேபோல ஆன்மா இருப்பதால்தான் இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் இயங்குகின்றன என்றாலும் அவைகளின் இயக்கத்தால் ஆன்மா எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படவில்லை.

உலகையே ஒளிர்விக்கும் சூரியனைப் போல, எல்லா இந்திரியாதிகளையும் ஒளிர்வித்தாலும் ஆன்மா நடக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் வெறும் சாட்சியாக மட்டுமே இருக்கிறது. ஆன்மா எந்த இயக்கத்திலும் பங்கு கொள்வதில்லை.

இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவைகளில் எதனை எடுத்துக்கொண்டாலும் மனிதர்களிலும் சரி மற்ற உயிர்வாழ் இனங்களிலும் சரி ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமைகள்தான் இருக்கும்.

மற்ற இனங்கள் அதைப் புரிந்துகொள்ளாது போனாலும், மனிதனும் அதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றால் ஒரு சமத்துவப் பார்வை வளர வாய்ப்பே இல்லை.

அது வளர வேண்டும் என விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் ஆன்மா ஒன்று இருப்பதை ஒத்துக்கொள்வதையும், அதுவே அனைத்தின் அடிப்படை உண்மை என்று தெளிந்து கொள்வதையும் மனித வளர்ச்சியின் பரிமாணங்களில் ஒன்று எனக் கொள்ளலாம்.

உலகியல்வாழ் இனங்களில் இப்போது நாம் காணும் மனித இனம் தோன்றியது சுமார் இருபது முப்பது ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்புதான் என்றாலும், அவர்களின் பரிணாம வளர்ச்சி சுமார் முன்னூறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்பே தோன்றிவிட்டன என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

அந்தக் கால கட்டத்தில்தான் நம் மூளை தற்போதைய அளவிலும், திறமையிலும் வளர்வதற்கு ஏற்றபடி மண்டையோடுகள் முதிர்ச்சி அடைந்திருக்கின்றன.

அதற்கு முன் தோன்றிய மனிதனைப் போன்று இரண்டு காலில் நடந்த மூன்று இனங்களின் மண்டையோடுகள் அளவில் சிறியதாகவே இருந்திருக்கின்றன.

அதேபோல பேசும் தன்மைக்கு உண்டான குரல் வளமும், அமைப்பும் படிப்படியாகவே வளர்ந்திருக்கின்றன. பேசும் திறமையும், மூளை வளர்ச்சியுமே மற்ற வளர்ச்சிகளுக்கு ஆதாரமாய் இருந்திருக்கின்றன.

மனிதனைப் போன்ற மற்ற இனங்களில் ஒன்றிரண்டு மனித இனத்துடன் கூடவே வளர்ந்து இறுதியில் மேலும் வளராது அழிந்தும் போய்விட்டன.

இந்தப் பரிணாம வளர்ச்சியைப் பார்க்கும்போது உடலுக்கு மூளையும் அதனால் இயங்கும் இந்திரியங்களும் எவ்வளவு முக்கியமோ அப்படியே மனித இனத்தின் இனி வரக்கூடிய பரிணாம வளர்ச்சிக்கு, அவனையும் உள்ளடக்கிய அனைத்து

ஜீவராசிகளுக்குமான உயிரையும் தாண்டிய பொதுவான ஒரு அடிப்படை அமைப்பு தேவை என்பதும், அதுவே அனைத்தையும் உள்ளடக்கும் ஆத்மா என்றும் நாம் கொள்வது புரிந்துகொள்ளக் கூடியதே.

ஆத்மா இல்லையெனில் நாம் இல்லை என்பதை விட வேறு எதுதான் உண்மையாய் இருக்க முடியும்?

மேலும் அதற்குக் காரணம் வேண்டுமானால், அனைத்து ஜீவராசிகளிலும் இப்படியாக யோசிக்கக் கூடிய இனம் மனித இனம் ஒன்றுதான் என்பதைச் சொல்ல முடியும்.

அதே சமயம் பிரபஞ்சத்தையும், தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் அனைத்தையும் அறிந்தாலும் தான்தான் பரிணாம வளர்ச்சியின் ஏணியில் இறுதியாக இருக்கிறான் என்பதை உறுதியாகச் சொல்ல முடியாதும் இருக்கிறான்.

அது தவிர ஆத்மாவை உணர்ந்து வாழ்ந்து காட்டிச் சென்ற சில ஆன்றோர்களையும் அவன் அறிந்துள்ளான். அதனால் அவனது தினசரி அனுபவங்களையும் தாண்டி மேலும் வளர்வதற்கான காரணக் கூறுகள் இருப்பதும் அவனுக்குத் தெரிகிறது.

ஜீவராசிகளின் பரிணாம வளர்ச்சி எனும் ஏணியின் உச்சியில் ஒருவேளை மனிதன் இல்லாது போனாலும், சுற்றுமுற்றும் பார்த்து அவன் அறிந்தவைகளில் அந்த ஏணியின் மேல்நிலைகளில் தான் இருப்பது என்பது அவனுக்குக் கண்கூடு.

அவன் அந்த நிலையில் இருப்பதாலும், மேலும் அந்த வளர்ச்சிக்கு அவன் உதவலாம் என்பதாலும், அதற்கு உதவவேண்டிய கடமை தனக்கு இருப்பதை அவன் உணர்கிறான்.

அதனால் உந்தப்பட்ட அவன் அனைத்து ஜீவராசிகளையும் உள்ளடக்கி ஒரு சமத்துவப் பார்வையை வளர்க்கும் ஆன்மா எனும் பேரறிவைப் பெறுவதே தனது பிறப்பின் பயன் என்று, உலகில் அப்படி வாழ்ந்து காட்டிச் சென்ற ஆன்றோர்களின் மூலம் அறிகிறான்.

உலகில் மற்ற விஷயங்களை அறிவது சாதாரண அறிவென்றும், பிறப்பின் பயனை உணர்வதே பேரறிவு என்றும் தெளிவு பெற்ற அவன், அதனை அடைய முயற்சிக்கும் போது ஒரு முமுக்ஷு ஆகிறான்.

பகுதி - 30
****

21. देहेन्द्रियगुणान्कर्माण्यमले सच्चिदात्मनि |
अध्यस्यन्त्यविवेकेन गगने नीलतादिवत् ||

தேஹேந்த்ரியகுணான்கர்மாண்யமலே சச்சிதாத்மனி |
அத்யஸ்யந்த்யவிவேகேன ககனே நீலதாதிவத் ||

தேகம் பொறிகள் திகழ் குணங்கள் வினைகள்
ஆகுமிவை தூய சச்சிதான்மாவில் – மோகத்தால்
கற்பிப்பர் சுத்த ககனத்தில் நீலமுதல்
கற்பித்தல் போலக் கருது

– ஶ்ரீ ரமணர்

(நிறமற்ற பரிசுத்தமான ஆகாயத்தில் நீலம் போன்ற வர்ணங்கள் இருப்பதாக ஒருவன் கற்பனை செய்வதுபோல, தூய்மை நிறைந்த சச்சிதானந்த சொரூபமான ஆத்மாவில் உடல், ஐம்பொறிகள், அவைகளினால் வரும் குணங்கள், நல்வினை, தீவினை ஆகிய இவை எல்லாவற்றையும் பகுத்தறிவில்லாத அவிவேகிகள் கற்பனை செய்துகொள்வார்கள் என்று தெரிந்துகொள்.)

நமது உண்மையான நிலையை உணர்வதற்கு உடல் ஒரு கருவி என்று முன்பு பார்த்தோம். அந்த உடல் உலகில் இயங்கும் போது நாம் பிறந்தது, வளர்ந்தது, பார்ப்பது, கேட்பது போன்ற இயக்கங்களும், நம் வளர்ச்சியில் உள்ள இளமை, முதுமை போன்ற நமது நிலைகளும், ஆன்மாவைச் சார்ந்தது என்று ஆன்மாவைப் பற்றி அறியாத பாமரர்கள் கருதுவார்கள்.

அதில் உள்ள தவறை ஓர் உவமை மூலம் இங்கு சங்கரர் விளக்குகிறார்.

பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான ஆகாயம் நிறம், குணம் இவை எதனையும் கொண்டிராதபோதும், அதைப் பற்றி அறியாதவன் ஆகாயம் நீல நிறத்துடன் கூடியது என்று எப்படிக் கருதுவானோ அதே போல அவிவேகி ஆன்மாவை குணத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தி தவறாக அறிகிறான்.

தொலைவில் இருப்பதால் ஆகாயம் நீல நிறமாகக் காணப்படுகிறது என்பதை விவேகி அறிவதுபோல ஆன்மாவையும் அவன் உடல், இந்திரியங்களுடன் சம்பந்தப்படுத்தாது அவை அனைத்துக்கும் மூல காரணம் என்றும் அறிகிறான்.

இளமையும் முதுமையும் உடலைச் சார்ந்த நிலைகள் போல, பார்த்தல், கேட்டல் போன்றவை இந்திரியங்களைச் சார்ந்த தொழில்கள்.

இவைகளை ஆன்மாவுடன் தொடர்புகொண்டு பார்ப்பது ஆன்மாவைப் பற்றிய அறியாமையால்.

விவேகம் எனப்படுவது தேக, இந்திரியங்களின் குணங்களையும், ஆத்ம சொரூபத்தின் லக்ஷணத்தையும் பிரித்து அறிவதே ஆகும்.

ரமணர் கூறுவதுபோல் “உள்ளதை உள்ளபடி உள்ளத்தே உள்ளுவதே” உண்மை ஆகும்.

22. अज्ञानान्मानसोपाधेः कर्तृत्वादीनि चात्मनि |
कल्प्यन्तेऽम्बुगते चन्द्रे चलनादि यथाम्भसः ||

அஞ்ஞானான்மானசோபாதே கர்த்ருத்வாதீனி சாத்மனி |
கல்ப்யந்தேம்புகதே சந்த்ரே சலனாதி யதாம் பஸஹ ||

மனமாம் உபாதி மருவு கர்த்தத்வ
இனமாய் அவற்றை அறிவின்மை – எனும் மயலால்
ஆன்மாவில் கற்பிப்பர் அப்பு அலைவை நீர் தோன்றும்
வான் மதியில் கற்பிக்குமாறு

– ஸ்ரீ ரமணர்

(வானத்தில் அசையாது நிற்கும் நிலவானது, நீரில் பிரதிபலிக்கும்போது அந்தத் தண்ணீரின் அசைவுகளால், நிலவே அசைவதாகப் பார்க்கப்படுவது நமது கற்பனை என்பதுபோல, மனமாகிய உபாதியால் ஏற்படும் "நான் செய்கிறேன்", "நான் அனுபவிக்கிறேன்" என்னும் அறியாமை மயக்கத்தினால் நடக்கின்ற அனைத்தையும் ஆத்மாவினுடையதாக நினைக்கின்றனர்.)

முன்பு இதே போன்ற வேறோர் உவமையை நாம் பார்த்தோம்.

சூரியன் எழுவதால் உலகில் பல காரியங்கள் நடந்தாலும், அவைகளின் பயன் சூரியனை அடையாது என்று கண்டோம்.

அதைப் போலவே இங்கு கிட்டத்தட்ட அசையாது நிற்கும் நிலவையும், நீரில் அதன் பிம்பத்தின் அசைவையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆத்மாவின் சன்னிதானத்தில் காரியங்கள் இயற்றப்பட்டாலும் ஆன்மா அதற்கு பொறுப்பாகாது என்று விளக்குகிறார்.

ஒவ்வொருவனும் தான் ஆன்ம சொரூபம் என்பதை அறிவால் மட்டும் தெரிந்துகொண்டு, தான் செய்யும் காரியங்களையும் அதனால் அடையும் அனுபவங்களையும் "நான் செய்கிறேன்", "நான் அனுபவிக்கிறேன்" என்று எண்ணுவதாலும், தான் ஆன்ம வடிவம் என்பதை தெரிந்து கொண்டதாலும், இயற்றப்படும் காரியங்களையும் அடையப்பெறும் அனுபவங்களையும் தேக இந்திரியங்கள் தொடர்பானவை என்று புரிந்துகொள்ளாமல், ஆத்மாவினுடையது என்று தவறாக கணிக்கிறான்.

ஆன்மாவிற்கு எந்தச் செயலும் கிடையாது என்பதால், இந்தக் கணிப்பு தவறானது என்பதை அசையா நிலவின் அசைவுகள் என்ற இந்த உவமையால் சங்கரர் விளக்குகிறார்.

நீர் அசைவதால் தண்ணீரில் தெரியும் சந்திரன் அசைவதுபோல் தெரிகிறதே தவிர சந்திரனே அசைவதில்லை என்பதுபோல், தேக இந்திரியங்களின் இயக்கத்தால் நடைபெறுவதை ஆன்மாவினுடையது என்று கருதுவது தவறு.

அதன் உண்மை புரிவதற்கு தண்ணீரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மனிதனின் பார்வையை நிலவின் பக்கம் திருப்புதல் அவசியம். அப்போதுதான் அவனுடைய பிரமை விலகும்.

உபாதி என்பது ஆதாரம் ஆகும். இங்கு மனம்தான் ஆதாரம் என்பதால் “மனமாகிய உபாதி” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நிலவின் பிரதிபிம்பம் நீரில் தோன்றுவதுபோல, ஆன்மாவின் சைதன்ய ஒளிக்கதிர்கள் நமது மனம் மூலம் நமக்குப் பிரகாசிக்கிறது.

அதாவது ஆன்மாவே மனத்தை ஒளிர்விக்கிறது. எப்படி உடல் நமக்கு ஒரு தூலக் கருவியோ, அதேபோல மனம் நமது நுண்ணிய கருவியாகும். இவைகளின் மூலமே நாம் ஆன்மாவை அறியவருகிறோம். ஆனாலும் அவைகள் கருவிகளே அன்றி அவைகளே முடிவானவை அல்ல.

எப்படி நீரின் குணங்களும், நிறங்களும் ஆகாயத்தில் இருக்கும் நிலவைப் பாதிக்காதோ, அதேபோல மனதின் விசேஷங்கள் ஆன்மாவைப் பாதிக்காது. ஆனால் நீரில் பிரதிபலிக்கும் நிலவின் பிம்பம் பாதிக்கப்படுவதுபோல, மனதளவில் உருவாகும் எண்ணங்களும் செயல்களும் வினைச்சக்கரச் சுழற்சியால் பாதிக்கப்படும். அப்படிப் பாதிக்கப்படுவது மனமே அன்றி ஆன்மாவல்ல.

ஆனாலும் இவ்விரண்டையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாதவர்களுக்கு மனத்தின் சலனங்களும் ஆன்மாவின் சலனங்களாகவே தோன்றும்.

ஆக வினையை ஆற்றுவதும் அதன் பலன்களை அனுபவிப்பதும் மனம் எனும் உபாதியே அன்றி, ஆன்மாவல்ல.

இதனை அனுபவத்தில் உணர்ந்துகொள்ள ஒருவன் ஆன்மாவை நோக்கி தன் முழு கவனத்தையும் திருப்ப வேண்டும்.

பகுதி - 31
****

23. रागेच्छासुखदुःखादि बुद्धौ सत्यां प्रवर्तते |
सुषुप्तौ नास्ति तन्नाशे तस्माद्बुद्धेस्तु नात्मनः ||

ராகேச்சாசுகதுக்காதி புத்தௌ சத்யாம் ப்ரவர்த்ததே |
சுஷுப்தோ நாஸ்தி தன்னாஷே தஸ்மாத்புத்தேஸ்து நாத்மனஹ ||

விருப்பு ஆசை துன்பு இன்பு மேலும் இவை போல்வ
இருப்பவாம் புத்தி இருப்பால் – இருப்பில்லாத்
தூக்கத்தில் இன்று அதனால் சொந்தம் அவை புந்திக்கே
ஓர்க்குக ஆன்மாவிற்காகுமோ

– ஸ்ரீ ரமணர்

(அன்பு, ஆசை, துன்பம், இன்பம் தவிர இவை போன்றவை எல்லாமும் நமது புத்தியினால் உண்மையில் இருப்பன போன்று தோன்றுகின்றன.

புத்தி செயல்படாது இருக்கும் நம் உறக்கத்தில் அவை எதுவுமே தோன்றாததனால், அவைகள் புத்தியை மட்டுமே சார்ந்தவை ஆகும். அவை ஆத்மாவிற்கானது என்று சொல்ல முடியுமோ என்று கூர்ந்து ஆராய்ந்து அறிக!)

ஒருவனது வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பார்த்தால், அவைகளை சில பொருட்களின் மேல் இருந்த அவனது விருப்பங்களால் விளைந்தவைகளாகவும், சிலவற்றின் மேல் அவனுக்கு இருந்த வெறுப்புகளால் விளைந்தவைகளாகவும் காண்பான்.

இப்படியாக அவனது மனத்தில் தோன்றிய விருப்பு-வெறுப்பு எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப அவனது உடல் மற்றும் மனதளவில் அவைகள் இன்பமோ துன்பமோ கொடுத்திருந்தன.

அத்தகைய மனமும் அதை இயக்கும் அவனது புத்தியும் அவனுக்கு எழும்பாத அவனது ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், அவனுக்கு விருப்பமோ வெறுப்போ எதுவும் தோன்றுவது இல்லை.

உறக்கத்தில் இல்லாத விருப்பும், வெறுப்பும் ஒருவனது நனவு மற்றும் கனவு நிலைகளில்தான் தோன்றுகின்றன.

முழு நினைவோடு உள்ள நிலையான நனவு நிலையில் ஒருவனுக்குத் தூல உடலும் அது சம்பந்தமான அனுபவங்களும் அமைகின்றன.

ஒருவனது கனவு நிலையில் அவனுக்கு நுண்ணிய உடலும், அதற்கேற்ற அனுபவங்களும் நேர்கின்றன. நாம் காணும் கனவு அனுபவங்கள் கனவு நிலை இருக்கும் வரையில் நனவு அனுபவங்களைப் போலவே நீடிக்கின்றன.

ஆகையால் இவ்விரு அனுபவங்களுக்கும் தகுந்தபடியான வெவ்வேறு உடலும், மனமும் அதை இயக்கும் புத்தியும் தேவைப்படுகின்றன.

கனவு நீங்கியவுடன் அங்கு இருந்ததெல்லாம் நீங்கியும், ஆனால் நனவில் உள்ளவைகள் மீண்டும் தொடர்ந்து வருகின்றன என்ற ஒரு வித்தியாசத்தைத் தவிர நனவு-கனவு அனுபவங்களில் வேற்றுமை ஏதும் இல்லை.

கனவிலிருந்து விடுபட்டு நாம் நனவு நிலை திரும்பியதும்தான் நாம் அதுவரை கண்டது நிலையற்ற ஒன்று என்று தெளிகிறோம். அத்தகைய நனவு மற்றும் கனவு நிலைகளில்தான் நமது விருப்பு-வெறுப்பின் காரணமாக இன்ப-துன்பம் அடைகிறோம்.

ஆனால் ஆன்மாவோ எங்கேயும், எப்போதும் உள்ளது எனப்படுகிறது.

அதனால் விருப்பும், வெறுப்பும் ஆன்மா சம்பந்தப்பட்டது என்றால், அந்த அனுபவங்கள் நமது உறக்க நிலை உட்பட எல்லா நிலைகளிலும் தோன்றவேண்டும். ஆனால் நமது உறக்க நிலையில் நமக்கு உடலைப் பற்றிய உணர்வோ, மனமோ, புத்தியோ கிடையாது என்றாலும், "நன்கு உறங்கினோம்" என்று பின்பு சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு ஓர் ஆனந்த அனுபவம் மட்டும் இருக்கிறது.

அந்த அனுபவம் நனவு-கனவு நிலைகளில் உள்ளதுபோல விருப்பு-வெறுப்பு காரணமாக அமைவதில்லை.

ஆகையால் விருப்பு-வெறுப்பு குணங்களையும், இன்ப-துன்ப நிலைகளையும் புத்தியுடன் கூடத்தான் தொடர்புபடுத்திச் சொல்லமுடியுமே அல்லாது, எப்போதும் இருக்கும் ஆன்மாவுடன் எப்படி சம்பந்தப்படுத்திச் சொல்ல முடியும்?

அவைகள் ஆன்மா சம்பந்தப்பட்டது என்றால், உறக்கத்திலும் இன்ப-துன்பங்கள் நேர வேண்டும். ஆனால் அப்போது நமக்கு ஆனந்த அனுபவம் ஒன்றே அமைகிறது.

ஆன்மா எப்போதும் உள்ளது என்றால், உறக்கத்தில் கிடைக்கும் அந்த ஆனந்த அனுபவம் நனவு நிலையிலும் இருக்க வேண்டும் என்றாகிறது. அப்படியென்றால் அதை நாம் ஏன் உணர்வதில்லை என்றுதானே பார்க்கவேண்டும்?

24. प्रकाशोऽर्कस्य तोयस्य शैत्यमग्नेर्यथोष्णता |
स्वभाव: सच्चिदानन्दनित्यनिर्मलतात्मनः ||

பிரகாஷோர்கஸ்ய தோயஸ்ய ஷைத்யமக்னேர்யதோஷ்ணாதா |
ஸ்வபாவஹ சச்சிதானந்தநித்யநிர்மலதாத்மானஹ ||

அருக்கன் தனக்கொளி அப்புக்குத் தட்டம்
எரிக்கு உட்டணமும் இயல்பாய் – இருக்கையெனச்
சத்து சித்து ஆனந்தம் சார் நித்தம் சுத்தம் இயல்பு
ஆன்மாவுக்கு என்று ஓர்

– ஸ்ரீ ரமணர்

(சூரியனுக்குப் பிரகாசமும், நீருக்குக் குளிர்ச்சியும், நெருப்புக்குச் சூடும் அதனதன் இயல்பாக அமைவது போல, ஆன்மா சத்தாகவும், சித்தாகவும்,

ஆனந்தமாகவும் இருப்பதோடு நித்தியமாயும், நிர்மலமாயும் இருப்பதே அதன் இயல்பு என்பதை உணர்வாயாக.)

இங்கு ஆன்மாவின் லக்ஷிணங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

“சத்” என்றால் இருப்பு, “சித்” என்றால் அறிவு, “ஆனந்தம்” என்றால் பேரின்பம்.

இவைகள் அனைத்தையும் கொண்டுள்ளது என்பது தவிர, ஆன்மா இங்கு உண்டு அங்கு இல்லை என்றில்லாது, இப்போது இருக்கிறது அப்போது இருக்காது என்றில்லாது எங்கும், எப்போதும் உள்ளதால் அது நித்தியமாயும், அது சுத்தமாய் எந்தவித கலப்பும் இல்லாததால் நிர்மலமாயும் இருப்பது அதன் இயல்பு.

ஆதலால் இவை அனைத்தையுமே ஆன்மாவிலிருந்து பிரித்து அறியமுடியாது. சூரியனிடமிருந்து பிரகாசத்தையும், நீரிலிருந்து குளிர்ச்சி தன்மையையும், நெருப்பிலிருந்து உஷ்ணத்தையும் அதனதனிடமிருந்து எப்படி தனியே பிரித்து அறியமுடியாதோ, அதேபோல ஆன்மாவிடமிருந்தும் மேற்சொன்ன அதன் தன்மைகளைப் பிரித்து அறியமுடியாது.

கூட்டத்தில் ஒருவர் தொப்பி போட்டுக்கொண்டிருந்தால், அவரை “தொப்பி போட்டிருப்பவர்” என்று தற்காலிகமாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதை “தடஸ்த லக்ஷணம்” என்று சொல்வார்கள்.

அதேபோல ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளுதல் என்றிவ்வாறான தொழில்களைக் குறிப்பிட்டு இறைவனை வர்ணிப்பதும் “தடஸ்த” லக்ஷணப்படியே தான்.

இவைகளை இறைத்தன்மையில் இருந்து பிரித்து அறியமுடியும். ஆனால் இறைவனின் “ஆன்ம மயம்” என்ற ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை அப்படிப் பிரித்து அறியமுடியாது.

அப்படிப் பிரித்து அறியமுடியாத ஒன்றை அப்பொருளின் “தர்மம்” என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகிறது.

அதாவது நீரின் தர்மம் குளிர்ந்து இருப்பதும், நெருப்பின் தர்மம் வெப்பமாயிருப்பதும் போல, சச்சிதானந்தமும், நித்யத்வ நிர்மலமும் ஆத்மாவிலிருந்து பிரித்து அறியமுடியாத தர்மங்கள் ஆகும்.

நீருக்குக் குளிர்விக்கும் குணத்தையும், நெருப்பிற்குச் சுடும் குணத்தையும், காற்றுக்கு சலித்துத் திரட்டும் குணத்தையும் யார் கற்பித்தார்கள்?

அவை இயற்கையாகவே அதனதன் குணமாக இருப்பதுபோல, மனத்திற்கு ஒரு பொருளைப் பற்றும் குணமும், பற்றிய பொருளை அனுமானிக்கும் குணம் புத்திக்கும், அனுமானித்த பொருளை தனது என்று அபிமானிக்கும் குணம் அகங்காரத்திற்கும், அபிமானித்த பொருளை சிந்திக்கும் குணம் சித்தத்திற்கும் இருப்பது இயற்கையாக நிகழ்வதே.

இவை எதையுமே அடக்க அடக்க அவை மேலும் மேலும் எழும்பி ஒருவனை வதைக்கும்.

அவை அனைத்தையுமே இயல்பாக இருக்கும் ஆன்மாவின் சந்நிதானத்தில் நிகழும் நிகழ்வே என்றும், அதற்கும் தன் இருப்பிற்கும் தொடர்பில்லை என்று ஆன்மாவை முன்னிறுத்தி இருப்போமானால் நமது உள்ள நிலை காலப்போக்கில் தெளிவாகும்.

மேலும் தொடரும்...